HABARNAM ÎN ORAŞUL SOARELUI
NIKOLAI NOSOV

Habarnam porneşte într-o nouă călătorie! Dar nu oricum, ci la volanul unui automobil pe care a învăţat să-l conducă răsucind pur şi simplu bagheta magică pe care a primit-o de la un vrăjitor şi pe care o va păstra numai dacă va face fapte bune. Şi nu oriunde, ci într-un oraş fabulos, în care însă totul e dat peste cap de sosirea lui Habarnam şi a celor doi prieteni ai săi. Şi nici la întâmplare, fiindcă în Oraşul Soarelui se petrec o mulţime de încurcături cu tîlc din care Habarnam învaţă o sumedenie de lucruri despre maşinării ciudate, prichindei hazoşi şi chiar şi despre sine.

Cuprins

CAPITOLUL I. HABARNAM VISEAZĂ 3
CAPITOLUL II. CUM A SĂVÎRŞIT HABARNAM FAPTE BUNE 8
CAPITOLUL III. VISUL LUI HABARNAM SE ÎMPLINEŞTE 13
CAPITOLUL IV. HABARNAM ŞI BUMBIŢA SE ÎNTÎLNESC CU MÎZGĂLICI—ÎMPESTRIŢATU 18
CAPITOLUL V. CUM AU PORNIT HABARNAM, BUMBIŢA ŞI MÎZGĂLICI—ÎMPESTRIŢATU ÎN CĂLĂTORIE 23
CAPITOLUL VI. PERIPEŢIILE DE—ABIA ÎNCEP 27
CAPITOLUL VII. DRUMEŢII ÎŞI URMEAZĂ CĂLĂTORIA 31
CAPITOLUL VIII. CIRCULINA ŞI PLANETARIA 35
CAPITOLUL IX. RADIOLINA 39

CAPITOLUL X. HABARNAM, BUMBIŢA ŞI ÎMPESTRIŢATU SOSESC ÎN ORAŞUL SOARELUI 45
CAPITOLUL XI. CÎND SEARA S—A LĂSAT 50
CAPITOLUL XII. CUM A AJUNS HABARNAM SĂ STEA DE VORBĂ CU CONŞTIINŢA LUI 56
CAPITOLUL XIII. FOICEL ŞI BUCHIŢA 60
CAPITOLUL XIV. HABARNAM CITEŞTE ZIARUL ŞI AFLĂ UNDE POATE FI GĂSIT FOICEL 64
CAPITOLUL XV. LA GRĂDINA ZOOLOGICĂ 67
CAPITOLUL XVI. CUM S—AU ÎNTÎLNIT HABARNAM, BUMBIŢA ŞI ÎMPESTRIŢATU CU PISTRUI ŞI CE—A IEŞIT DIN ÎNTÎLNIREA LOR 73
CAPITOLUL XVII. ÎNTÎLNIREA CU CUBULEŢ 79
CAPITOLUL XVIII. LA COMITETUL PENTRU ARHITECTURĂ 86
CAPITOLUL XIX. LA TEATRU 91
CAPITOLUL XX. CUM S—AU ÎNTÎLNIT HABARNAM ŞI PRIETENII LUI EU INGINERUL DOAGĂ 98
CAPITOLUL XXI. HABARNAM ŞI PRIETENII SĂI VIZITEAZĂ FABRICA DE ÎMBRĂCĂMINTE 103
CAPITOLUL XXII. AVENTURILE MILIŢIANULUI FLUIERAŞ 109
CAPITOLUL XXIII. HABARNAM ESTE DIN NOU CHINUIT DE CONŞTIINŢĂ 117
CAPITOLUL XXIV. CUM S—A ÎMBOLNĂVIT HABARNAM DE FEBRA ŞAHULUI 123
CAPITOLUL XXV. CUM A FOST GĂSIT FLUIERAŞ 129
CAPITOLUL XXVI. EVENIMENTE ÎNSEMNATE 134
CAPITOLUL XXVII. NĂZDRĂVĂNIILE VÎNTURĂTORILOR 139
CAPITOLUL XXVIII. DESCOPERIRILE PROFESORULUI GÎZĂ 142
CAPITOLUL XXIX. ÎNTÎLNIRE CU VECHII PRIETENI 147
CAPITOLUL XXX. CUM A PIERDUT HABARNAM BAGHETA MAGICĂ 154
CAPITOLUL XXXI. ÎNTÎLNIREA CU VRĂJITORUL 160
CAPITOLUL XXXII. ZIUA MĂNUŞILOR 166
CAPITOLUL XXXIII. HABARNAM, BUMBIŢA ŞI ÎMPESTRIŢATU AJUNG FRAŢI DE SOARE 171

CAPITOLUL I. HABARNAM VISEAZĂ

Cred că unii dintre cititorii mei au făcut de mult cunoştinţă cu „Aventurile lui Habarnam şi ale prietenilor săi". Era vorba acolo despre o ţară din basme în care trăiau prichindei şi prichinduţe, adică fetiţe şi băieţaşi mărunţei de tot sau, cum li s—ar mai putea spune, pitici. Iaca un asemenea piticuţ—prichinduţ era şi Habarnam.

Şi trăia el în Oraşul Florilor, pe strada Clopoţeilor, împreună cu prietenii lui Ştietot, Grăbilă, Pierdetot, meşterii Şurubel şi Piuliţă, muzicantul Guslă, pictorul Tubuleţ, doctorul Pilulă şi mulţi alţii. în carte se povesteşte în ce fel Habarnam şi prietenii săi au săvîrşit o călătorie cu balonul, cum au ajuns în Oraşul Verde şi în Oraşul Zmeilor, ce au văzut pe acolo şi ce au învăţat din cele văzute. Odată întorşi din călătorie, Ştietot şi prietenii lui se porniră pe lucru: se apucară să construiască un pod peste rîul Castraveţilor, o conductă de apă din trestie şi fîntîni arteziene întocmai acelora pe care le văzuseră în Oraşul Verde. Piticii izbutiră să facă toate acestea, după ce traseră pe străzile oraşului lumină electrică şi—şi puseră telefon, pentru ca să poată discuta între ei fără să mai iasă din casă; iar Şurubel şi Piuliţă, sub îndrumarea lui Ştietot, instalară televizoare, ca fiecare să aibă spectacol de teatru şi cinema la el acasă.

Precum aţi aflat, în urma călătoriei Habarnam căpătase mai multă minte, se apucase să înveţe a citi şi a scrie, parcursese în întregime gramatica şi mai toată aritmetica, ajunsese să dezlege probleme, ba vru chiar să se apuce de studiul fizicii, căreia îi zicea în glumă fizica—mizica, dar uite că tocmai atunci, nu se ştie din ce pricină, se răzgîndi să mai înveţe. Aşa se întîmplă adesea în ţara piticilor. Se nimereşte cine ştie ce pitic care făgăduieşte cîte—n lună şi—n soare, se laudă c—o să facă şi—o să dreagă, c—o să urnească chiar munţii din loc şi—o să—i aşeze cu poalele în vîrf. Nu—i vorbă, două, trei zile se sili el pe cît îl ţinură puterile să mai lucreze cîte ceva, dar pînă la urmă se lăsă iar pe tînjală. Desigur, nimeni nu spune că Habarnam era un leneş fără de leac. Ca să vorbim drept, el se rătăcise, pur şi simplu, de pe drumul cel bun.

Fiindcă ajunsese în sfîrşit şi el să cunoască slovele ca lumea, stătea acum zile întregi aplecat deasupra cărţilor şi le Erăsfoia de zor, numai că nu citea tot ce—ar fi trebuit, ci numai ce—i plăcea lui mai mult şi mai cu seamă basme. Citind într—una la basme, el încetă să mai înveţe şi, cum sar spune, capul i se umplu de visuri.

Tot atunci se întîmplă să se împrietenească şi cu o prichinduţă, care se numea Bumbiţa şi căreia, nu mai puţin decît lui, îi mergea vestea că—i plac grozav basmele. Furişîndu—se pe undeva, prin cîte un locşor ascuns, Habarnam şi Bumbiţa prindeau să viseze la tot soiul de minuni: la tichia minunată ori la covorul zburător, la ciubotele fermecate ori la farfurioarele de argint şi la merele vrăjite, la baghetele magice.

Uneori îşi povesteau unul altuia basme, dar cel mai mult le plăcea să se întrebe între ei ce e mai bine să ai: tichia minunată sau covorul zburător, fluierul vrăjit sau ciubotele fermecate.

Şi aşa de aprins discutau între ei, că uneori ajungeau chiar la bătaie. Odată au discutat două zile în şir, şi Habarnam a izbutit să—i dovedească Bumbiţei că mai bine decît orice este să ai o baghetă magică, pentru că cine pune stăpînire pe ea poate să capete tot ce doreşte. N—are decît s—o învîrtească cu degetele şi să spună.: „Vreau tichia minunată sau ciubotele fermecate", şi toate astea vor

apărea dintr—o dată.

—Lucrul cel mai de seamă — spuse Habarnam — este că cel care are bagheta magică poate să înveţe de toate fără să muncească. Adică nici măcar nu are nevoie să înveţe; e de ajuns să învîrtească bagheta şi să spună: „Vreau să ştiu, să zicem, aritmetica sau limba franceză" — şi deodată se pomeneşte ştiind aritmetica şi vorbind franţuzeşte.

După asemenea discuţie, Habarnam umbla ca fermecat. Se trezea deseori în mijlocul nopţii, se rostogolea prin aşternut, bolborosea ceva neînţeles şi dădea din mîini. Asta pentru că visa, pesemne, că învîrteşte bagheta magică. Doctorul Pilulă băgă de seamă că se petrece ceva necurat cu Habarnam şi îi ceru să pună capăt spectacolelor lui nocturne, pentru că altfel are să fie nevoit să—l lege de pat cu o frînghie şi să—i dea înainte de culcare ricină. Habarnam se cam sperie de ricină şi se mai potoli.

Odată, Habarnam se întîlni cu Bumbiţa pe malul rîului. Se aşezară amîndoi pe unul dintre nenumăraţii castraveţi care crescuseră prin jur.

Deşi soarele se afla sus pe cer şi încălzea pămîntul în lege, lui Habarnam şi Bumbiţei nu le era prea cald, deoarece castravetele pe care şedeau, întocmai ca pe o laviţă, era destul de răcoros, iar deasupra lor se întindeau, ca nişte umbrele verzi, uriaşe, frunzele late ale castravetelui.

Un vîntuleţ liniştit adia prin iarbă şi ridica pe rîu unde uşoare, care scînteiau puternic în soare. Mii de raze, răsfrînte de oglinda apei, jucau pe frunzele castraveţilor, luminîndu—le de jos în sus cu un soi de lumină tainică.

Din această pricină, ai fi zis că şi vîntul ce trecea printre frunzele sub care şedeau Habarnam şi

Bumbița nu era altceva decît zbaterea unor nenumărate aripioare nevăzute — și totul părea atît de ciudat, de neobișnuit...

Dar Habarnam și Bumbița nu găseau nimic ciudat în jurul lor, fiindcă priveliștea le era mult prea cunoscută; și apoi fiecare dintre ei era stăpînit de propriile lui gînduri. Tare mult ar fi dorit Bumbița să vorbească despre basme, dar, nu se știe de ce, Habarnam tăcea cu încăpățînare și fața îi era atît de acră și de amărîtă, încît prichinduța nici nu îndrăznea să—i vorbească.

În cele din urmă nu se mai putu stăpîni și întrebă:

—Spune, Habarnam, ți s—a înecat astăzi vreo corabie? De ce ești atît de plictisit?

—Nu mi s—a înecat nici un fel de corabie — răspunse Habarnam dar sînt plictisit pentru că mă plictisesc.

—Poftim răspuns, rîse Bumbița. Ești plictisit fiindcă te plictisești. încearcă și tu să vorbești puțin mai lămurit.

—Păi, gîndește—te și tu, spuse Habarnam, gesticulînd într—una. în orașul nostru, toate sînt așa, nu știu cum să—ți explic, cum n—ar trebui să fie. Nu se întîmplă nici o minune, nu se petrece nici un fel de vrăjitorie. Cu totul altceva era în vremurile străvechi! Pe atunci se întîlneau la fiecare pas vrăjitori, zgripțuroaice, ba chiar căpcăuni. Nu degeaba se povestește despre ei prin basme.

—Se înțelege, nu degeaba, încuviință Bumbița. Dar să știi că nu numai în timpurile vechi au existat vrăjitori. Există și astăzi, însă nu oricine poate să—i întîlnească.

—Dar cine ar putea să—i întîlnească, mă rog? Te pomenești că tu! întrebă Habarnam batjocoritor.

—Ce vorbeşti, ce vorbeşti! spuse Bumbiţa dînd din mîini. Tu doar mă ştii cît sînt de fricoasă. Dacă mi s—ar întîmp la să mă întîlnesc cumva în clipa asta cu un vrăjitor, cred că de spaimă n—aş fi în stare să scot nici măcar un cuvînt. Tu însă cred că ai putea să stai de vorbă cu un vrăjitor, pentru că eşti foarte curajos.

—Cred şi eu că sînt curajos, întări Habarnam. Numai că nu pricep de ce nu m—am întîlnit pînă acum cu nici unul.

—Fiindcă pentru aşa ceva nu ajunge numai curajul, spuse Bumbiţa. Am citit eu cîndva într—un basm că trebuie să săvîrşeşti trei fapte bune la rînd. Atunci, în faţa ta apare un vrăjitor şi îţi dă tot ce—i ceri.

—Chiar şi bagheta magică?

—Chiar şi bagheta magică!

—Ia, te uită — se minună Habarnam — şi, după tine, care faptă se socoteşte bună? Dacă, de exemplu, am să mă scol de dimineaţă şi am să mă spăl cu apă rece şi cu săpun înseamnă că fac o faptă bună?

—Bineînţeles, spuse Bumbiţa. Dacă are să—i fie cuiva greu şi tu ai săi ajuţi, dacă cineva are să fie necăjit şi tu ai să—l mîngîi, tot fapte bune or să fie. Chiar şi atunci cînd ai spune mulţumesc cuiva care te—ar ajuta pe tine ar însemna că te—ai purtat frumos. Pentru că întotdeauna trebuie să fii recunoscător şi politicos.

—Ei şi, eu nu găsesc că e greu să faci toate astea, zise Habarnam.

—Ba e chiar foarte greu — îl contrazise Bumbiţa — pentru că cele trei fapte bune trebuie săvîrşite la rînd, iar dacă se nimereşte să pice printre ele o singură faptă rea, atunci nu mai iese nimic şi eşti nevoit să iei totul de la început. încă un lucru să ştii: fapta bună e socotită bună atunci cîndofaci fără să te gîndeşti că ai să tragi de pe urma ei cine ştie ce foloase.

—Cred şi eu, cred şi eu, încuviinţă Habarnam. Ce fel de faptă bună mai e şi aia pe care o faci din interes? Astăzi mă mai odihnesc, dar de mîine încep să fac fapte bune, şi dacă toate cîte mi le—ai spus sînt adevărate, atunci bagheta magică are să fie curînd în mîinile noastre.

CAPITOLUL II. CUM A SĂVÎRŞIT HABARNAM FAPTE BUNE

În ziua următoare, Habarnam se trezi mai devreme ca de obicei, cu gîndul să se apuce de îndată să facă fapte bune. Mai întîi se spălă ca lumea cu apă rece, fără să se zgîrcească la săpun, apoi îşi curăţă frumuşel dinţii.

„Uite că am şi făcut o faptă bună", îşi spuse în sinea lui, ştergîndu—se cu prosopul şi pieptănîndu—şi cu grijă părul. Grăbilă, care tocmai trecea pe acolo şi îl văzu cum se tot suceşte în faţa oglinzii, îi spuse:

—Eşti frumos, ce mai încolo—ncoace, nimic de zis, tare frumos.

—În orice caz mai frumos decît tine, răspunse Habarnam.

—Bineînţeles. O mutră atît de frumoasă nu se întîlneşte pe toate drumurile.

—Cum ai spus? Adică cine are mutră? Vrei poate să zici că eu? se înfurie Habarnam şi se repezi să—l lovească pe Grăbilă cu prosopul pe spinare.

Grăbilă se feri ridicînd o mînă şi fugi cît îl ţineau picioarele din calea lui Habarnam.

—Ah, cine mi—eşti, Grăbilă, păcătosule! strigă Habarnam în urma lui. Din cauza ta s—a prăpădit bunătate de faptă.

Şi, într—adevăr, fapta cea bună se prăpădise, deoarece înfuriindu—se pe Grăbilă şi lovindu—l cu prosopul, Habarnam făcuse o faptă rea, şi acum totul trebuia luat de la capăt.

După ce se mai linişti puţin, Habarnam începu să—şi frămînte mintea tot gîndindu—se ce faptă frumoasă ar putea să i mai facă: nu ştiu cum se făcea însă că nu—i venea în cap nici o idee. Pînă la gustarea de dimineaţă nu izbuti să ia vreo hotărîre, dar după ce mîncă, mintea lui prinse să lucreze mai bine. Văzîndu—l pe doctorul Pilulă pisînd într—un castronaş nişte prafuri pentru ca să prepare din ele

doctorii, Habarnam spuse:

—Tu, Pilulă, munceşti într—una şi totdeauna pentru alţii, dar pe tine nu vrea nimeni să te ajute. Dă—mi să—ţi pisez eu doctoriile.
—Poftim — încuviinţă Pilulă — foarte frumos din partea ta că vrei să mă ajuţi. Aşa e bine, să ne ajutăm unii pe alţii.

Îi dădu deci castronaşul lui Habarnam, care se apucă să piseze prafurile, iar Pilulă prepară din ele pilule. Şi cu atîta plăcere lucra Habarnam, încît Pînă la urmă pisă chiar mai mult praf decît era nevoie.

„Ei, nu—i nimica, îşi spuse el, asta nu strică. În schimb am făcut o faptă bună."

Treaba s—ar fi terminat într—adevăr cum nu se poate mai frumos, dacă Sirop şi Gogoaşă nu l—ar fi zărit pe Habarnam pisînd doctoriile.
—Ia te uită — spuse Gogoaşă — va să zică şi Habarnam s—a hotărît să se facă doctor. Ştii că are să aibă haz cînd o să se apuce să doftoricească bolnavii!
—Altceva e la mijloc — zise şi Sirop — pesemne că s—a gîndit să se dea bine pe lîngă Pilulă, ca să nu—i dea ricină.

Auzind asemenea cuvinte de batjocură, Habarnam se supără foc şi ridică castronaşul, amenințîndu—l pe Sirop.
—Tu, Sirop, să taci, că de nu îţi dau una cu castronul ăsta.
—Stai, stai, strigă doctorul Pilulă.

Şi încercă să ia castronaşul din mîna lui Habarnam, dar acesta nu i—l dădu, aşa încît se luară amîndoi la bătaie. în toiul bătăii, Pilulă se împiedică cu piciorul de masă, masa se rostogoli, prafurile se risipiră pe podea şi pilulele zburară care încotro. Cu chiu cu vai izbuti Pilulă să smulgă castronul din mîna lui Habarnam şi strigă:
—Pleacă de—aici, netrebnicule! Să nu te mai văd în ochi! Cîte doctorii s—au risipit de pomană din pricina ta!
—Ah, Sirop,nesuferitule — se mînie Habarnam — nu pun eu mîna pe tine o dată, că ţi—arăt eu ţie! Auzi colo, să se prăpădească degeaba o faptă atît de frumoasă!

Ei da, fapta frumoasă se prăpădise şi de data asta, ba chiar înainte ca Habarnam s—o ducă pînă la capăt. Şi tot aşa se întîmplă în ziua aceea mereu. Oricît se silea Habarnam, nu reuşea să săvîrşească nici măcar două fapte bune la rînd, darmite trei. Dacă izbutea cumva să înfăptuiască ceva bun, îndată după aceea făcea neapărat şi o poznă; ba uneori chiar de la început, în loc de faptă bună, ieşea un fel de nimic.

În noaptea aceea, Habarnam nu putu multă vreme să adoarmă întrebîndu—se într—una din ce pricină îi ies lui toate pe dos. Pînă la urmă își spuse că de felul lui este cam necioplit și că de acolo i se trage tot răul.

Era de ajuns ca cineva să glumească pe socoteala lui sau să—i facă vreo observație cît de neînsemnată, că el se și supăra și pornea să strige, ba sărea chiar la bătaie.

—Ei, lasă, nu—i nimic — căută să se mîngîie singur — de mîine am să devin mai politicos și atunci totul are să meargă bine.

A doua zi de dimineață, Habarnam parcă se născuse din nou. Devenise cît se poate de politicos și bine crescut. Dacă—i adresa cuiva vreo rugăminte, îi vorbea neapărat cu „vă rog", cuvinte pe care nimeni pe lume nu le mai auzise pînă atunci de la el. Mai mult decît atît: se străduia să servească pe fiecare, să facă pe placul tuturor. Văzînd că Pierdetot nu izbutește nicidecum să dea de căciulă, pe care veșnic o pierdea, se apucă și el să o să caute prin toată camera și în cele din urmă o găsi sub pat. După aceea îi ceru iertare lui Pilulă pentru tot ce—i făcuse în ajun și îl rugă să—i dea din nou voie să piseze prafuri.

De pisat prafuri, doctorul Pilulă nu—i mai îngădui, dar îi dădu în schimb sarcina să culeagă din grădină niște lăcrămioare, care îi erau de trebuință ca să prepare din ele picături pentru ochi. Habarnam își îndeplini sarcina cu multă sîrguință. După aceea unse cu cremă cizmele cele noi ale lui Glonț, vînătorul, și la urmă se apucă să mătură prin camere, cu toate că în ziua aceea nu era de loc rîndul lui. într—un cuvînt, făcuse o grămadă de fapte bune și credea acum că iaca, iaca, are să apară înaintea lui vrăjitorul cel bun și are să—i dea bagheta magică. Cu toate acestea, ziua se sfîrși și vrăjitorul nici gînd să se arate. Habarnam era tare amărît.

—De ce m—ai tot mințit cu vrăjitorul acela? o întrebă el pe Bumbița cînd o întîlni, în ziua următoare. M—am străduit ca un prost să fac o mulțime de fapte bune, dar nici un fel de vrăjitor nu mi s—a arătat.

—Nu te—am mințit de loc, se apără Bumbița. Țin foarte bine minte că am citit așa ceva într—un basm.

—Atunci de ce nu a apărut vrăjitorul? întrebă Habarnam îmbufnat.

—Păi, știe el, vrăjitorul, cînd trebuie să apară, răspunse Bumbița, înălțînd din umeri. Pesemne că n—ai făcut trei fapte bune, oi fi făcut mai puține.

—N—am făcut trei — vorbi Habarnam, strîmbînd disprețuitor din nas — n—am făcut trei, am făcut, poate, douăzeci și trei, dacă vrei sa știi!

—Înseamnă atunci — spuse Bumbița — că nu le—ai făcut una după alta: s—or mai fi amestecat și rele printre ele.

—„S—or mai fi amestecat și rele printre ele", o îngînă Habarnam și făcu o figură atît de îngrozitoare că, de teamă, Bumbița se trase cîțiva pași înapoi. Află că am fost ieri toată ziua politicos și n—am făcut nimic rău, zise Habarnam. Nu m—am certat, nu m—am bătut, iar de cîte ori am spus cîte ceva, am vorbit numai cu „iertați—mă", „mulțumesc", „vă rog".

—Cum se face că nu aud și astăzi asemenea cuvinte din gura ta? întrebă Bumbița clătinînd din cap.

—Păi nu—i vorba de astăzi, eu ți—am vorbit despre ziua de ieri. Habarnam și Bumbița se porniră să

chibzuiască cum de lucrurile
ieşiseră aşa şi nu altfel, dar nu se putură lămuri cu nici un chip. în cele din urmă, Bumbiţa spuse:
—Dar poate că tu ai făcut faptele astea din interes.
—Habarnam se supără foc.
—Cum adică din interes? strigă el. De ce vorbeşti aşa? I—am ajutat sau nu lui Pierdetot să—şi caute căciula? Ce, era căciula mea? Am cules lăcrămioare pentru Pilulă? Am cules! Ce folos aveam eu din lăcrămioarele
lui?
—Atunci de ce le—ai cules?
—Parcă tu nu ştii de ce. Doar de la tine am aflat că dacă vreau să capăt bagheta magică trebuie să fac trei fapte bune.
—Vasăzică ai făcut toate astea ca să capeţi bagheta magică!
—Bineînţeles!
—Ei vezi, şi spui că n—ai făcut din interes!
—Dar tu cum crezi, de ce—aş fi trebuit să fac faptele bune dacă nu pentru bagheta magică?
—Ei, ar fi trebuit să le faci aşa, de la sine, din îndemnul inimii.
—De unde pînă unde ai mai răsărit acum şi cu îndemnul inimii? întrebă Habarnam.
—Of, cine—mi eşti! vorbi Bumbiţa, surîzînd batjocoritor. Pesemne că tu nu poţi să te porţi bine decît atunci cînd ştii că pentru asta are să ţi se dea vreo răsplată, fie bagheta magică, fie cine ştie ce altceva. Ştiu, există pe la noi asemenea prichindei, care se străduiesc să fie politicoşi numai pentru că li s—a spus că politeţea şi purtările bune au să le aducă foloase.
—Ei, dar eu nu sînt dintr—aceia, zise Habarnam făcînd un gest cu mîna. Eu, dacă vrei să ştii, pot să fiu politicos numai aşa, degeaba, şi pot să fac fapte bune fără nici un interes.

După ce se despărţi de Bumbiţa, Habarnam porni spre casă spunîndu—şi în gînd că de aici înainte are să facă fapte bune numai din îndemnul, inimii, fără să se mai gîndească cîtuşi de puţin la bagheta magică.

Dar e uşor de spus: „N—am să mă gîndesc". De fapt, cînd vrei să nu te gîndeşti la ceva, atunci îţi vine în minte tocmai lucrul acela.

Cum intră în casă, Habarnam se apucă să citească dintr—o cărticică de basme.

Glonţ, vînătorul,care tocmai stătea în faţa ferestrei şi îşi curăţa arma, spuse:
—Cei citeşti acolo atît de interesant? Ai face bine dacă ai citi cu glas tare.

Habarnam fu cît pe—aci să răspundă: „Dacă ai poftă de citit, n—ai decît să—ţi citeşti singur", dar în clipa aceea îşi aminti de bagheta magică, şi îşi spuse că îndeplinind rugămintea lui Glonţ face o faptă bună.
—Bine — primi Habarnam — ascultă, şi prinse a citi cu glas tare. Glonţ, vînătorul, ascultă cu plăcere şi nu—i mai fu atît de urît să cureţe arma. Aflară şi ceilalţi pitici că Habarnam citeşte basme şi se strînseră cu toţii să—l asculte.

—Bravo, Habarnam, spuseră ei cînd cărticica se isprăvi. Ai avut o idee minunată să citeşti cu glas tare.

Lui Habarnam îi făcu plăcere că este lăudat, dar în acelaşi timp se amărî dîndu—şi seama că s—a gîndit la baghetă tocmai cînd n—ar fi trebuit.

„Dacă nu mi—ar fi venit în minte bagheta şi aş fi primit să citesc aşa, de la sine, înseamnă că aş fi făcut asta din îndemnul inimii. Dar acum se cheamă că am citit din interes", gîndi Habarnam.

Şi aşa se întîmpla de fiecare dată: cînd îşi amintea de bagheta magică, Habarnam făcea numai fapte bune, cum uita însă de ea, era pornit numai pe rele.

Uneori, e adevărat, mai izbutea el să facă şi cîte O faptă bună, cît vîrful acului de micuţă, fără să se gîndească la baghetă, dar aşa ceva se întîmpla atît de rar, încît nici nu merită să mai pomenim despre asta.

Trecură zile, săptămîni şi luni. încetul cu încetul, Habarnam îşi luă gîndul de la bagheta magică. Şi cu cît trecea mai multă vreme, cu atît mai rar îşi amintea de ea, iar în cele din urmă îşi spuse că stăpînirea baghetei magice este un vis care nu i se va împlini niciodată, deoarece el nu va fi nicicînd în stare să facă, fără vreun interes, trei fapte bune la rînd.

—Ştii — îi spuse el într—o zi Bumbiţei — eu cred că nu există pe lumea asta nici un fel de baghetă magică şi că ori ce—ai face şi ori ce—ai drege, tot nimica n—ai alege.

Şi Habarnam se porni pe rîs de bucurie că ultimele cuvinte i se potriviră în rimă.

Bumbiţa rîse şi ea, dar pe urmă întrebă:

—De ce s—o fi spunînd atunci în poveste că e nevoie să faci trei fapte bune?

—S—ar putea să fie o născocire scornită înadins pentru ca unii pitici să se înveţe a face fapte bune, spuse Habarnam.

—Înţeleaptă judecată! rosti Bumbiţa.

—Foarte înţeleaptă! aprobă Habarnam. Mie nu—mi pare rău că s—a întîmplat aşa. Oricum mi—a prins bine. Cîtă vreme m—am silit să fac fapte bune, m—am obişnuit să mă spăl în fiecare dimineaţă cu apă rece, iar acum pot să spun că obiceiul ăsta îmi şi place.

CAPITOLUL III. VISUL LUI HABARNAM SE ÎMPLINEŞTE

Odată, Habarnam stătea în casă şi privea pe fereastră. Afară era tare urît. Cerul se arătase mohorît încă de dimineaţă; nici o clipă nu se ivise soarele, iar ploaia curgea fără încetare.

Sigur, de plimbat nici nu putea fi vorba, şi din această pricină pe Habarnam îl cuprinse plictiseala.

Se înţelege că nu pe toţi locuitorii Oraşului Florilor îi plictisea vremea urîtă. Lui Ştietot, de pildă, puţin îi păsa dacă ploua sau ningea, fiindcă chiar şi cea mai rea vreme nu—l împiedica să stea acasă şi să—şi vadă dei treburi. Iar doctorul Pilulă o ţinea într—una că mai mult îi place cînd e urît afară decît cînd e frumos, pentru că pe vreme rea organismul piticilor se căleşte, aşa că ei se îmbolnăvesc mai puţin. Cît despre poetul Floricel, cea mai mare plăcere alui era să se instaleze, pe timp de ploaie, în podul casei.

—În jurul tău tună şi fulgeră — zicea Floricel — afară e atît de groaznic că nici nasul nu—ţi vine să—l scoţi, iar în pod este cald şi bine. Frunzele uscate răspîndesc un parfum minunat, ploaia bate darabana în acoperiş, iar tu îţi simţi sufletul atît de uşor şi îţi e atît de bine, încît îţi vine să compui poezii.

Celor mai mulţi dintre pitici nu le plăcea însă ploaia. Era chiar o prichinduţă, pe nume Picătura, care de cum începea să plouă, se şi pornea pe plîns. Iar dacă cineva o întreba de ce plînge, răspundea:

—Nu ştiu, eu plîng întotdeauna cînd plouă.

Desigur, Habarnam nu stătea chiar aşa prost cu nervii ca plîngăreaţa de Picătura, dar pe vreme rea dispoziţia lui se strica. Aşa se întîmplase şi de data aceasta. Se uita cu tristeţe la şuvoaiele piezişe de ploaie, la violetele ude leoarcă care creşteau în curte, sub fereastră, la Burduf, căţelul, care de obicei stătea legat de lanţ în faţa casei, dar care se cuibărise acum în cuşca lui şi privea de acolo scoţînd prin gaură doar vîrful nasului.

„Bietul Burduf — gîndi Habarnam — după ce că toată ziua stă legat, de nu poate să zburde şi el în voie, acu, din pricina ploii, e nevoit să se ghemuiască în cuşca lui cea strîmtă. Am să—i dau drumul la plimbare cînd are să înceteze ploaia.

Dar ploaia nu mai înceta de fel şi lui Habarnam i se păru de la o vreme că nici n—are să se sfîrşească vreodată, ci are să curgă veşnic, că soarele s—a ascuns pentru totdeauna şi nu se va mai zări nicicînd din pricina norilor.

„Ce—are să fie atunci cu noi? se întrebă Habarnam. Sigur că din cauza apei, pămîntul o să se înnămolească. Are să se strîngă atîta noroi, că n—o să se poată merge nici pe jos, nici cu maşina. Toate străzile or să înoate în noroi. Noroiul are să înghită şi casele, şi florile, şi pomii, iar pînă la urmă or să se scufunde şi piticii. Să vezi atunci grozăvie."

Pe cînd Habarnam îşi închipuia tot soiul de nenorociri şi se gîndea cît de greu va fi traiul în împărăţia noroiului, ploaia încetă, vîntul izgoni norii şi în cele din urmă se ivi soarele. Cerul se limpezi. Totul în jur se lumină ca prin farmec.

Picăturile mari de ploaie, încă neuscate, tremurau, scînteiau, sclipeau ca argintul pe firele de iarbă şi petalele florilor. Părea că lumea întreagă întinereşte, se bucură şi surîde. În cele din turmă, Habarnam se trezi din visurile lui.

—Soarele! strigă el, orbit de lumina puternică a razelor. Soarele! Şi fugi în curte.

În urma lui alergară şi ceilalţi pitici.

Se porniră cu toţii să sară, să cînte şi să joace. Chiar Ştietot, care de obicei se lăuda că lui îi e totuna dacă cerul este senin sau noros, sărea acum de bucurie în mijlocul curţii.

Cît despre Habarnam, el uitase cu totul, în clipa aceea, de ploaie şi noroi. Ba i se părea chiar că niciodată nu vor mai fi nori pe cer şi că soarele va lumina mereu, fără încetare. îl uită pînă şi pe Burduf, pe urmă însă îşi aminti de el şi—i dădu drumul din lanţ. Atunci Burduf o luă la fugă prin curte. Lătra într—una de bucurie şi îi apuca pe toţi de picioare, dar fără să—i muşte, fiindcă el mușca numai străinii, pe—ai lui niciodată. Aşa—i era firea.

După ce au mai petrecut puţintel, piticii s—au apucat din nou de treburi, ba cîţiva dintre ei s—au îndreptat spre pădure după ciuperci, pentru că după ploaie ciupercile se ivesc cu droaia.

De mers în pădure, Habarnam nu merse, dar aşezîndu—se pe o bancă în faţa chioşcului, prinse a citi dintr—o cărticică.

În timpul acesta, Burduf, care putea acum să fugă încotro avea poftă, dibui în gard o gaură, se strecură prin ea în stradă şi zărind un trecător cu baston în mînă se hotărî să—l muşte.

Toată lumea ştie doar cît de rău se înfurie un cîine cînd vede un baston în mîna cuiva.

Prins în mrejele cititului, Habarnam nu auzi lătratul din stradă.

Dar îndată după aceea, lătrăturile se înteţiră simţitor. Habarnam se întrerupse din citit şi de abia atunci îşi aduse aminte că a uitat să—l pună pe Burduf înapoi în lanţ. Dădu fuga la poartă şi îl văzu pe Burduf, care, lătrînd furios, izbutise să ajungă din urmă un trecător şi încerca acum să—l apuce de picior.

Învîrtindu—se pe loc, trecătorul se apăra din răsputeri cu ajutorul bastonului.

—Înapoi, Burduf! înapoi! strigă Habarnam înspăimîntat.

Văzînd însă că Burduf nu—l ascultă, îl apucă de zgardă şi—l dădu la o parte.

—Ah! viperă mică ce eşti! spuse el. De ce nu asculţi cînd ţi se spune ceva! Habarnam ridică pumnul ca să—l lovească zdravăn peste bot, dar cînd văzu că bietul

căţel strînge din ochi şi clipeşte speriat, i se făcu milă şi în loc să—l bată, îl trase în curte.

După ce—l puse pe Burduf în lanţ, Habarnam fugi înapoi la poartă, ca să vadă dacă nu cumva trecătorul cu pricina se alesese cu vreo muşcătură.

După cît se părea,trecătorul obosise rău în lupta cu Burduf, fiindcă se așezase pe banca din fața portiței ca să se odihnească. De abia atunci apucă Habarnam să se uite la el cu atenție.

Necunoscutul purta o mantie nespus de frumoasă, de un albastru închis, împodobită cu steluțe de aur și semilune de argint. Pe cap avea o tichie neagră cu aceleași podoabe, iar în picioare purta iminei roșii, cu vîrful îndoit în sus.

Nu semăna cu nici un locuitor din Orașul Florilor, fiindcă avea niște îl mustăți albe, lungi și o barbă albă, lungă, lungă pînă aproape de genunchi, care îi acoperea mai tot obrazul, întocmai ca la Moș Gerilă.

În Orașul Florilor nu avea nimeni o astfel de barbă, pentru că pe acolo toți locuitorii erau spîni.

—A apucat cumva să vă muște cîinele? întrebă îngrijorat Habarnam, uitîndu—se plin de curiozitate la bătrînul acela ciudat.

—Halal cățeluș. Mda! Nimic de spus, pare destul de isteț.

Vorbind astfel, bărbosul își puse bastonul între genunchi, se sprijini în el cu amîndouă mîinile și aruncă o privire piezișă spre Habarnam, care se așezase și el pe marginea băncii.

—Știți, este cîinele lui Glonț — continuă Habarnam — i se spune Burduf. Glonț îl ia întotdeauna cu el la vînătoare. În timpul liber, Burduf stă în lanț, ca să nu muște pe careva. Nu cumva v—a mușcat?

—Nu, drăguțule. Era cît pe—aci, dar n—a reușit să mă muște.

—Asta—i rău — spuse Habarnam — adică nu voiam să zic că—i rău că n—a reușit să vă muște, e rău că v—a speriat, poate. Numai eu sînt de vină. Eu i—am dat drumul din lanț și pe urmă am uitat să—l pun la loc. Vă rog să mă iertați!

—Ei, ce—aș putea să mai fac acum! Fie, te iert, zise bărbosul. Văd eu că ești un băiețaș bun.

—Nu sînt încă bun, abia vreau să ajung. Adică voiam înainte. Am făcut chiar și fapte bune, dar acum m—am lăsat păgubaș.

Habarnam făcu un gest de lehamite cu mîna și rămase cu privirea ațintită asupra imineilor roșii din picioarele celui cu care stătea de vorbă.

Atunci băgă de seamă că aceștia sînt încheiați cu cîte o cataramă în formă de semilună cu stea.

—Și de ce te—ai lăsat păgubaș? întrebă moșneagul.

—Pentru că toate astea sînt fleacuri.

—Care toate astea? Faptele bune?

—Nu, vrăjitorii. Spuneți—mi, cataramele acelea de la pantofi sînt chiar de aur sau numai așa, aurite.

—Chiar de aur. Și de ce—i socotești pe vrăjitori fleacuri?

Atunci Habarnam prinse a povesti cum a visat el la bagheta magică, cum i—a istorisit Bumbița că trebuie să facă trei fapte bune și cum lui nu i—a reușit pînă la urmă nimic, fiindcă nu era în stare să facă fapte bune fără vreun interes, ci numai de dragul baghetei magice.

—Dar vezi tu — vorbi moșneagul — îmi spuneai mai adineauri că i—ai dat drumul lui Burduf să se plimbe. Oare și asta ai făcut—o de dragul baghetei magice?

—De ce vorbiți așa? răspunse Habarnam, dînd din mînă. În clipa aceea uitasem cu, totul de bagheta

magică. Mi—a fost însă milă de Burduf că stă într—una legat.
—Vasăzică ai făcut—o din îndemnul inimii.
—Desigur.
—Iacă, vezi, ai şi făcut o faptă bună!
—Curios, se minună Habarnam şi se porni chiar pe rîs de bucurie. Nici măcar nu mi—am dat seama cum am făcut—o!
—După care ai săvîrşit încă una.
—Asta cînd s—a petrecut?
—Cînd m—ai apărat pe mine de cîine. Doar n—ai să zici că fapta aceea a fost rea? Sau te—ai purtat aşa de dragul baghetei magice?
—Aş, de unde! Nici prin minte nu—mi trecea atunci bagheta magică.
—Ei vezi, se bucură bătrînul. Pe urmă ai Săvîrşit şi a treia faptă bună, cînd ai venit să afli dacă nu cumva m—a muşcat cîinele şi ţi—ai cerut iertare. Asta a fost frumos din partea ta, pentru că întotdeauna trebuie să fim atenţi unul faţă de celălalt.
—Minunea minunilor! rîse Habarnam. Trei fapte bune şi toate la rînd. În viaţa mea nu mi s—a mai întîmplat aşa ceva. Să ştii, nu m—aş mira cîtuşi de puţin dacă aş întîlni azi vreun vrăjitor.
—Nici să nu te miri; l—ai şi întîlnit.

Habarnam îi aruncă bătrînului o privire plină de neîncredere şi zise:
—Nu cumva ai vrea să spui acum că vrăjitorul eşti chiar matale?
—Ba da, asta vreau să spun. Chiar eu în persoană sînt vrăjitorul.

Habarnam holbă ochii cît putu de tare la bătrîn şi căută să vadă dacă nu cumva îşi rîde de el, dar barba acoperea atît de tare obrazul moşului, încît nu—i fu cu putinţă să descopere dedesubtul ei nici măcar un zîmbet.
—Pesemne că matale îţi baţi joc de mine, zise Habarnam neîncrezător.
—Dar nu—mi bat joc de fel. Ai săvîrşit trei fapte bune şi poţi să—mi ceri tot ce doreşti. Ei hai, spune, ce—ţi place mai mult: tichia minunată sau ciubotele fermecate. Ori poate că ai vrea covorul zburător?
—Păi matale ai şi covorul zburător?
—Nici vorbă! Am şi covorul. Pe toate le am.

Moşneagul vîrî mîna într—una din cele două mîneci largi ale mantiei, scoase de acolo un covor strîns sul, îl desfăcu şi cît ai clipi din ochi îl întinse pe pămînt înaintea lui Habarnam.

—Iaca şi ciubotele fermecate, şi tichia minunată.

Rostind aceste cuvinte, moşul scoase din cealaltă mînecă o tichie şi nişte ciuboţele şi le aşeză frumuşel pe covor. În urmă apărură, pe aceeaşi cale, Gusla vrăjită, masa miraculoasă şi alte multe minunăţii de prin basme.

Încredinţîndu—se tot mai mult că are în faţa lui un vrăjitor adevărat, Habarnam întrebă:
—Ai poate şi bagheta magică?
—De ce nu? Sigur că o am! Poftim, priveşte!

Şi scoţînd din buzunar o baghetă micuţă, de culoare cărămizie, vrăjitorul i—o întinse lui Habarnam, care se grăbi s—o apuce.

—Dar e chiar adevărată? întrebă el, necrezîndu—şi ochilor că visul lui s—a împlinit.
—Cea mai adevărată baghetă magică din lume, n—ai de ce să te îndoieşti, îl încredinţă vrăjitorul. Atîta timp cît nu vei face fapte rele, n—are să—ţi rămînă decît să răsuceşti bagheta şi toate dorinţele ţi se vor împlini.

Dar să ştii că dacă se întîmplă cumva să săvîrşeşti trei fapte rele, bagheta magică îşi pierde toată puterea.

Lui Habarnam i se opri răsuflarea de bucurie, şi inima porni să—i bată în piept mult mai tare decît ar fi trebuit.
—Atunci eu am să dau o fugă pînă la Bumbiţa, ca să—i spun şi ei că acum bagheta magică este a noastră — vorbi Habarnam — doar ea m—a învăţat cum s—o capăt.
—Sigur că da, aleargă, îl îndemnă vrăjitorul. Eu ştiu că Bumbiţa visează de mult să capete bagheta magică.

Vorbindu—i astfel, vrăjitorul îl mîngîie pe creştet, şi de data aceasta Habarnam izbuti să desluşească pe chipul blînd al bătrînului un surîs larg şi prietenos.
—Atunci la revedere, zise Habarnam.
—Rămîi sănătos, răspunse vrăjitorul zîmbind.

După ce vîrî în sîn bagheta magică, Habarnam se porni pe fugă şi încercînd să scurteze drumul spre casa în care locuia Bumbiţa, coti pe o ulicioară. Dar în clipa aceea îşi aminti că a uitat să—i mulţumească vrăjitorului pentru minunatul dar şi o luă la goană înapoi.

Ieşind însă din ulicioară, văzu strada pustie. Vrăjitorul nu se mai zărea nici pe bancă şi nici în vreun alt loc. Pierise împreună cu covorul zburător şi cu celelalte minunăţii, de parcă l—ar fi înghiţit pămîntul ori s—ar fi risipit pe undeva prin văzduh.

CAPITOLUL IV. HABARNAM ŞI BUMBIŢA SE ÎNTÎLNESC CU MÎZGĂLICI—ÎMPESTRIŢATU

Văzînd că nu—i mai rămîne nimic de făcut, că în nici un chip nu mai poate repara greşeala de care se căia atît, Habarnam apucă din nou pe drumul care ducea spre Bumbiţa. Dar acum nu se mai grăbea, ba din cînd în cînd se oprea chiar în mijlocul străzii, clătina trist din cap, îşi trecea mîna pe după ceafă, bolborosea ceva neînţeles şi scotea nişte exclamaţii curioase, apoi îşi vedea mai departe de drum.

Bumbiţa se juca pe stradă în apropierea casei ei. Zărindu—l pe Habarnam care se apropia, se grăbi să—i iasă în întîmpinare.

—Noroc bun, Habarnam, îi strigă ea bucuroasă.

Habarnam se opri şi, fără să—i răspundă la salut, vorbi posomorît:

—Nu mai sînt Habarnam, nu sînt decît un măgar, cu urechile cît toate zilele.

—Dar ce s—a întîmplat? se nelinişti Bumbiţa.

—S—a întîmplat că vrăjitorul mi—a dat bagheta, iar eu nici măcar n—am catadicsit să—i mulţumesc. Asta s—a întîmplat!

—Care baghetă? se minună Bumbiţa.

—Ei, care baghetă! Parcă tu nu ştii ce fel de baghete există pe lumea asta. Bagheta cea magică!

—Tu, Habarnam, ţi—ai ieşit, pesemne, din minţi. Ce baghetă magică ai mai născocit?

—Nu eu am născocit—o. Uite—o, o vezi?

Şi Habarnam îi arătă bagheta pe care o ţinea strîns în mînă.

—Ce să văd — întrebă Bumbiţa nedumerită — o nuia ca toate nuielele!

—„O nuia ca toate nuielele", o îngînă Habarnam. Ai face mai bine să taci dacă nu te pricepi. Mi—a dat—o vrăjitorul în persoană.

—Ce fel de vrăjitor?

—„Ce fel de vrăjitor, ce fel de vrăjitor!" Parcă tu nu ştii cum sînt vrăjitorii!

—Bineînţeles că nu ştiu, zise Bumbiţa înălţînd din umeri. N—am văzut în viaţa mea un vrăjitor în carne şi oase.

—Ei, află atunci că vrăjitorul acela avea barbă şi mai avea nişte stele şi nişte semilune... Burduf a lătrat şi eu am făcut trei fapte bune... Ai înţeles acum?

—Aş, de unde — spuse Bumbiţa — n—am înţeles nimic. Mai bine mi—ai povesti cum s—au petrecut lucrurile de la început.

Atunci Habarnam prinse a istorisi toate cîte i se întîmplaseră. Bumbiţa ascultă pînă la sfîrşit şi pe urmă zise:

—Şi—o fi bătut careva joc de tine şi S—o fi mascat în vrăjitor.

—Dacă vrăjitorul n—a fost adevărat, atunci de unde a răsărit bagheta magică?

—Şi tu eşti sigur că bagheta e într—adevăr magică? Ai încercat—o?

—Nu, n—am încercat—o, dar pot s—o încerc.

—Ce mai stai atunci pe gînduri? Răsuceşte bagheta şi pune—ţi o dorinţă. Dacă dorinţa ţi se împlineşte înseamnă că bagheta e cu adevărat magică.

—Şi dacă nu se împlineşte? întrebă Habarnam.

—Ei, dacă nu se împlinește înseamnă că ai de—a face cu o nuia obișnuită de lemn, și gata! Cum de nu înțelegi singur asemenea lucruri? zise ea mînioasă.

Bumbiței îi era ciudă, deoarece ar fi vrut să afle cît mai iute dacă bagheta este sau nu magică și îi era necaz pe Habarnam care nu se gîndise mai devreme să o încerce.

—Ei lasă, nu—i nimic — spuse Habarnam — o s—o încercăm îndată. Ce să ne dorim?

—Tu cam ce ți—ai dori? întrebă Bumbița.

—Nici eu nu știu ce să—mi doresc. Mi se pare că acuma nu—mi doresc nimic.

—Of, ce fel de om mai ești și tu! se supără Bumbița. Gîndește—te, înghețată ai dori?

—Da, înghețată parcă aș dori, încuviință Habarnam. Stai că cerem chiar acuși niște înghețată.

Răsucind bagheta magică, Habarnam spuse:

—Vrem să căpătăm două porții de înghețată.

—Pe băț, adăugă și Bumbița.

Habarnam întinse mîna cu teamă și închise chiar ochii. „Și dacă nu apare nici un fel de înghețată?" se întrebă dar chiar în clipa aceea simți cum se strecoară în mîna lui ceva tare și rece. Habarnam deschise iute ochii și văzu că are în palmă o porție de înghețată pe băț. De mirare rămase cu gura căscată, privind într—una în sus, de parcă ar fi vrut să afle de unde i—a picat înghețata. Și fiindcă nu des—coperi acolo sus nimic care să dea de bănuit, Habarnam se întoarse încetișor spre Bumbița strîngînd în mînă înghețata de parcă s—ar fi temut să n—o scape sau să nu—i zboare. Bumbița avea și ea o porție de înghețată în palmă și zîmbea bucuroasă.

—Ve—ve—ve, se bîlbîi Habarnam, arătînd înghețata cu degetul.

Voia, pesemne, să spună ceva, dar din Pricina emoției nu putu să rostească nici un cuvînt.

—Ce „ve—ve—ve", ce vrei să spui? întrebă Bumbița.

Habarnam se mărgini să facă doar un gest cu mîna și se apucă să mănînce înghețata.

Bumbița îi urmă exemplul, și după ce terminară de mîncat spuse:

—Grozavă înghețată, nu—i așa?

—Minunată, încuviință Habarnam. Ce—ar fi să mai cerem cîte oporție?

—Hai, răsucește bagheta! îl îndemnă Bumbița. Habarnam o răsuci și spuse:

—Vrem încă două porții de înghețată.

În clipa următoare se auziră prin aer pocnete, un fîșîit și iată că în mîinile lui Habarnam și ale Bumbiței se ivi iar cîte o porție de înghețată.

Habarnam amuți din nou, de data aceasta însă își veni mai repede în fire și după ce mîncă înghețata întrebă:

—Să mai luăm?

—Cred că am putea să cerem încă o dată cîte o porție.

—Ce să ne mai pierdem vremea cu cîte o porție, fu de părere Habarnam și răsucind bagheta spuse:

Vrem o ladă cu înghețată!

Și poc! De pămînt se izbi o ladă mare, albastră, de felul celor pe care le poartă pe străzi vînzătoarele de înghețată. Habarnam deschise capacul, de sub care se ridicau aburi, scoase de acolo două porții de înghețată.

Închise apoi lada la loc și, așezîndu—se pe ea ca pe o bancă, prinse a linge înghețata, care se arăta a fi mai tare și mai răcoroasă ca cea dinainte.

—Așa înghețată mai zic și eu! o lăudă el. îți sparge și dinții!

—Aș vrea să știu, bagheta asta dă numai înghețată sau poate să dea și alte lucruri? întrebă Bumbița.

—Ciudată mai ești! spuse Habarnam. De vreme ce este cu adevărat magică e în stare să dea orice. Vrei tichia care te face nevăzut, o capeți, dorești covorul zburător, îți dă covorul zburător.

—Hai să cerem atunci covorul zburător și să călătorim cu el, propuse Bumbița. Tare ar fi dorit și Habarnam să pornească cît mai departe într—o călătorie, dar îi

veniră în minte clipele de groază prin care trecuse atunci cînd zburase cu balonul construit de Știetot și spuse:

—Cu covorul zburător nu e chiar atît de comod să călătorești, pentru că atunci cînd zbori nu mai poți vedea nimic din toate cîte se petrec jos.

—Ei, atunci trebuie să ne gîndim la altceva, spuse Bumbița. Am citit eu, nu—mi mai aduc aminte unde, că există pe lumea asta ceva care se numește tren... și dacă dai cumva peste un tren dintr—ăsta, nu—ți rămîne decît să te sui în el, că te și pomenești dus departe, pe calea ferată.

—Lasă că și eu am auzit. Parcă Știetot nu ne—a povestit despre calea ferată? A văzut—o doar bine de tot, cînd s—a dus în Orașul Soarelui, după cărți. Dar să știi că și calea ferată e destul de primejdioasă, fiindcă și pe acolo se întîmplă uneori accidente.

Tot vorbind așa, Habarnam îi zări pe Șurubel și Piuliță trecînd prin mijlocul străzii în noul lor automobil, care, ca și cel dinainte, stricat de Habarnam în ziua cînd încercase să—l conducă, era descoperit și avea patru locuri.

Numai că, spre deosebire de primul, acesta era mai luxos și cu motorul mai puternic, pentru că acum nu mai era pus în mișcare de sifon simplu, ci de sifon încălzit.

Zărindu—i pe Habarnam și pe Bumbița, Șurubel și Piuliță le făcură cu mîna. Habarnam le strigă că a căpătat bagheta magică, dar automobilul huruia atît de tare, încît nici Șurubel, nici Piuliță nu auziră nimic și, ridicînd nori de praf în urma lor, dispărură cu mașină cu tot după colțul străzii.

—Știi cu ce—o să călătorim noi? întrebă Habarnam.

—Nu cumva cu automobilul? ghici Bumbița.

—Ba chiar așa, încuviință Habarnam.

—Dar ce, ai uitat ziua cînd te—ai prăvălit cu automobilul din munți?

Nu—ți mai aduci aminte cum ai stricat atunci mașina cum era cît pe—aci să te prăpădești tu?

—Caraghioasă mai ești! izbucni Habarnam. Atunci era altceva, nu mă pricepeam să conduc.

—Parcă acum ai învățat?

—Nu, dar acum nici n—am nevoie să mai învăț. îi spun baghetei că vreau să știu să conduc și să vezi cum am să știu.

—Dacă e așa, se schimbă lucrurile, spuse Bumbița. Hai să călătorim cu automobilul! Are să fie tare interesant.

Habarnam învîrti bagheta și îi porunci:

—Fă ca să avem și noi un automobil cum este cel al lui Dăltișor și Șurubel și mai fă ca eu să mă pricep la condus!

Nici nu sfîrși bine vorba că și zări la capătul străzii un automobil care venea în goană spre ei.

Lui Habarnam i se păru chiar că se întorc pe acolo Șurubel și Piuliță cu mașina lor; de—abia cînd automobilul se opri băgă de seamă că la volan nu se afla nimeni.

—Ia te uită ce minunăție! exclamă el cercetînd mașina pe toate părțile. Ba se uită pînă și sub roți, bănuind că șoferul S—a ascuns dinadins acolo, ca să—și rîdă de el.

După ce se convinse că nu este vorba de așa ceva, Habarnam spuse:

—Ei, la urma urmelor de ce m—aș mira atît? O dată ce—i vrăjitorie, și vrăjitorie rămîne!

Rostind aceste cuvinte, deschise portiera mașinii, puse lada cu înghețată pe banca dinapoi și își ocupă locul la volan. Lîngă el se instală l Bumbița.

Chiar în clipa cînd Habarnam se pregătea dea drumul motorului, Bumbița zări în depărtare un oarecare prichindel care venea înspre ei.

—Stai — îi spuse ea lui Habarnam — nu porni încă. S—ar putea să—l zdrobim. Habarnam așteptă ca prichindelul să se apropie și de—abia atunci văzu că în fața lor se afla însuși Mîzgălici—Impestrițatu.

Mîzgălici ăsta umbla mereu cu pantaloni cenuşii cu o vestă de aceeaşi culoare, iar pe cap obişnuia să poarte o tichiuţă tot cenuşie, căreia el îi zicea cipilică.

Socotea că hainele cenuşii sînt cele mai bune din lume pentru că nu se murdăresc niciodată prea rău. Se înţelege însă că e o prostie să crezi asta că aşa ceva nu poate fi adevărat. Haina cenuşie se murdăreşte la fel ca oricare alta, numai că, cine ştie din ce pricină, murdăria de pe ea se observă mai puţin.

Trebuie să vă spun neapărat că Mîzgălici era un pitie grozav caraghios. Avea el două reguli după care se conducea viaţă: nu speli niciodată si să nu te miri de nimic.

Mai greu îi era să respecte prima decît a doua, pentru că piticii care stăteau în aceeaşi locuinţă cu el îl sileau se spele de cîte ori se aşeza la masă. Iar dacă încerca să se împotrivească, nu—i îngăduiau pur simplu să mănînce alături de ei. Aşa încît era nevoit sa se spele. Numai că spălatul lui nu însemna mare lucru, fiindcă se pricepea se murdărească tare repede. Nici nu apuca bine să se spele, că şi apăreau şi pe obrazul lui tot soiul de dungi, de pete de punctişoare faţa îşi pierdea culoarea ei naturală, devenind toată un fel de mîzgălitură. De aceea i s—a şi spus Mîzgălici. Şi ar fi rămas în vecii vecilor numai cu acest nume, dacă n—ar fi fost întîmplarea petrecută pe vremea cînd se afla în Oraşul Florilor vestitul excursionist Compas.

Acest vizitator era şi el o persoană de vază, despre care S—ar cuveni să auziţi cite ceva. Trebuie să ştiţi mai întîi de toate că era tare slab şi tare lung, avea mîinile lungi, picioarele lungi, capul lung şi nasul tot lung. Pînă şi pantalonii lui cu pătrăţele erau lungi. Şi trăia acest Compas tocmai în oraşul Plimbăreţilor, ai cărui locuitori nu mergeau niciodată pe jos, ci se plimbau într—una cu bicicleta. Nici Compas n—ar fi umblat vreodată fără bicicletă. Şi atît de mare era zelul lui de biciclist, încît de la o vreme propriul său oraş i se păru prea mic pentru plimbat şi se hotărî să străbată toate oraşele din lume locuite de pitici.

Cînd ajunse în Orașul Florilor, nu lăsă nici un locșor pe care să nu—l cutreiere cu bicicleta: își vîrî nasul lui lung peste tot și făcu cunoștință cu toată lumea. Curînd izbuti să—i știe pe fiecare în parte. Numai pe Mîzgălici nu—l cunoscuse, pentru că locuitorii orașului îl ascunseseră înadins, de rușine. Le era teamă ca nu cumva zărind mutrișoara lui murdară, excursionistul să—și închipuie că toți piticii din Orașul Florilor sînt niște nespălați. Tocmai de aceea căutară pe cît era cu putință ca Mîzgălici să nu se ivească în fața ochilor lui Compas.

Lucrurile merseră cum nu se poate mai bine pînă în ziua cînd Compas se pregăti de plecare. în acea zi, nu se știe din ce pricină, paza asupra lui Mîzgălici fu slăbită, așa încît el apăru în stradă chiar în momentul cînd piticii din oraș își luau rămas bun de la Compas. Zărind prin mulțimea de pitici o figură necunoscută, Compas se arătă nițeluș mirat fu cit pe—aci să întrebe:

—De unde l—ați mai scos și pe nespălatul ăsta?

Deoarece Compas era însă un pitic binecrescut și nu putea rosti vorbe atît de grosolane cum ar fi cuvîntul „nespălat", întrebă într—o formă mai politicoasă:

—De unde l—ați mai scos și pe împestrițatul ăsta?

Întorcînd capetele, piticii îl văzură pe Mîzgălici, a cărui figură se împestrițase într—adevăr de atîta murdărie, pentru că din dimineața acelei zile nu se mai spălase niciodată. Tuturora le plăcu numele găsit de Compas și de atunci Mîzgălici fu poreclit împestrițatu.

Chiar și lui Mîzgălici îi fu pe plac noul său nume, fiindcă suna parcă mai frumos și mai delicat decît cel dinainte.

CAPITOLUL V. CUM AU PORNIT HABARNAM, BUMBIŢA ŞI MÎZGĂLICI—ÎMPESTRIŢATU ÎN CĂLĂTORIE

—Hei, noroc, împestriţatule strigă Habarnam cînd Mîzgălici fu aproape de tot. la priveşte, avem automobil!

—Mare lucru! Şurubel şi Dăltişor au unul mai grozav decît al vostru!

Rostind aceste cuvinte, Mîzgălici se opri, îşi vîrî mîinile în buzunarele pantalonilor lui cenuşii şi prinse a cerceta roţile din faţă ale automobilului.

—De ce spui minciuni? se supără Bumbiţa. Automobilul nostru este exact ca acela al lui Şurubel şi Dăltişor. Şi pe urmă, dacă vrei să ştii, află că Habarnam are bagheta magică.

—Închipuieşte—ţi ce minune! vorbi din nou Mîzgălici. Eu, dacă aş vrea, aş avea o sută de baghete magice!

—Cum se face atunci că nu ai nici una? întrebă Habarnam.

—Pentru că nu vreau, se grăbi să răspundă Mîzgălici.

Văzînd că oricum n—are s—o scoată cu el la capăt, Habarnam zise:

—Ascultă, Mîzgălici, noi plecăm în călătorie. Vii şi tu?

—Fie, primi împestriţatu, şti deschizînd portiera automobilului se aşează plin de importanţă pe banca dinapoi. S—a făcut!

—Ei, pot să—i dau drumul? întrebă Habarnam.

—Dă—i drumu'! Dă—i drumu' ! strigă Bumbiţa.

—Păi sigur, poţi să—i dai drumul — fu de părere şi Mîzgălici — dar n—o lua nici tu la goană chiar ca să faci moarte de om.

Habarnam deschise contactul şi apăsă cu piciorul pe butonul de pornire automată. Motorul se puse în mişcare şi, mergînd în gol, Scrîşnea ca şi cînd cineva ar fi zgîriat o bucăţică de fier. După ce aşteptă ca motorul să se încălzească,

Habarnam apăsă pe pedala de ambreaj şi băgă maşina în viteză. Maşina porni. Habarnam mînuia liniştit volanul, schimbînd uneori vitezele şi făcînd maşina să meargă cînd mai repede, cînd mai încet. Cu toate că nu pricepea pentru ce îşi plimbă mîna de pe schimbătorul de viteze pe volan, de ce—apasă pedala cu piciorul, Habarnam făcea de fiecare dată exact ce trebuia, fără să dea cumva greş. Şi nu este nimic de mirare într—asta, pentru că bagheta magică îl învăţase cît ai clipi din ochi să conducă maşina şi acum proceda ca un şofer iscusit, care nici nu are nevoie să se gîndească ce trebuie să învîrtească şi pe ce anume să apese, ci face totul automat, din obişnuinţă.

Trecînd cu automobilul dintr—o stradă într—alta, Habarnam claxona puternic, ca să atragă atenţia piticilor din oraş. Tare ar fi avut poftă ca toată lumea să—l admire cum şade el de curajos la volan şi cît de neînfricat este. Dar zărind maşina, piticii din Oraşul Florilor nu se gîndeau că ar putea fi altcineva în ea decît Şurubel şi Piuliţă, aşa încît Habarnam nu fu băgat în seamă.

În timp ce automobilul mergea prin oraş, Bumbiţa intră în vorbă cu Mîzgălici.

—După cîte se vede — îi spuse ea — tu, împestriţatule, nu te—ai spălat pe ziua de azi.

—Ba da, şi încă ce mult m—am mai spălat, răspunse Mîzgălici.

—Şi, mă rog, de ce eşti atunci atît de murdar? întrebă Bumbiţa.

—Foarte simplu — vorbi el — m—am murdărit din nou.
—Atunci, hotărî Bumbiţa — trebuie să te mai speli o dată, fiindcă în halul ăsta noi nu putem să te luăm în călătorie.
—Cum adică „nu putem"? Voi m—aţi făcut s—o pornesc, şi acum, aşa deodată, „nu putem", se revoltă Împestriţatu.

Între timp, Habarnam ajunsese cu maşina în afara oraşului şi, îndreptînd—o spre rîul Castraveţilor, coti cu ea pe un pod.

Cînd fură la capătul podului, Bumbiţa strigă:
—Haide, gata, opreşte maşina. Împestriţatu are să se spele în rîu. Habarnam trase maşina pe malul rîului şi opri.
—Protestez! strigă Împestriţatu ieşindu—şi din fire. Nu există nici o regulă care obligă spălatul de două ori pe zi!
—Dacă nu vrei — rosti Habarnam pe un ton aspru — sîntem nevoiţi să te lăsăm aici. Plecăm fără tine, şi gata!
—Cum vine asta „fără mine"? întrebă Mîzgălici. După socoteala voastră ar trebui să mă întorc pe jos, nu? Ei bine, dacă e vorba pe aşa, atunci duceţi—mă cu automobilul acolo de unde m—aţi luat. Altfel nu mă—nvoiesc.

—Hai, lasă—l, dă—l încolo, n—are decît să meargă aşa murdar, îi spuse Habarnam Bumbiţei. N—o să ne întoarcem din pricina lui.
—Dar dacă nimerim cumva, în timpul călătoriei, prin cine ştie ce oraş străin — răspunse Bumbiţa — şi toată lumea de acolo are să vadă că am adus cu noi un asemenea nespălat? Tot nouă are să ne crape obrazul de ruşine din pricina lui.
—Asta aşa e! Ascultă—mă, împestriţatule, trebuie totuşi să te speli.
—Ştiţi ce, fraţilor — făcu deodată Habarnam — ce—ar fi să ne spălăm toţi trei? Auzind că e vorba să se mai spele alţii, că nu i se cere numai lui treaba asta, Împestriţatu se linişti şi spuse:
—Dar cum am putea să ne spălăm? Pe aici nu se găseşte nici săpun, nici prosop.
—N—avea tu grijă, răspunse Habarnam. O să avem tot ce ne trebuie. Spunînd aceste cuvinte, răsuci bagheta magică şi în aceeaşi clipă se iviră trei bucăţele de săpun şi trei prosoape. Împestriţatu fu cît pe pe aci să—şi arate mirarea, dar îşi aminti de una din regulile după care se conducea el — să nu te miri de nimic — aşa încît păşi spre rîu fără să rostească o vorbă.

Peste cîteva minute, cei trei erau de mult spălaţi treceau cu automobilul printr—o pădure. Se aşezaseră ca la început: Bumbiţa pe banca din faţă alături de Habarnam, iar Împestriţatu la spate, lîngă lada cea albastră. Drumul se arăta întortocheat şi nu prea neted. Pe alocuri, roţile automobilului treceau peste rădăcini groase. Uneori, maşina era nevoită să străbată gropi şi şanţuri.

În preajma unor astfel de piedici, Habarnam micşora viteza, ca să nu zguduie prea tare automobilul. Bumbiţa întorcea mereu capul spre Împestriţatu şi îl privea zîmbind. Se bucura că îl vede atît de curăţel şi de rumen.
—Vezi — îi spuse ea în cele din urmă — ce bine e aşa? Ţie singur îţi este mai plăcut cînd te ştii curat.

Dar Împestriţatu sta cu capul răsucit într—o parte şi nici nu se uita măcar spre Bumbiţa.
—Ei gata — adăugă ea — destul cu bosumflatul, ţi—ajunge! La urma urmelor e nepoliticos din partea ta. Vezi mai bine că acolo, lîngă tine, în lada aceea albastră, ai să găseşti nişte îngheţată.
—Aşa va să zică, îngheţată! se bucură Împestriţatu. Tocmai mă întrebam: ce—ar putea fi în lada asta?

Ridicînd capacul lăzii, Mîzgălici scoase de acolo trei porţii de îngheţată. Şi toţi trei se apucară să mănînce.

Acum Habarnam era nevoit să facă două lucruri în acelaşi timp: să mănînce îngheţată şi să conducă maşina. într—o mînă ţinea volanul şi în cealaltă îngheţata, pe care o lingea stăruitor. Dar luîndu—se cu îngheţata, nici nu băgă de seamă şanţul care se ivise în calea lui şi n—apucă să micşoreze viteza la vreme. Din această pricină, maşina Se zgudui atît de puternic, încît Împestriţatu sări în sus, înghiţind, fără să vrea, întreaga porţie de îngheţată. Numai băţul îi mai rămăsese în mînă.

—Ascultă, frăţioare, ia—o şi tu mai încetişor, îi spuse el lui Habarnam. Din cauza ta mi—a alunecat pe gît toată îngheţata.

—Nu—i nici o nenorocire, zise Habarnam. Poţi să—ţi mai iei o bucată.

—Aşa da, se linişti Împestriţatu şi scoase din ladă altă porţie de îngheţată.

—Tu — îi spuse Bumbiţa lui Habarnam — ai face mai bine să nu mănînci, fiindcă mîncatul te împiedică să fii atent la condus şi nimerim cumva într—o prăpastie.

—Atunci nu mînca nici tu — răspunse Habarnam — fiindcă îmi faci poftă, aşa că şi asta mă încurcă.

—Bine — primi Bumbiţa — n—am să mai mănînc nici eu.

—Dar eu am să mănînc pentru că stau la spate şi nu încurc pe nimeni, hotărî Împestriţatu.

Peste puţină vreme, maşina ieşi din pădure şi o porni în viteză.

Drumul urca mereu, iar pentru că de la o vreme dincolo de înălţimi, cît puteai cuprinde cu ochii, nu se mai zărea nimic altceva afară de bolta cerului, călătorilor noştri lise păru că au ajuns la capătul pămîntului.

—Ar fi trebuit s—o apucăm în direcţia cealaltă, pentru că pe partea asta pămîntul se isprăveşte, spuse Habarnam.

—Sigur — aprobă Împestriţatu — am cam încurcat socoteala. Oricum, n—ai face rău să micşorezi viteza, altfel nu mai apuci să opreşti la timp şi o să ne rostogolim în gol. Cel mai bine ar fi să întorci maşina şi s—o luăm la goană înapoi, cît mai departe de primejdie.

—Nu — răspunse Habarnam — eu de mult am dorit să văd ce începe acolo unde pămîntul se sfîrşeşte.

În timp ce vorbeau aşa, urcuşul se isprăvi şi înaintea lor apăru o privelişte largă. Jos, la poalele înălţimilor, se deschidea o cîmpie întinsă, la dreapta căreia se ridicau nişte coline acoperite cu un covor verde de iarbă, întrerupt din loc în loc de tufişuri. Departe, în zare, se iveau din nou potecile umbrite ale unei păduri. De la un capăt la altul, cîmpia era presărată cu albăstrele şi flori de păpădie care sclipeau ca aurul. Dar cele mai multe erau nişte floricele albe cărora piticii le spuneau „Păsat de mesteacăn". Şi era atît de mult „păsat" din acesta, încît ai fi zis că pămîntul este acoperit din loc în loc cu zăpadă.

Drumeţilor noştri li se tăie răsuflarea de bucurie cînd descoperiră asemenea frumuseţi.

—După cîte vedeţi, nu am ajuns încă la capătul lumii, rosti Habarnam.

—Da, aprobă Împestriţatu. Pămîntul s—a dovedit a fi mai mare decît am bănuit noi. Prin urmare am făcut împreună o importantă descoperire ştiinţifică şi cu acest prilej pot să mai mănînc o porţie de îngheţată.

Vorbind aşa, Mîzgălici vîrî mîna în lada cea albastră şi scoţînd de acolo un nou baton, se apucă să—l mănînce.

Drumul şerpuia acum pe la poalele munţilor, aşa că maşina îşi mărise viteza. După puţină vreme însă începu iar urcuşul şi iarăşi călătorii noştri crezură că au nimerit la capătul pămîntului, dar cum ajunseră în vîrful urcuşului, dădură din nou peste locuri întinse. Şi tot aşa se întîmplă de mai sulte ori în şir.

—Se zice că pămîntul este nemărginit—spuse Bumbiţa—şi în orice parte ai porni, capăt tot nu i—ai găsi.

—Eu cred că zicătoarea asta nu—i adevărată, se împotrivi Habarnam. Noi, piticii, sîntem tare mititei şi nu putem cuprinde cu privirile noastre scurte întinderi prea mari, de aceea ne şi apar ele fără margini.

—Şi eu tot aşa cred, aprobă Împestriţatu. După mine, toate au un sfîrşit. Uite, să luăm de pildă lada asta. E adevărat, acuma are în ea multă îngheţată, dar îmi spune mie inima că în curînd şi îngheţata din ea are să se isprăvească.

Nemaicontenind cu vorba, Habarnam şi tovarăşii lui de drum nici nu băgară de seamă că automobilul goneşte tot mai departe şi mai departe. Deodată, fără de veste, se pomeniră la o răscruce

de drumuri.

Aici, Habarnam opri maşina, ca să se lămurească încotro s—o apuce: înainte, la dreapta sau la stînga. La mijlocul răscrucii se ridica un stîlp cu trei săgeţi. Pe săgeata care arăta spre dreapta era scris: „Oraşul de Piatră." Pe cea care arăta spre stînga scria:„Oraşul de Pămînt." Şi, în sfîrşit, pe cea de la mijloc se putea citi: „Oraşul Soarelui".

—Totul e limpede, spuse Habarnam. Oraşul de Piatră este construit din piatră. Oraşul de Pămînt are toate casele construite din pămînt.

—Iar Oraşul Soarelui este construit din soare, nu—i aşa? i—o reteză Împestriţatu în bătaie de joc.

—S—ar putea, răspunse Habarnam.

—Ba asta n—aş crede — zise Bumbiţa — pentru că soarele e tare fierbinte şi nu văd cum s—ar putea construi din el case.

—Ei, uite, o să mergem acolo şi—o să vedem, spuse Habarnam.

—Mai bine să ne ducem întîi în Oraşul de Piatră,propuse Bumbiţa.

Ar fi foarte interesant să vedem şi noi cum arată casele într—un asemenea oraş.

—Eu aş fi curios să cunosc Oraşul de Pămînt. Să văd cum trăiesc piticii pe acolo, vorbi şi Împestriţatu.

—Dar nu găsesc nimic interesant în asta. Plecăm în Oraşul Soarelui, şi gata! hotărî Habarnam.

—Cum adică „şi gata"? se revoltă Împestriţatu. Cu ce drept te—ai apucat să comanzi? împreună am plecat, împreună trebuie să hotărîm.

Şi încercară toţi trei să ia o hotărîre, dar degeaba, nu izbutiră nicicum să cadă la o înţelegere. în cele din urmă, Bumbiţa spuse:

—Ştiţi ce, să nu ne mai certăm atîta. Mai bine să aşteptăm o întîmplare care să ne arate încotro s—o pornim.

Habarnam şi Împestriţatu încetară cearta. Deodată, din stînga drumului se ivi un automobil care trecu ca un fulger prin faţa ochilor celor trei călători şi pieri în direcţia arătată de săgeata pe care scria: „Oraşul Soarelui".

—Ei, vedeţi — spuse Habarnam — întîmplarea asta ne arată că şi noi trebuie s—o apucăm spre Oraşul Soarelui. Dar să nu vă mîhniţi pentru atîta lucru. Mergem întîi în Oraşul Soarelui şi pe urmă le vizităm noi şi pe celelalte două.

Vorbind astfel, el porni din nou motorul, întoarse volanul spre dreapta şi maşina o porni la drum.

CAPITOLUL VI. PERIPEŢIILE DE—ABIA ÎNCEP

După ce cotiră, drumul se arătă mult mai larg şi mai neted. Se vedea bine că pe acolo trec deseori maşini. Peste puţină vreme, în calea drumeţilor noştri se şi ivi un automobil. Alunecă pe lîngă ei atît de repede, încît nici nu apucară să—l vadă ca lumea. Mai trecu ce mai trecu şi din urmă îi ajunse un alt automobil. Habarnam băgă de seamă că era de o construcţie cu totul curioasă. Arăta turtit, lunguieţ, colorat într—un verde viu şi avea două faruri strălucitoare. Şoferul se aplecă pentru O clipă în afară, privi plin de curiozitate maşina lui Habarnam, apoi mări viteza şi, gonind, se pierdu în zare.

Şerpuind printre coline, drumul străbătea păduri şi cîmpii.

Cînd, dintr—o dată, cei trei călători se treziră în faţa unui rîu. Apa rîului strălucea ca argintul şi de la un mal la celălalt se întindea un pod. Prin mijlocul apei plutea, spintecînd valurile, un vapor. Coşul uriaş al vaporului răspîndea prin aer nori de fum.

—Ia uitaţi—vă, un vapor! strigă Bumbiţa bătînd din palme de bucurie.

Pînă atunci, ea nu mai avusese prilejul să vadă vapoare adevărate, pentru că prin alte locuri decît cele din Oraşul Florilor nu mai călcase niciodată iar pe rîul Castraveţilor nu plutiseră nicicînd asemenea vase.

Cu toate acestea, de cum îl zări, îşi dădu seama că este un vapor, fiindcă i se întîmplase adesea să întîlnească vapoare prin pozele cărţilor.

—Haideţi să ne oprim puţin, ca să—l putem privi!

Vorbind astfel, Habarnam opri maşina la mijlocul podului. Atunci coborîră cîteşitrei, îşi sprijiniră coatele de balustradă şi prinseră a se uita spre vapor. Pe puntea vaporului se aflau foarte mulţi pasageri pitici.

Unii şedeau pe băncile rînduite de—a lungul bordului şi admirau malurile frumoase, alţii vorbeau între ei, ba chiar discutau aprins nu se ştie despre ce,iar alţii se plimbau. Erau şi unii care dormeau liniştiţi,instalaţi în fotolii moi, cu spetezele lăsate. în aceste fotolii puteai să şezi foarte comod, mai ales dacă—ţi ridicai mult picioarele.

Cînd vaporul ajunse în dreptul podului, Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu putură să desluşească bine de tot pe toţi pasagerii de pe punte.

Pe neaşteptate, podul fu învăluit în rotocoalele de fum care ieşeau din coşul vaporului. Habarnam începu să tuşească, înecîndu—se din pricina fumului, dar, neţinînd scama de asta, trecu în goană de cealaltă parte a podului, pentru a urmări vaporul şi din spate. Bumbiţa şi Împestriţatu se grăbiră să—l ajungă din urmă. Cînd fumul se risipi, vaporul era departe.

Peste cîteva minute, drumeţii noştri erau din nou în automobil şi îşi continuau călătoria.

Habarnam pomenea într—una de vaporul care trecuse şi nu mai înceta să se minuneze.

—Vasăzică am văzut şi vapor, spuse el în cele din urmă. Niciodată n—aş fi crezut că o asemenea namilă poate să plutească pe apă!

Bumbiţa, la rîndul ei, se arătă şi ea mirată. La început vru Împestriţatu să se mire, dar îndată îşi aduse aminte de principiul său: să nu te miri de nimic, şi zise:
—Auzi colo, vapor! Ce mare grozăvie? La urma urmelor nu—i decît o barcă mai mare!
—Bine că n—ai spus: „Nu—i decît o albie mai mare", se supără Habarnam.
—De ce albie? întrebă împestriţatu. Dacă ar fi fost albie, aşa i—aş fi spus, dar eu i—am zis barcă.
—Ascultă, împestriţatule — vorbi Habarnam — ai face bine să nu mă înfurii! Un şofer n—are voie să fie furios cînd stă la volan, fiindcă poate să provoace un accident.
—Vasăzică eu sînt obligat să îndrug minciuni numai pentru că tu stai la volan, zise Împestriţatu.
—Cum adică minciuni? se aprinse Habarnam. Nu cumva vrei Să spui că eu te învăţ să minţi? Ascultă, Bumbiţa, spune—i, te rog, să isprăvească odată, altfel nu răspund de mine!
—Încetează, împestriţatule — zise Bumbiţa — se vede că ai chef să te certi pentru fleacuri
—Frumoase fleacuri! se înfierbîntă Habarnam. Auzi, să compari vaporul cu o albie!
—Dar eu l—am comparat cu o barcă, răspunse Împestriţatu.
—Ei gata, împestriţatule, te rog să taci, căută Bumbiţa să—l înduplece. Mănîncă mai bine îngheţată.

Împestriţatu se porni din nou pe mîncat şi în felul acesta se potoli o vreme.

Maşina gonea acum iarăşi prin cîmpii şi prin lunci. în faţa ochilor celor trei drumeţi se deschideau mereu privelişti noi. Merseră ei ce merseră deodată dădură peste O cale ferată, de—a lungul căreia se înşiruiau stîlpi de telegraf, legaţi prin reţeaua cablurilor electrice. Departe, în zare, pufăia o locomotivă care se apropia tot mai mult, trăgînd după ea un şir întreg de vagoane.
—Trenul! strigă Bumbiţa în culmea încîntării. Se vede un tren!

Nici tren nu văzuse în viaţa ei, dar îl recunoscu îndată aşa cum recunoscuse vaporul, fiindcă văzuse trenuri prin poze.
—Ia te uită, ai dreptate, e chiar un tren, îngînă Habarnam cu uimire. Dar Împestriţatu,
care hotărî să nu se mire nici de data asta, spuse:
—Auzi colo, tren! Ce mare scofală? Au pus şi ei nişte căsuţe pe roate, s—au pitit în ele şi acum se distrează, iar locomotiva îi trage, îi trage de zor.
—L—ai auzit, Bumbiţa? Ce—nseamnă asta? Iarăşi îmi calcă pe nervi, se—nfurie Habarnam.
—Închipuieşte—ţi ce fiinţă delicată, are şi „nervi", vorbi Împestriţatu strîmbînd dispreţuitor din nas.
—Îţi ard acuma una! se aprinse Habarnam.
—Ei, mai încet, mai încet, zise Bumbiţa revoltată. Ce vorbă mai e asta „îţi ard una"?
—Dar de ce să—mi spună că sînt „delicat"?
—Asta aşa—i, Împestriţatule — vorbi Bumbiţa — nu trebuia să—i zici că e „delicat". E urît ce faci.
—Nu pricep ce e urît într—asta, protestă Împestriţatu.
—Cînd ţi—oi arde una, ai să vezi cum pricepi! se răsti Habarnam. Nu mai răspund de mine!

Drumul pe care gonea mașina trecea peste calea ferată și tot certîndu—se cu Împestrițatu, Habarnam își dădu seama prea tîrziu că atunci cînd roțile automobilului or să ajungă pe șinele trenului, au să nimerească drept sub locomotivă. Se hotărî să mărească viteza, ca să treacă linia ferată înainte de—a—i ajunge trenul. Dar cu cît se apropiau mai mult de șine, cu atît Habarnam își dădea mai limpede seama că aveau să sosească la locul de trecere în același timp cu locomotiva.

Cînd văzu că roțile locomotivei sînt aproape de tot și că iaca, iaca or să intre toți trei sub ele, Habarnam își încleștă mîinile pe volan, îl scutură cu toată puterea și zise:

—Iacă! V—am spus eu c—o să avem un accident.

Ca să nu mai vadă locomotiva care venea grăbită spre ei, Bumbița se strînse ghem și închise ochii. împestrițatu se ridică în picioare și, fiindcă nu știa cum să mai salveze situația, îl lovi pe Habarnam cu pumnul drept în creștetul capului.

—Stai, nătăflețule — îi strigă el — încotro vrei s—o apuci?

Dîndu—și seama că oricum nu mai poate frîna și că nici să traverseze linia ferată înaintea trenului n—o să izbutească, Habarnam prinse a răsuci volanul. Chiar în clipa cînd i se păru că ciocnirea nu mai poate fi în nici un caz împiedicată, întoarse mașina spre dreapta și porni cu ea de—a lungul liniei ferate, în fața locomotivei.

Automobilul mergea pe traverse săltînd într—una, iar în urma lui gonea locomotiva, pufăind din greu ca un monstru uriaș și fioros.

Împestrițatu, care ședea în spate, se simți cuprins de căldura locomotivei. Alături de el, pe bancă, lada cu înghețată sărea încolo și—ncoace.

Temîndu—se ca nu cumva să alunece din mașină toată înghețata, Împestrițatu ținea cu o mînă lada, iar cu cealaltă se sprijinea de spetează.

—Habarnam, drăguțule, dă—i drumul mai repede, se rugă Împestrițatu cu o voce tremurătoare. Pe cuvîntul meu de cinste că n—am să te mai contrazic niciodată!

Habarnam apăsă pedala cu toată puterea, dar nu fu în stare să mărească viteza. Nici să cotească nu avea cum, căci calea ferată era sus, pe terasament, așa încît nu se putea coborî cu mașina de acolo.

Cînd își dădu Seama că nu s—a produs nici un fel de ciocnire, Bumbița întoarse capul și văzu locomotiva care venea cu viteză în urma lor. în același moment zăriră automobilul și cei de pe locomotivă.

Bumbița desluși la geamul de la cabina locomotivei capul piticului mecanic, care rămăsese cu

gura căscată descoperind că în fața lui a apărut o mașină. înlemnit de spaimă, mecanicul trase întîi semnalul de alarmă, apoi deschise un fel de capac și, în clipa aceea, de sub roțile locomotivei țîșniră aburi, care se răspîndiră în jur.

Ca să nu se trezească cumva opărit de aburi, Împestrițatu se vîrî, repede sub bancă.

După ce dădu drumul aburilor, mecanicul apăsă pe frînă și trenul își micșoră viteza. Mașina, care mergea la fel de iute ca și pînă atunci, o luă mult înainte. Distanța dintre automobil și locomotivă se mărise, dar Habarnam nu observă asta. De aceea, cum văzu că în fața lui terasamentul începe să fie mai puțin abrupt, viră, și mașina se rostogoli în jos.

Izbindu—se într—un bolovan, automobilul se opri brusc, așa încît Bumbița și Habarnam fură cît pe—aci să—și spargă capetele, iar Împestrițatu zbură de sub bancă, unde se ascunsese, tocmai dincolo de mașină și, lungindu—se la pămînt, rămase nemișcat. în timpul acesta se opri și trenul.

Curioși, pasagerii se dădură jos din vagoane și se întrebau unii pe alții ce s—a întîmplat, dar nimeni nu putea să dea vreun răspuns.

Cîțiva dintre ei, coborînd de pe terasament, se apropiară de Habarnam și de tovarășii lui. Cînd văzură că Împestrițatu zace nemișcat, îl înconjurară cu toții. Cineva zise că ar trebui stropit cu apă rece, fiindcă numai așa are să se trezească. Dar cum auzi de apă, Împestrițatu sări în picioare și se uită buimăcit în jurul lui.

—Unde e înghe—ghe—țata? se bîlbîi el.

—Înghe—ghe—țata e aici, se bîlbîi și Bumbița din cauza spaimei prin care trecuse.

—A—a—tunci sînt liniștit, răspunse Împestrițatu, care, după ce mai prinse nițeluș curaj, ridică lada cu înghețată și o puse înapoi pe banca mașinii. Tocmai în acea clipă coborî de pe locomotivă ajutorul mecanicului.

—Toată lumea a fost salvată? întrebă el de departe. Nu e nimeni rănit?

—Nu — răspunse Habarnam — totul e în ordine.

—Foarte bine! Dac—ați ști cît de tare s—a speriat mecanicul cînd a văzut mașina voastră în fața locomotivei, spuse ajutorul. Nici acum nu și—a venit în fire.

—Dar voi încotro ați pornit—o? se interesă Habarnam.

—Trenul nostru — răspunse ajutorul — merge spre Orașul Soarelui.

—Și noi tot într—acolo mergem! se bucură Habarnam.

—În cazul acesta trebuie S—o luați pe șosea, vorbi ajutorul cu voce aspră. Cine a mai pomenit călătorie cu automobilul pe calea ferată?

—Păi noi pe șosea am pornit—o, dar Împestrițatu a zis... Adică n—a fost așa; mai întîi, am zărit un vapor, dar știi, unul mare, mare de tot...

Habarnam prinse a istorisi cu de—amănuntul cum au văzut vaporul și cum a ajuns el să se certe cu Împestrițatu, cînd dintr—o dată locomotiva scoase un șuier puternic.

—Te rog să ne ierți — îl întrerupse ajutorul de mecanic pe Habarnam — e timpul să pornim, nu putem lăsa trenul să întîrzie. Altă dată o să ascultăm cu plăcere povestea voastră.

Și rostind aceste cuvinte, alergă spre locomotiva care prinse a răspîndi în jur aburi. Pasagerii se grăbiră să—și ocupe locurile în vagoane.

—Hei, stați puțin! Cînd altă dată? strigă Habarnam. Poate că altă dată n—o să ne mai întîlnim!

Dar nimeni nu—l ascultă. Trenul se și puse în mișcare așa încît cîțiva pitici fură nevoiți să urce din mers.

—Ia te uită! zise Habarnam supărat. Ce—ar fi fost dacă ar fi așteptat un pic? Tocmai ce era mai interesant n—am apucat să le povestesc!

CAPITOLUL VII. DRUMEŢII ÎŞI URMEAZĂ CĂLĂTORIA

Odată întorşi pe şosea, Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu porniră mai departe la drum.

Împestriţatu se aşeză la locul lui pe banca dinapoi şi începu să se ospăteze de zor cu îngheţată. Spunea că S—a speriat prea tare cînd a căzut din maşină, iar îngheţata are darul să—l liniştească. Bumbiţa îşi aminti si ea cît de rău a înspăimîntat—o locomotiva, pe cînd Habarnam prinse a istorisi cu mult haz cum i—a trecut prin minte, în ultimul moment, să întoarcă automobilul ca să împiedice ciocnirea.

—Deodată — povesti el — mi—am dat seama că intrăm drept sub locomotivă! Să măresc viteza nu se putea, să frînez era prea tîrziu. Ei, mi—am zis, gata, S—a terminat cu noi! Cînd, ce să vezi? Ceva, ca o forţă nevăzută, mă loveşte peste cap şi îmi şopteşte parcă la ureche: întoarce maşina!

—Ăsta eram eu — spuse Împestriţatu — eu te—am lovit. Nu de alta, dar mă speriasem tare, înţelegi?

—Şi eu te rog să înţelegi că iar ai început să mă scoţi din sărite, se supără Habarnam.

—Gata, am tăcut — zise Împestriţatu — acum ştiu că nu e voie să superi şoferul cînd stă la volan.

În timpul acesta, pe călătorii noştri îi ajunse din urmă un alt automobil. Colorat într—un galben strălucitor, automobilul adăpostea doi pitici. Piticul care stătea la volan micşoră într—adins viteza, ca să poată observa mai bine maşina lui Habarnam, iar cel care şedea alături se uită lung la Împestriţatu.

—Ţie, drăguţule — rosti el zîmbind — nu ţi—ar strica să te mai speli un pic.

Ambii izbucniră în hohote de rîs, apoi piticul—şofer mări viteza şi maşina o luă înainte.

Întorcînd capul, Habarnam şi Bumbiţa văzură că obrajii, fruntea, nasul şi chiar urechile lui Împestriţatu erau numai pete şi dîre.

—Ce—i cu tine? se minună Habarnam. De—abia te—ai spălat!

—Cum de—abia? răspunse Împestriţatu. Ehei de cînd!

—Bine, dar tot atunci ne—am spălat şi noi. Cum se face că am rămas curaţi? întrebă Bumbiţa.

—Ai vorbit de te—ai prăpădit, spuse Împestriţatu rîzînd. Voi staţi în faţă, şi eu în spate! Tot praful se aşază pe mine.

—Dac—ar fi după cum se aşază praful — răspunse Habarnam — ar însemna ca noi, care stăm în faţă, să ne prăfuim mai tare.

—Ei, nu pricep nici eu cum faceţi voi de nu vă prăfuiţi, zise Împestriţatu dînd din mînă a lehamite.

La urma urmelor, ca să vorbim drept, nu numai praful era adevăratul vinovat. Toată lumea ştie că pe o faţă uscată nu se prea aşază praf, dar obrazul lui Împestriţatu era lipicios, fiindcă îngheţata din care linsese tot timpul, fără încetare, se topise în mîinile lui, mînjindu—i obrajii, nasul, ba chiar şi urechile, şi lăsîndu—i peste tot urme umede. Peste urmele de îngheţată îşi găsi lesne loc praful de pe drum. încetul cu încetul, îngheţata topită pe obraz se amestecase cu praful lipit de ea şi totul se uscă aşa, încît Împestriţatu ajunse nemaipomenit de murdar.

—La primul lac sau rîu pe care—l întîlnim trebuie să te speli din nou, împestriţatule, spuse Bumbiţa. Nu e de loc plăcut să ajungem de rîsul fiecăruia!

—Dar cine are dreptul să rîdă de noi? se revoltă Împestriţatu.

Dacă i—am ajunge din urmă, le—aş arăta eu lor, aş face să le treacă pofta de rîs. Păcat numai că ne tîrîm în halul ăsta, ca nişte melci.

—Cine se tîrăşte ca melcii? Noi? întrebă Habarnam supărat.
—Bineînţeles, răspunse Împestriţatu. Încearcă să ajungi automobilul galben, să vedem, poţi? Uite ce mult ne—a luat—o înainte.

Şi într—adevăr, automobilul galben era atît de departe, încît se zărea mic cît un punct.
—Fleacuri — rosti Habarnam — îl ajungem noi!

Spunînd acestea, schimbă viteza şi apăsă pedala de acceleraţie pînă la fund. Maşina începu să meargă acum mai repede, dar nu izbuti totuşi să ajungă automobilul cel galben, care o luase mult înainte.
—Ei, ce, parcă putem să ne luăm la întrecere cu ei? căută Împestriţatu să—l întărîte pe Habarnam. Ei au cu totul alt sistem de maşină!
—Nu—i nimic — răspunse Habarnam — ai să vezi tu! Uite, chiar acum măresc viteza!
—Lasă—te mai bine păgubaş — spuse Bumbiţa — altfel iar o să ni se—ntîmple vreun accident.
—Fii pe pace, n—o să ni se întîmple nimic.

Şi vorbind astfel, Habarnam mări viteza. Nici cu asta însă nu făcu mare lucru. Dar iată că peste puţină vreme drumul începu să coboare.

Şoferul automobilului galben frîna cîte puţin, pentru ca să n—o ia prea repede la vale, pe cînd Habarnam, dimpotrivă, lăsă frîna liberă, aşa încît maşina lui porni să alunece din ce în ce mai iute. înaintea lor, la poalele munţilor, se ivi iarăşi un rîu, peste care trecea un pod de lemn.

Podul era atît de îngust, încît pe el n—ar fi putut trece decît două maşini venind din direcţii opuse. Ba, pe deasupra, nu se ştie din ce pricină, în mijlocul podului era oprit un autocamion. Dar Habarnam nu—l băgă în seamă.
—Îi ajung eu îndată, vorbi plin de îngîmfare Habarnam către Împestriţatu.
—Ajunge—i, ajunge—i — zise Împestriţatu — şi—am să—i întreb eu care din noi trebuie să se spele.

În timpul acesta, cei din automobilul galben coborîră încet, încet la vale cu maşina lor, iar cînd ajunseră pe pod, se opriră în dreptul autocamionului, să—l întrebe pe şofer de ce a rămas în pană şi dacă nu cumva are nevoie de ajutor.

Rostogolindu—se cu toată viteza de pe coasta abruptă, Habarnam se pomeni pe pod şi descoperi de—abia atunci că cele două maşini barează calea şi că nici s—o cotească într—o parte n—ar fi cu putinţă, pentru că l—ar împiedica balustrada podului. De spaimă, un fior rece îl trecu din creştet pînă—n tălpi. Zeci de gînduri îi năvăliră în minte într—o secundă, iar lucrurile s—ar fi terminat desigur cît se poate de jalnic dacă nu şi—ar fi amintit la vreme de bagheta magică.

Chiar în clipa cînd se aflau în faţa camionului şi Bumbiţa îşi acoperise din nou ochii cu mîinile de groaza ciocnirii, Habarnam rosti repede, învîrtind bagheta:
—Doresc să ne ridicăm deasupra acestor maşini!

Pe dată, automobilul se înălţă în aer, dar atît de sus, încît lui Habarnam i se tăie răsuflarea.

„Cînd ne—om rostogoli de la înălţimea asta — îşi zise el uitîndu—se în jos — nu ne mai adună nimeni ciolanele !"

Şi răsucind iar bagheta, zise:
—Doresc să zburăm ca într—un avion!

În aceeaşi clipă, automobilul căpătă aripi şi prinse a zbura deasupra Pămîntului, ridicîndu—se din ce în ce mai sus... Deodată însă din spatele maşinii se auzi un ţipăt. Habarnam se uită înapoi şi văzu că Împestriţatu căzuse din maşină şi acuma se bălăbănea încolo şi—ncoace prin aer, cu mîinile prinse de speteaza băncii. Vîrînd bagheta magică în gură şi strîngînd—o cu dinţii, Habarnam sări peste banca din faţă, îl apucă pe Împestriţatu de haină şi încercă să—l tragă înapoi în maşină. Dar îşi dădu îndată seama că nu—i stă în putere să facă acest lucru, deoarece îl apucase cu o singură mînă, cu cealaltă fiind nevoit să se ţină de capota automobilului.

Văzînd bine că Împestriţatu n—are să mai reziste multă vreme, Habarnam vru să—i spună Bumbiţei:

„Ia bagheta din gura mea şi zi că doreşti să coboare maşina."

Dar cum bagheta era vîrîtă între dinţi, în locul acestor cuvinte se auzi aşa:

„*Fia fiafeta din bura bea şi fi... fi... fi...*"

Bineînţeles că Bumbiţa nu pricepu nimic şi întrebă doar atît:
—Ce?

—*Frage şi fru, forfoloaco!* izbuti să rostească Habarnam şi îi aruncă Bumbiţei o privire atît de cruntă, încît ea înţelese că aceste cuvinte trebuiau să însenine: „Trage şi tu, mormoloaco!"

Sări atunci cît putu de repede pe banca din spate şi îl ajută pe Habarnam să—l tragă pe Mîzgălici înapoi în maşină.

Împestriţatu se instală la locul lui. Era atît de îngrozit, încît multă vreme nu fu în stare să rostească o vorbă. Aşezîndu—se din nou la volan, Habarnam privi în jos şi îşi dădu seama că maşina pluteşte la o înălţime ameţitoare.

Drumul de pe care de—abia se ridicaseră se vedea acum de sus ca o panglicuţă îngustă. Simţind că i se taie răsuflarea din pricina vîntului care îi bătea în faţă, Habarnam învîrti bagheta şi spuse:

—Doresc să coborîm din nou pe pămînt... Ei, ei, dar nu chiar aşa de repede, se grăbi el să adauge cînd văzu că maşina o porneşte în jos ca fulgerul, de—ai fi zis că e gata să se prăvălească în gol.

Pe dată, automobilul începu să coboare lin. O vreme pluti deasupra pămîntului, lăsîndu—se din ce în ce mai jos. în cele din urmă, roţile lui atinseră pămîntul, dar atît de uşor, încît nu se simţi nici o zguduitură.

Aripile maşinii dispărură. Treptat, Împestriţatu îşi veni în fire şi se apucă iar să mănînce îngheţată.

Nu trecu multă vreme şi celălalt automobil îi ajunse din urmă pe călătorii noştri. Şoferul îşi apropie maşina de aceea a lui Habarnam şi, intrînd în vorbă cu el, întrebă:

—Ce fel de automobil e ăsta? Ce marcă?

—Marca Şurubel şi Piuliţă, răspunse Habarnam.

—Dar cu ce combustibil funcţionează? se interesă celălalt. Cu motorină, cu păcură?

—Nici cu una, nici cu alta — răspunse Habarnam — ci cu sifon şi sirop. Din apă se degajă gaz, gazul intră în cilindru şi împinge pistonul, care la rîndul lui mişcă roţile, făcîndu—le să se învîrtească. Iar siropul e pentru uns.

—Ia te uită — se minună şoferul automobilului galben — simţeam eu adineauri, cînd vă ajungeam din spate, că miroase a sirop şi nu pricepeam de ce.

—Dar maşina ta tot cu sifon funcţionează? întrebă Habarnam.

—Nu, a mea merge cu spirt, spuse celălalt. Cum să—ţi explic? în motor se află un cilindru unde sînt pompaţi vapori de spirt, care se aprind printr—o scînteie electrică. în felul acesta se produce o puternică presiune asupra pistonului şi—l împinge înainte. Mişcarea este transmisă roţilor.

Pentru ca forţa motorului să fie mai mare este nevoie de mai mulţi cilindri.

Automobilul meu, de pildă, are patru. Altele ajung să aibă chiar cîte opt. Ei, şi pe urmă mai există maşini care merg cu benzină, însă benzina miroase cam neplăcut. Tot mai bun e spirtul, fiindcă nu răspîndeşte nici un fel de miros. Mai sînt şi maşini cu cărbune, dar maşinile celea uf cum mai duhnesc! Pfu!

Scoţînd astfel de exclamaţii, şoferul automobilului galben strîmbă din nas suci capul într—o parte.

—Spune, te rog — vorbi deodată Bumbiţa — mai e mult pînă în Oraşul Soarelui?

—Nu — răspunse şoferul — de aici nu mai e chiar atît de mult.

—Dar de ce i s—o fi zicînd Oraşul Soarelui? întrebă Habarnam. Nu cumva pe acolo toate casele sînt

construite din soare?

—Da de unde, rîse șoferul. Orașul nostru se numește așa pentru că este veșnic luminat de soare și se bucură întotdeauna de vreme frumoasă.

—Cum adică — se minună Habarnam — pe cerul vostru nu se ivesc niciodată nori?

—Cine spune asta? răspunse șoferul. Nori se ivesc, numai că învățații noștri au născocit un fel de praf. Cum apare cîte un nouraș, îl și presară cu praful acela și pe dată nu mai rămîne nici urmă din el. Ei, dragul meu, astea sînt minunile chimiei!

—Și cum poți ajunge la nori ca să—i presari cu praf? continuă să se mire Habarnam.

—Foarte simplu — îl lămuri șoferul — te urci cu avionul.

—Da — spuse Bumbița — dar vezi că fără nori nici ploaia nu mai cade.

—Pentru ploaie avem un alt soi de praf, răspunse șoferul. îl presărăm de sus și în aceeași clipă se pornește să toarne cu găleata. Dar facem în așa fel încît să nu plouă peste tot, ci doar prin grădini și livezi, adică tocmai acolo unde trebuie. Din cînd în cînd mai aranjăm să plouă și deasupra orașului, însă niciodată ziua, ci numai noaptea, ca să nu încurcăm socotelile nimănui. Iar dacă vrem să udăm florile de pe străzi le stropim pur și simplu cu furtunul.

—După cît se vede — spuse Habarnam — în Orașul Soarelui locuiesc pitici tare înțelepți.

—O, desigur — exclamă șoferul — fiecare pitic din Orașul Soarelui are atît de multă minte, încît nimeni n—ar fi în stare să i—o măsoare.

—Dacă am înțeles bine, matale tot în Orașul Soarelui locuiești, nu—i așa? observă Bumbița.

—Da, tot acolo, răspunse șoferul și după ce rosti aceste cuvinte prinse a cîntări în minte tot ce spusese. De—abia atunci își dădu seama că lăudîndu—i atîta pe cei din Orașul Soarelui se lăudase fără să vrea și pe el.

Rușinat peste măsură, se făcu roșu cum e sfecla.

—Eu trebuie s—o iau mai repede, rosti el ca să scape din încurcătură, apoi își luă rămas bun, apăsă cu putere pedala și porni cu viteză înainte.

—S—ar putea să fie un pitic bun — zise Habarnam — dar s—ar putea tot așa de bine să fie și un mare lăudăros. Parcă nu prea îmi vine mie să cred tot ce—a îndrugat el despre prafurile alea.

—Bine că pînă la urmă a roșit, vorbi Bumbița. Asta înseamnă că i—a mai rămas puțină minte. Și atîta vreme cît mai păstrează olecuță de minte, se poate nădăjdui că are să se îndrepte.

CAPITOLUL VIII. CIRCULINA ŞI PLANETARIA

Drumul începu să urce din nou, iar cînd fură la capătul suişului, înaintea ochilor călătorilor noştri se desfăşură o privelişte cum nu mai văzuseră niciodată în viaţa ălor. Ai fi zis că cine ştie ce fiinţă ciudată, mare cît un uriaş, s—a strecurat pe furiş într—o fabrică de ţesături şi luînd de acolo o mulţime de suluri pestriţe, le—a aşternut pe toate deasupra pămîntului.

Cele mai îndepărtate coline erau parcă împodobite cu fîşii de stambă în picăţele mărunte: negre, albe, galbene, verzi şi roşii. Mai aproape de ei se întindeau fîşii cu picăţele mai inari, cît bobul de mazăre. Fîşii le erau înghesuite unele într—altele, încît acopereau tot pămîntul. Iar aproape, chiar lîngă ei, cîmpul era acoperit de cercuri felurit colorate. Cele mai vii culori erau galbenul şi roşul, care străluceau atît de puternic în mijlocul cîmpiei verzi, încît îţi luau ochii.

—Se pare că cineva a desenat dinadins cercurile astea cu compasul şi pe urmă le—a colorat, spuse Bumbiţa.

—Cine oare a avut nevoie să împestriţeze pămîntul cu cercuri si pentru ce? se miră Habarnam. Lasă că aflăm noi îndată ce ne apropiem.

Cu cît automobilul se lăsa mai la vale, cu atît cercurile se vedeau mai puţin, pînă cînd dispărură cu totul. Drumeagul pe care mergea acum maşina şerpuia ca poteca unei păduri. De o parte şi de alta a drumului se întindeau tufişuri de mac. Era aşa ca şi cum noi toţi am fi pornit într—o călătorie prin pădure, numai că în locul copacilor se înălţau tulpini verzi, în vîrful cărora florile roşii de mac străluceau la soare întocmai ca rubinele.

Apoi maşina trecu prin mijlocul unor plantaţii de morcovi, de căpşuni şi de păpădii în culoarea aurului. Pe urmă începură din nou plantaţii de mac.

—Pesemne că prin locurile astea trăiesc nişte macofili, spuse Împestriţatu.

—Cine—or mai fi şi ăştia? se miră Habarnam.

—Macofilii? întrebă Împestriţatu. Cei cărora le place macul. Ei or fi semănat pe aici toate plantaţiile astea: şi macul şi morcovii.

—Dar cui crezi tu că i—ar sta în putere să semene atîta bogăţie? Aşa ceva nu izbuteşti să plantezi nici într—o mie de vieţi.

Peste puţină vreme, automobilul ieşi dintre tufişurile de mac, şi călătorii noştri văzură, nu departe de drumeagul pe care mergeau, un soi de maşină ciudată, care îţi amintea şi de tractor, şi de maşina pentru curăţat zăpada, deşi nu era nici una, nici alta.

Ciudăţenia aceasta cosea iarba, rotindu—se încet.

Mînat de curiozitate, Habarnam opri automobilul ca să poată vedea mai bine cum funcţionează. Apropiindu—se tot mai mult, călătorii noştri băgară de seamă că, în faţă, maşina avea un mecanism asemănător cu o maşină de tuns. Fără să se oprească o clipă, maşina tundea pe rînd toate firicelele de iarbă care îi cădeau sub cuţit. Tocată mărunt, iarba aluneca apoi pe o bandă rulantă, care o ducea sus, între doi cilindri dinţaţi. Aceştia se învîrteau repede şi o fărîmiţau într—atît că părea rumegată cu dinţii.

Astfel îmbucătăţită, iarba se lăsa la fund şi se făcea nevăzută în pîntecul maşinii. În urma ei, pămîntul rămînea arat; de aceea puteai să bănuieşti că are înăuntru un plug, deşi pe dinafară nu se

vedea nici urmă de așa ceva. La spate, mașina avea o greblă care afîna pămîntul ca o boroană.

Într—un colț al mașinii era scris cu litere mari *„Circulina"*.

Dar ce—i mira cel mai mult pe călătorii noștri era că mașina lucra singură. Locul de la volan era gol, neocupat de nimeni. Habarnam și prietenii lui se uitară stăruitor peste tot, dar nu văzură nici o ființă vie.

—Asta—i bună! rosti Împestrițatu, fiind cît pe—aci să—și trădeze mirarea. Se stăpîni însă la vreme și nu mai zise nimic.

Bumbița, pe care nu o interesau atît de mult mașinile, fu de părere că prea s—a lungit popasul.

Dar Habarnam ținea cu orice preț să afle secretul mecanismului.

Tot uitîndu—se într—o parte și—ntr—alta, descoperi deodată în mijlocul cîmpiei un stîlp, în jurul căruia era înfășurat un cablu metalic. Mașina avea prins într—o parte capătul acestui cablu și de aceea se mișca în cerc, ca și cînd ar fi fost prinsă de un țăruș. Puțin cîte puțin, cablul se desfășura și se lungea, din care pricină cercurile făcute de mașină erau din ce în ce mai largi.

—A! Vasăzică așa stau lucrurile! rosti Habarnam bucuros că descoperise taina mașinii. Ei, să vedem acum ce—o să se întîmple cînd cablul are să se desfășoare pînă la capăt.

Nu fură nevoiți să aștepte mult. După ce descrise ultimul și cel mai mare cerc, mașina se opri singură și scoase un șuierat puternic: „Tuu—tuu—tuu!"

Chiar în clipa următoare, un alt șuierat se grăbi să răspundă de undeva, de departe. Pe urmă șuierăturile încetară.

Apoi, dintr—o dată, se auzi un huruit ușor și în fața ochilor celor trei drumeți se ivi un pitic pe o motocicletă caraghioasă, care mergea cu șenilă, ca un tractor.

Sărind de pe motocicletă, piticul îi salută pe călătorii noștri cît se poate de politicos.

—Vă interesează, pesemne, cum funcționează Circulina, spuse el.

—Chiar așa — răspunse Habarnam — ne întrebam tocmai ce fel de mașină o fi asta; nu cumva e o secerătoare?

—Nu, este o autocombină circulară pentru sădirea plantelor, explică piticul. Combina aceasta cosește întîi iarba, pe urmă ară pămîntul cu plugul, seamănă seminţele cu ajutorul unei semănători mecanice care se găsește înăuntru și în cele din urmă boronește. Dar asta încă nu e tot. Cred că ați observat pînă acum că iarba cosită alunecă pînă în fundul combinei. Acolo, firele de iarbă sînt tocate mărunt, pisate, amestecate cu îngrășăminte chimice și apoi îngropate în pămînt ca îngrășămînt combinat, tare folositor pentru plante. Cînd plugul combinei ară, o dată cu îngrășămintele pătrund în pămînt și o serie de îngrășăminte activizate, datorită cărora plantele cresc foarte repede, așa încît izbutim să obținem cite două, trei și chiar patru recolte pe vară. Am uitat să vă spun că în partea din față a mașinii, mai bine zis în spatele instalației pentru tuns iarba, se găsește un aspirator. Știți care e menirea lui? Să absoarbă seminţele buruienilor răspîndite în praful de pe cîmpie. Sămînța de buruiană este sfărîmată de cilindri și servește tot ca îngrășămînt. Odată fărîmițate buruienile își pierd puterea, încetînd să mai fie dăunătoare pentru plante.

Astfel combina nu numai că ară, seamănă și boronește, dar pe deasupra hrănește pămîntul, prepară

îngrăşăminte şi luptă împotriva buruienilor. De aceea i se şi spune universală.
—Pentru ce—aţi legat maşina de stîlpul din mijloc? întrebă Habarnam.
—Ca să poată lucra singură, fără mecanic, răspunse piticul. Cablul prin care combina se leagă de stîlp este unit cu instalaţia de manevrare circulară. După lungimea cablului, combina desenează cercuri mai mari sau mai mici. în clipa cînd cablul s—a desfăşurat pînă la capăt, maşina se opreşte automat şi începe să claxoneze. La auzul claxonului vine mecanicul şi mută combina pe o altă parcelă.

Vorbind astfel,piticul desprinse cablul, se aşeză la volanul combinei şi o duse pînă—n dreptul unui alt stîlp. Cum ajunse acolo, legă cablul în jurul stîlpului,coborî, duse la gură un fluier şi fluieră de două ori.

Combina începu să zumzăie şi porni să se învîrtească în jurul stîlpului, arînd pămîntul.
—Ia te uită ce interesant! exclamă Habarnam. Nu cumva maşina pricepe semnalul? De unde ştie ea să pornească atunci cînd i se fluieră?
—Maşina nu poate, desigur, să priceapă nimic, răspunse mecanicul.

Dar dacă aţi studiat fizica trebuie să ştiţi că sunetele se transmit cu ajutorul vibraţiilor. înăuntru, în maşină, se găseşte un aparat care preface vibraţiile în energie electrică. Şi odată obţinută, energia electrică poate să pună în mişcare întregul mecanism al combinei. Aşa, de pildă, o fluierătură poate porni frîna; două fluierături pun în mişcare motorul; trei, răsucesc mecanismul spre stînga; patru, spre dreapta.

În timpul acesta, de undeva, de departe, răsunară nişte claxoane: „Tuu—tuu—tuu !"
—Ah! exclamă piticul mecanic. Asta înseamnă că Planetaria şi—a terminat lucrul. Trebuie să mă grăbesc acolo. Vreţi s—o vedeţi? Nu—i departe.

Ajungem într—un minut. Se învoiră cu toţii şi se pregătiră să se urce în automobil, dar piticul mecanic le propuse să meargă împreună cu el pe motocicletă.

Spre mirarea călătorilor noştri, şaua motocicletei se dovedi atît de lungă, încît încăpură bine cîteşipatru. În faţă se aşeză mecanicul, după el Habarnam, apoi Bumbiţa şi la urmă Împestriţatu.

Piticul dădu drumul motorului şi motocicleta o porni pe cîmp cu atîta viteză, încît tuturora li se tăie răsuflarea. Într—adevăr, să tot fi trecut un minut sau poate unul şi jumătate, cînd se şi aflau în faţa altei combine, care sta pe loc pentru că îşi terminase chiar atunci lucrul pe bucata circulară de cîmpie din jurul ei. Mecanieul mută combina la un alt stîlp şi fluierînd cu putere o porni.

Pe unul din pereţii maşinii era scris cu litere mari şi frumoase: „Planetaria."
—Maşina asta este de altă construcţie? întrebă Habarnam.
—Nu, construcţia este exact aceeaşi, răspunse mecanicul.
—De ce atunci una se numeşte „Circulina" alta „Planetaria"?
—Maşinile noastre — explică piticul — au toate cîte un nume; noi socotim că aşa e mult mai frumos decît dacă le—am însemna pe fiecare cu diverse numere.
—Matale lucrezi la două maşini deodată? Faci toată ziulica naveta pe motocicletă de la Circulina la Planetaria? întrebă Bumbiţa.
—Nu — vorbi mecanicul — eu am în grijă zece maşini: Excentrida, Concentrina, Rondoza, Circulina, Melcuşor, Morişca, Sfîrleaza, Orbita, Cometa şi Planetaria.
—Cum de izbuteşti să le supraveghezi pe toate zece? se minună Bumbiţa.
—Foarte simplu — răspunse mecanicul — nu e nimic neobişnuit într—asta. Ba încă îmi mai rămîne timp să citesc şi o carte sau să mă bronzez la soare. Dar dacă ar fi să spun adevărul, ar trebui să mărturisesc că maşinile s—au învechit şi că ne fac o mulţime de neajunsuri.
—Am putea să le ştim şi noi? întrebă Habarnam cu interes.
—Mai întîi — explică mecanicul — raza lor de acţiune este foarte mică, deoarece funcţionează cu ajutorul cablului care nu se poate întinde la nesfîrşit. Din această pricină sîntem nevoiţi să mutăm mereu maşina din loc în loc şi nu izbutim s—o facem să lucreze o bucată prea mare de pămînt, ceea ce nu este de loc productiv.
—Dar s—ar putea oare să o scoateţi la capăt fără cablu? întrebă Habarnam.
—Bineînţeles, îl asigură mecanicul. Maşinile moderne fabricate în ultimul timp au în locul cablului o legătură radiomagnetică. în mijlocul cîmpului se instalează un radiomagnet puternic, atît de puternic încît poate acţiona pe distanţe uriaşe. Un alt radiomagnet asemănător cu acesta, dar puţin mai mic, este instalat la volanul combinei. Cu cît cele două magnete vor fi mai apropiate, cu atît legătura va fi mai

strînsă şi cu atît mai mare va fi numărul de rotaţii ale volanului. Cu cît magnetele vor fi mai îndepărtate, cu atît legătura va fi mai slabă, iar volanul se va învîrti mai puţin.

În felul acesta, combina descrie întîi cercuri micuţe de tot, în jurul radiomagnetului central; dar cu fiecare rotaţie, cercurile se măresc pot creşte într—una, la nesfîrşit. Dacă vreţi pot să vă arăt cum lucrează o asemenea radiocombină.

—Unde se află? Departe? întrebă Bumbiţa.

—Ba chiar foarte aproape, răspunse mecanicul. Ne urcăm pe vîrful dîmbului de colo şi o s—o vedem cît se poate de bine.

Cei trei se învoiră bucuroşi şi instalîndu—se pe motocicleta cu şenilă, o porniră la drum.

CAPITOLUL IX. RADIOLINA

Așa cum v—am spus, motocicleta piticului mecanic se deosebea de cele obișnuite fiindcă nu mergea pe roți, ci pe șenilă, așa cum merge de obicei un tractor. Dar în loc să aibă două șenile ea tractorul, avea una singură, de aceea se legăna ca o bicicletă. Nici șenila pe care o avea nu era din metal ca la tractor, ci din cauciuc. Tocmai de aceea mergea atît de lin, încît ai fi zis că plutește. Gonea cu iuțeala fulgerului, se descurca de minune pe orice fel de drumuri, fie ele Oricît de proaste, ba chiar și pe acolo pe unde nu exista nici un drum.

Despre toate aceste nemaipomenite însușiri ale motocicletei cu șenilă le vorbi piticul mecanic noilor lui cunoscuți. Cînd află spre ce oraș au de gînd să meargă drumeții noștri, se bucură tare mult, spunînd că și el locuiește în Orașul Soarelui și că numele lui este Colăcel.

Vorbind într—una cu Colăcel, cei trei se văzură neașteptat de repede la poalele dîmbului și se pomeniră urcînd spre vîrf.

Urcușul era atît de abrupt, încît Împestrițatu, care ședea la spate, prinse a aluneca puțin cîte puțin de pe deodată își dădu scama că în curînd nu va mai avea pe ce să șadă.

—Hei! strigă el. Stați puțin! Ce, vreți să cad? Dar nici nu termină bine vorba că se și rostogoli.

Oprind motocicleta care ajunsese aproape de culmea dealului, Colăcel alergă să—l ridice pe Împestrițatu. Habarnam și Bumbița săriră și ei în ajutor.

Mare le fu bucuria cînd văzură că prietenul lor a rămas întreg și nevătămat.

—Vedeți? spuse Colăcel. Iată încă un avantaj al motocicletei cu șenilă: fiindcă nu are roți, șaua ei e mai joasă, și dacă se întîmplă să cazi cumva de pe șa, nu te lovești așa de rău ca atunci cînd te—ai prăvăli de pe o motocicletă obișnuită.

Acum drumeții noștri se aflau din nou pe o înălțime, așa încît cercurile uriașe care mai înainte îi uimiseră atît de mult li se iviră iarăși înaintea ochilor.

—Aha! strigă Bumbița bătînd din palme de bucurie. Am ghicit! Rotogoalele astea nu sînt altceva decît cîmpul arat de mașinile voastre.

—Întocmai, aprobă Colăcel. Cercurile negre pe care le zăriți acolo, la dreapta, sînt cele abia arate. în

locurile acelea n—a crescut încă nimic.

Dincolo, unde vedeţi cercuri verzi, au început să încolţească semănăturile; cercurile roşii Sînt făcute din maci, iar cele galbene din păpădie proaspăt înflorită.

—Dar cele albe? întrebă Bumbiţa.

—Acelea sînt tot păpădii, dar cu floare trecută, cu pufuleţ alb, răspunse Colăcel.

—Şi de ce aveţi nevoie să semănaţi atîtă păpădie? întrebă Habarnam nedumerit. Nu cumva pentru mîncat?

—Ei aş — răspunse Colăcel — nu pentru asta, dar din rădăcina ei facem cauciuc, din tulpină tot felul de mase plastice şi o materie fibroasă pentru ţesături, iar din seminţe scoatem ulei.

—Uite—i se adresă Împestriţatu lui Colăcel — eu am priceput acum că cercurile colorate de pe cîmpie sint maci, păpădii şi alte plante. Dar ceva tot mi—a rămas niţeluş cam nelămurit: văd că încolo, departe, pămîntul pare presărat cu nişte pete mici. Acelea ce sînt?

—Tot plantaţii în cercuri. Ne par nouă nişte pete mici,pentru că le zărim de la distanţă.

—Bine, şi asta am lămurit—o, zise Împestriţatu. Ce să fie însă punctişoarele celea care de—abia se mai desluşesc colo, în zare?

—Nu—s nici ele altceva decît tot plantaţii în cercuri, dar fiindcă se găsesc tare departe, ne par doar puncte.

—Şi cîte maşini aţi adunat la un loc ca să puteţi ara atîta pămînt? întrebă Bumbiţa.

—Zece, răspunse Colăcel.

—Cum, numai zece? se minună Habarnam. Nu se poate!

—Dar vă asigur, zise Colăcel. întreg pămîntul pe care îl vedeţi în jur este arat de cele zece maşini supravegheate de mine: Rondoza, Cometa, Planetaria, ce să vi le mai înşir pe toate celelalte.

—Bine — zise Habarnam — dar pămîntul ăsta trebuie să fie format dintr—o mie de parcele rotunde puse cap la cap.

—Ba nu — spuse Colăcel — nu—S numai o mie, Sînt mult mai multe... socoteşte şi matale... Dacă unei maşini îi trebuie o oră ca să are o parcelă, în zece ore ară zece parcele. Toate cele zece maşini ale mele vor ara deci o sută de parcele într—o singură zi. Asta înseamnă că în zece zile or să are, de zece ori mai mult, ajungînd la o mie de parcele. Unde mai pui că adunăm în medie cîte trei recolte pe an, aşa încît vremea aratului se cam lungeşte pe la noi. Nu ţine nici mai mult, nici mai puţin decît o sută de zile, în care timp se ară de zece ori mai mult, adică, în total, zece mii de parcele!

—Zece mii de parcele! se minună Habarnam. Mai multe decît stelele pe cer. Şi lucrezi singur?

—Nu — răspunse Colăcel — lucrăm cinci în patru schimburi; într—al cincilea ne odihnim.

—Oricum, tot are fiecare destulă treabă, zise Habarnam făcînd un gest cu mîna.

—Ei şi acum — îi vesti Colăcel — am să vă arăt cum lucrează o altă maşină, mai uluitoare.

Cei trei drumeţi se urcară din nou pe motocicleta cu şenilă şi cît ai clipi din ochi se pomeniră în vîrful altei coline, la picioarele căreia se întindea o vale largă. Pămîntul acestei văi nu mai era împodobit cu cercuri multe şi felurit colorate, nici cu rotocoale şi picăţele. Peste întreaga vale se întindea un singur cerc uriaş care începea chiar de la poalele colinei şi se sfîrşea departe, spre coasta pădurii. Dacă te uitai bine la el, băgai de seamă că e alcătuit din numeroase inele şi că se aseamănă mult cu planeta Saturn, aşa cum o vedem desenată prin manualele de astronomie. în mijlocul cercului se înălţa o clădire albă şi rotundă, în jurul căreia se desluşea o fişie de pămînt ca un inel larg, negru. Inelul cel negru era înconjurat de un alt inel, galben—auriu, după care venea unul mai larg, de culoare verde. În sfîrşit, al patrulea inel, negru la fel ca primul şi mare de tot, încingea pe dinafară cercul uriaş care acoperea întreaga vale.

—Toată cîmpia este arată de o singură radiocombină care seamănă grîu, spuse Colăcel. Primăvara începe să lucreze Pămîntul din mijloc, cel din jurul clădirii albe. Treptat, cercul de pămînt arat se lărgeşte. Peste cîteva zile, în centru prinde a încolţi grîul, apoi leagă spic, pe urmă se coace, iar combina ară, ară într—una. Priviţi, chiar în clipa asta, acolo la mijloc S—a pus în funcţiune o combină pentru strîns. Merge în cerc ca şi celelalte combine şi adună spicele de grîu pe măsură ce ele se coc. Vedeţi inelul cel întunecat, din jurul clădirii albe? Acolo, grîul a şi fost strîns. Inelul galben este format din grîu copt, cel verde, din spice încă necoapte. Cît despre inelul negru dinafara cercului, el nu este decît pămîntul de abia arat, pe care nici n—a apucat să încolţească grîul.

—Dar la ce serveşte clădirea albă din centru? întrebă Bumbiţa.

—Înăuntrul ei sînt elevatorul şi moara, răspunse Colăcel. Acolo se toarnă toate seminţele, se macină şi se păstrează. Vedeţi, sus de tot, în vîrf, un turnuleţ ca un fel de far? Este radiomagnetul elevatorului.
—Dar radiocombină pe unde se află? întrebă Habarnam.
—Încolo, spre stînga, la capătul cîmpului, îl lămuri Colăcel. De aici nu prea se vede, dar haideti să vă duc mai aproape.

Se urcară iarăşi pe motocicletă, coborîră pînă la poalele colinei, străbătură apoi în goană cîmpia arată şi opriră în faţa unei combine, care semăna întocmai cu un autobuz blindat, pe a cărei capotă se înălţau trei pîlnii. Acest soi de autobuz nu avea nici ferestre, nici uşi nici roţi.

În partea din faţă a maşinii se deschidea o cutie largă, iar jos de tot se ivea un cuţit care, pe măsură ce combina înainta, tăia mereu bucăţi de pămînt. Două lopeţi mecanice, de fier, oa acelea ce se văd în maşina de curăţat zăpada, adunau într—una pămîntui tăiat, împreună cu iarba de pe el, şi—l îndesau iute în cutia combinei. Sus, deasupra cutiei, scria: „Radiolina".
—Uite ce—ar mai trebui să ştiţi, spuse Colăcel. Aţi văzut că pămîntul intră în combină, şi mai mult nimic.
—Chiar aşa — întări Împestriţatu — mai mult n—am văzut nimic.
—Dar ce se întîmplă înăuntru? întrebă Colăcel şi singur răspunse: înăuntru, bulgării de pămînt sînt sfărîmaţi şi amestecaţi cu grăunţele pentru semănături şi cu tot felul de îngrăşăminte. Se mai petrece acolo ceva: toate seminţele buruienilor şi toate larvele insectelor vătămătoare sînt distruse.
—Dar cum, în ce fel? întrebă Habarnam.

—Larvele prin ultrasunete, iar seminţele buruienilor sînt pur şi simplu arse, aşa încît nu mai pot încolţi. Priviţi acum spatele maşinii, urmă Colăcel. Şi în partea aceea vedeţi o deschizătură, nu—i aşa? Ei bine, pe acolo este aruncat înapoi afară pămîntul afînat în care se găsesc toate cîte vi le—am înşirat înainte: grăunţe şi îngrăşăminte. Aşa se face că pe unde trece combina, cîmpul rămîne arat şi semănat. Radiolina lucrează fără întrerupere zi şi noapte, pe ploaie ca şi pe timp senin,pe arşiţă ca şi pe ger, încît aduce mari foloase.
—Vasăzică maşina asta nu—i supravegheată de nimeni, observă Habarnam.
—Ba cum să nu, îl contrazise Colăcel. Radiolina este şi ea supravegheată, însă de la distanţă. Uitaţi—vă numai la globul acela de oglinzi instalat în partea din faţă. Este un ecran sferic de transmisie a imaginilor la distanţe mari. în acest ecran se reflectă combina şi toate cîte se petrec în jurul ei. Cele reflectate sînt transmise apoi prin televiziune la staţia centrală de radiocombine. Pentru asta, mecanicul de acolo n—are decît să se uite pe ecranul sferic de recepţie, care arată întocmai ca şi globul din faţa noastră. Mecanicul poate în orice moment să semnalizeze prin radio fie oprirea maşinii, fie punerea ei în funcţiune ori răsucirea într—o altă direcţie dacă în calea ei se iveşte cumva vreo piedică.
—Dar pentru ce stă mecanicul tocmai la staţia centrală? întrebă Bumbiţa. Ce—l împiedică să şadă aici?
—Dacă ar supraveghea o singură maşină, atunci sigur că n—ar avea rost stea decît lîngă ea, răspunde Colăcel. Dar vezi că el are în grijă nici mai mult nici mai puţin decît şaisprezece combine, fiecare

lucrînd pe alt colţişor de pămînt din jurul oraşului. La staţia centrală se găsesc şaisprezece ecrane sferice de recepţie, iar mecanicul trebuie să urmărească cu ajutorul lor funcţionarea tuturor celor şaisprezece combine.

—Şi unde se află staţia centrală? mai întrebă Bumbiţa.

—În Oraşul Soarelui, pe strada Apusului, zise Colăcel.

—Tare interesant! rîse prichinduţa noastră. Prin urmare, cu o asemenea combină se poate lucra cîmpul fără să ieşi din oraş.

—Chiar aşa, încuviinţă Colăcel. Ba unde mai pui că fără să părăseşti oraşul poţi semăna cîmpia nu numai cu o combină, ci cu şaisprezece dintr—o dată, plasate prin diverse locuri, la o depărtare destul de măricică unele de altele.

—Aş fi curios să ştiu ce vede mecanicul pe ecranul lui sferic, acolo la staţie, spuse Habarnam.

—Exact ce vedem şi noi în această oglindă sferică, adică: partea din faţă a combinei cu mecanismul ei, întreaga cîmpie de jur împrejur, tot cerul şi chiar pe noi patru. Nimic nu—i poate scăpa din toate astea.

Fiţi atenţi: am să—i fac semn mecanicului să oprească combina.

Vorbind astfel, Colăcel se apropie mai mult de combină şi ridică o mină în sus. Pe dată, combina se opri în loc, zgomotul motorului încetă, iar în locul lui se auzi un glas gros şi înăbuşit, ca dintr—un butoi:

—Ce s—a întîmplat?

—Nimic. Am vrut să verific dacă funcţionează aparatul de teletransmisie.

—Aparatul de teletransmisie funcţionează bine, răspunse vocea.

—Perfect! Atunci nu te mai stingheresc de la lucru, spuse Colăcel şi se dete la o parte.

În clipa următoare, motorul prinse din nou să vîjîie şi maşina o porni înainte.

—Foarte interesant! nu conteni să se minuneze Bumbiţa. Va să zică maşina asta nu numai că vede, dar chiar aude şi vorbeşte.

—Nu maşina aude şi vorbeşte, ci mecanicul, zise Colăcel. Fiecare radiocombină are un difuzor şi un microfon. Microfonul transmite semnalul prin unde de la staţie la noi şi de la noi la staţie. Dacă mecanicul deschide aparatul de radio, aude tot ce vorbim aici, iar noi auzim prin difuzor tot ce vorbeşte el.

—Nu văd nici o minune—n asta, rosti Împestriţatu. Este ceva în felul telefonului.

—Dar cu ce funcţionează motorul? întrebă Habarnam. Cu spirt? Ori poate cu energie atomică?

—Nici cu spirt, nici cu energie atomică, răspunse Colăcel. Cu energie radiomagnetică.

—Asta ce fel de energie o mai fi? se minună Habarnam.

—Se aseamănă cu energia electrică, îl lămuri Colăcel. Dar aceea se transmite prin cablu, pe cînd ceastălaltă, direct prin văzduh.

—Mai vreau să ştiu ceva, zise Habarnam. Dumneata ai spus că mecanicul de la staţia centrală vede tot ce se află în jurul acestui glob de oglindă. Dacă şi eu mă aflu aici înseamnă că mă vede şi pe mine, nu—i aşa?

—Bineînţeles! îl încredinţă Colăcel.

Atunci Habarnam se întrebă ce—ar putea să iasă dacă, aşa, pe neaşteptate, i—ar scoate mecanicului limba. „Doar mecanicul e prea departe ca să—mi poată face ceva", îşi spuse el. Se apropie de glob, pîndi un moment cînd nu—l observa nimeni şi scoase limba de un cot, ba se mai şi strîmbă pe deasupra.

—Pffuu! Nu ţi—e ruşine să scoţi limba! răsună vocea din difuzor.

Habarnam se ruşină într—adevăr. Nemaiştiind cum să iasă din încurcătură, pufni în rîs şi bolborosi:

—Tot nu—mi venea să cred că mecanicul vede de acolo tot, pînă şi pe mine. Dar acum m—am convins că aşa este.

—Aşa este, te vede! Nu mai ai nici un motiv să te îndoieşti, rîse Împestriţatu. Mie însă tot mi—a rămas ceva neclar: înţeleg eu bine cum stau lucurile cu energia radiomagnetică, cum e posibil de condus maşina de la distanţă, cum aude şi vede mecanicul tot ce pofteşte, ba chiar cum ajunge pămîntul în combină unde se afînează şi se amestecă cu tot soiul de grăunţe: dar uite, de unde pînă unde au apărut grăunţele şi îngrăşămintele acelea în combină, asta nu pot pricepe nici în ruptul capului!

—Explicaţia este cît se poate de simplă, zîmbi Colăcel. La fiecare douăsprezece ore soseşte aici un şir de autocamioane pline cu grăunţe şi cu îngrăşăminte. Toată încărcătura este răsturnată apoi prin deschizătura pe care o vedeţi acolo, în partea de sus a combinei.

—Atunci chiar că n—am de ce să mă mir atît, rosti Împestriţatu. Dar dacă grăunţele s—ar afla în

combină fără să le toarne nimeni înăuntru şi ar tot ţişni afară toată ziulica, asta mai zic şi eu că ar fi minune.

Cu aceasta, vizita la combină luă sfîrşit şi drumeţii noştri se întoarseră înapoi spre locul de unde porniseră. De astă dată, Colăcel nu urcă pieptiş colina, ci pe ocolite, ca nu cumva la urcuş Împestriţatu să se ducă iarăşi de—a berbeleacul.

CAPITOLUL X. HABARNAM, BUMBIŢA ŞI ÎMPESTRIŢATU SOSESC ÎN ORAŞUL SOARELUI

Peste cîteva clipe, cei trei se văzură instalaţi în automobilul lor şi luîndu—şi rămas bun de la Colăcel, porniră în întimpinarea altor peripeţii. Curînd, cîmpiile cele rotunde fură lăsate în urmă. Acum, de o parte şi de alta a drumului apărură case. Erau toate micuţe, nici una nu avea mai mult de un etaj, dar se întreceau prin frumuseţea lor. Toate acoperişurile erau înalte, cu vîrful ascuţit,vopsite în culori vii, şi aveau turnuleţe încovrigate ca nişte căsuţe de melc. Nu se vedea casă care să nu aibă verandă, terasă ori balconaş.

Prin curţi se zăreau boschete şi flori felurite, cu parfum îmbătător.

Cu cît drumeţii noştri înaintau, cu atît casele se iveau mai dese. Pe nesimţite, şoseaua se prefăcu într—o stradă largă, de oraş. Căsuţele joase dispăruseră, iar înjur se înălţau acum clădiri cu multe etaje.

Tot mai numeroşi erau piticii care mergeau pe trotuare şi tot mai lung şirul automobilelor din mijlocul străzii.

Maşinile goneau unele după altele într—un torent neîntrerupt, încurcîndu—se între ele şi oprindu—se pe la răscruci. Printre toate aceste maşini erau unele de forma celor cu care Habarnam şi prietenii săi se mai întîlniseră pe drum; dar se mai aflau şi altele de forme noi, pe care drumeţii noştri le vedeau pentru prima oară în viaţa lor. Cele mai multe erau întocmai ca nişte căluţi de lemn.

Autocăluţii mergeau pe patru picioare terminate cu cîte o rotiţă.

Se şedea pe ei călare, cu picioarele proptite în scările şeii şi cu amîndouă mîinile prinse de urechile căluţului. în loc de ochi aveau felinare sau, mai bine zis, un fel de faruri pentru luminat drumul, iar în loc do gură cîte un claxon, ca să sperie cu el pe toţi pietonii căscaţi.

Pe autocăluţi se călătorea cîte unul ori cîte doi: primul, în faţă, iar al doilea în spate. Dar mai erau şi autocăluţi cu cîte patru locuri, adică dintre aceia în care doi căluţi erau puşi alături şi formau o pereche.

Printre automobilele din oraş se mai puteau vedea şi aşa—zisele *spiralete*. Acest soi de automobil avea în loc de roţi nişte şuruburi, nişte spirale ca la maşina de tocat carne. Cînd şurubul se învîrtea, *spiraleta* se urnea din loc şi maşina pornea la drum.

Astfel de maşini sînt destul de greoaie şi în plus sînt înclinate pe o parte atîta timp cît spiralele se

învîrt. Asemenea neajunsuri nu, apar la autospiraletele care sînt prevăzute cu două spirale ce se învîrt în direcţii diferite. Datorită acestui lucru, maşina nu e înclinată şi în afară de asta e mai sprintenă la viraje, deoarece cînd întorci e de ajuns să frînezi spirala din partea spre care vrei să virezi; la maşinile cu o singură spirală nu există frînă laterală şi pentru a vira trebuie să te sprijini cu piciorul în pămînt, din care pricină se strică foarte repede încălţămintea.

Circulau apoi pe acolo aşa—numitele *tubulete* rotative cu reacţie. *Tubuleta* nu era altceva decît un tub lunguieţ pe patru rotile, umplut cu combustibil reactiv. îndată ce combustibilul prindea să ardă, gazele, eliminate prin partea din spate a tubului, puneau în mişcare cele patru rotile. Pentru viraje, *tubuleta* avea o aripioară aşezată la spate. Gazele fierbinţi care ţîşneau din tub loveau aripioara cu putere şi maşina vira încotro avea nevoie.

Tubuletele astea nu sînt prea comode pentru călătorit vara, pentru că trebuie să stai călare pe tub, care la viteză mare se încinge puternic; în schimb iarna, sînt minunate, deoarece în locul rotilelor se pun nişte tălpice, şi atunci *tubuleta* merge cu o viteză ameţitoare, putînd să treacă chiar şi pe deasupra unor rîpe mai mici; şi apoi pe această maşină te simţi ca pe o sobă caldă, lucru foarte plăcut cînd e ger afară.

Pe lîngă toate acestea, mai treceau pe acolo biciclete cu şenilă, motociclete şi tot soiul de maşini, fie pe rotile, fie pe şenile.

Lui Habarnam, pe care îl interesa grozav de mult orice era maşină sau mecanism, îi fugeau ochii prin toate părţile. Din pricina asta fu cît pe—aci să se ciocnească de o altă maşină.

—Haideţi mai bine să coborîm şi s—o pornim pe jos, altfel n—o să putem vedea mai nimic, zise el.

Apoi, fără să mai aştepte răspuns, trase maşina lîngă trotuar şi opri.

Coborînd din automobil, cei trei merseră înainte pe jos, uitîndu—se cînd într—o parte, cînd într—alta. Şi aveau într—adevăr ce să vadă. De o parte şi de alta a străzii se înălţau clădiri cu multe etaje, uimitor de frumoase. Zidurile erau împodobite cu desene care mai de care mai întortocheate, iar sus, sub acoperişuri, atîrnau tablouri pictate în culori vii, care îţi încîntau ochii. Multe case erau împodobite cu statui de piatră înfăţişînd diferite animale sălbatice. Asemenea statui se întîlneau de multe ori şi jos, în faţa uşilor de la intrare.

Pe trotuare mişunau încolo şi—ncoace o grămadă de prichindei şi de prichinduţe. La fiecare pas se auzeau rîsete şi glume. Pe undeva, prin apropiere, cînta muzica.

După ce merseră cît merseră, cei trei dădură peste o casă construită într—un chip cu totul neobişnuit. Casa aceasta avea etajele în piramidă şi arăta ca o scară cu trepte uriaşe, în aşa fel încît locatarii primului etaj puteau să umble în voie pe acoperişul celor de la parter, locatarii etajului doi erau liberi să se plimbe pe acoperişul celor de la etajul întîi şi aşa mai departe. în loc de lift, casa avea un escalator, adică o scară rulantă cu care puteai să urci pînă la ultimul etaj. Pentru coborîş exista în partea cealaltă a casei un fel de tobogan, pe care alunecai în jos, după ce te aşezai pe un covoraş. Toate covoraşele stăteau grămadă după escalator. Oricine voia să urce cu escalatorul îşi lua un covoraş ca să aibă pe ce să se aşeze cînd va trebui să coboare.

Drumeţii noştri se uitară multă vreme cum urcau cu escalatorul locatarii care se întorceau acasă şi cum coborau pe covoraşe cei care ieşeau în oraş.

—Tu cum crezi că e mai plăcut, împestriţatule — întrebă Habarnam — să urci cu escalatorul sau că cobori pe covoraş?

—Nu ştiu, ar trebui S—o încerc şi pe prima şi pe a doua ca să—mi pot da seama, răspunse

împestriţatu.
—Ideea nu e rea — se bucură Habarnam — ce ziceţi, încercăm şi noi?
—Dar nu ţi—e frică? îngînă Bumbiţa.
—Nici pomeneală! zise Habarnam. Nu vezi cîtă lume urcă şi coboară? Ei, haideţi, luaţi—vă covoraşe! Fiecare apucă cîte un covoraş.

Primul care puse piciorul pe escalator fu Habarnam, după el urmă Împestriţatu şi apoi Bumbiţa.

Într—o clipă fură sus de tot, izbutiră să sară cu bine din escalator şi străbătînd acoperişul penultimului etaj se pregătiră să coboare.
—Hai, dă—te la o parte! se răsti Habarnam către Împestriţatu, repezindu—se spre tobogan. Eu cobor întîiul!
—Da, de ce mă rog tu? Cui i—a venit ideea cu urcuşul pe escalator, ţie sau mie? Mie mi—a venit! Aşa încît eu am să cobor primul!

Vorbind astfel, Împestriţatu îl împinse cît colo pe Habarnam, puse iute covoraşul pe tobogan şi se pregăti să se aşeze, dar, pe neaşteptate, covoraşul o apucă înainte. Împestriţatu vru să—l tragă înapoi, îşi pierdu însă echilibrul şi căzînd pe tobogan cu capul în jos, alunecă pe burtă în urma covoraşului, mai mult mort de frică. Cît ai clipi, se pomeni aruncat jos, pe trotuar, ridicînd în jurul lui nori de praf.
—Ei vedeţi? strigă el ridicîndu—se în picioare. Am izbutit să descind din spaţiul cosmic!
—A fost bine? zbieră Habarnam de sus.

—Minunatl răspunse Împestriţatu, ştergîndu—se de praf. Acum încearcă tu! Habarnam îşi puse covoraşul în mijlocul toboganului, se aşează cu grijă pe el şi porni
în jos. Coborîşul nu fu egal, deoarece panta se arăta cînd mai lină, cînd mai abruptă. Era lină în dreptul fiecărui etaj, pentru ca să le fie comod celor care voiau să coboare acolo. De cum panta se înclina mai rău, Habarnam lua o viteză straşnică şi fiindcă i se făcea frică, îşi proptea mîinile de pereţii toboganului. Din această pricină, covoraşul, scăpat, de la o vreme, de sub el, o luă în jos liber si independent, lăsîndu—l pe Habarnam să alunece pe propriii lui pantaloni.

Cel mai reuşit coborî Bumbiţa. Se aşează cuminte în mijlocul covoraşului şi nu se sprijini nici o clipă în timpul mersului cu mîinile de pereţi, aşa încît cu ea totul ieşi cum nu se poate mai bine.

După ce hotărîră să se mai întoarcă şi altă dată pe acolo ca să se poată plimba în sus şi—n jos cît or să pofteasc㠄 drumeţii noştri plecară mai departe.

Trebuie să vă spun că în Oraşul Soarelui străzile erau mult mai largi decît în oricare alt oraş piticesc. Trotuarele, mai ales, erau neobişnuit de largi. Fiecare casă îşi avea restaurantul ei. Toate restaurantele aveau mese aşezate nu numai înăuntru, ci şi afară, pe trotuar.

În jurul meselor şedeau o mulţime de pitici. Pe unii îi vedeai mîncînd, bînd ceai, cafea ori limonadă, pe alţii citind ziare sau răsfoind reviste ilustrate. La multe mese se juca loto, domino, table sau altceva de felul acesta. Peste tot, pe oriunde se putea pune o cutie de şah, întîlneai şahişti.

Cît despre mijlocul străzii, pe acolo se juca numai de—a v—aţi ascunselea, de—a prinselea, leapşa, de—a uliul şi porumbeii, şoarecele şi pisica, ori cine mai ştie cîte altele cu prins şi fugit. Pe lîngă fiecare restaurant se găsea cîte o *jucotecă* unde se păstrau jocurile de masă. în afară de asta, multe case aveau puncte de împrumut, de unde puteai închiria biciclete, triciclete, rachete de tenis, mingi de fotbal, de volei şi de pingpong, sau chiar popice. Piticii care se îndeletniceau cu aceste jocuri puteau fi văzuţi peste tot: pe terenuri speciale, prin scuaruri ori prin curţi.

Deşi, dacă ar fi să spunem tot adevărul, în Oraşul Soarelui nici nu erau curţi sau, mai bine zis, erau, dar nu vedeai între ele nici un fel de gard ori despărţituri. Porţile nu se încuiau niciodată, fiindcă la urma urmelor nici nu existau porţi. Chiar dacă întîlneai pe ici, pe colo cîte un gărduleţ, ştiai că este făcut pentru ca să nu se strivească verdeaţa şi nicidecum cu gîndul de a stăvili calea cuiva.

Fiindcă piticii din Oraşul Soarelui nu aveau garduri la curţi, exista foarte mult loc, aşa că puteau să—şi aşeze plase de tenis sau să—şi amenajeze piste de alergări, Să—şi facă bazine mari de înot şi terenuri pentru fotbal, volei, baschet ori crochet. Puteau oricînd să treacă nestingheriţi dintr—o curte într—alta ca să joace împreună cu vecinii lor orice le—ar fi poftit inima, fapt pentru care boala nu prea se prindea de ei şi creşteau cu toţii nişte pitici zdraveni şi voinici.

Mai mult decît orice le plăcu drumeţilor noştri că aproape în fiecare clădire se găsea cîte un teatru ori cîte un cinematograf. Cele mai des întîlnite erau teatrele de păpuşi. Aproape la tot pasul puteai citi: „Teatrul mare de păpuşi", „Teatrul mic de păpuşi", „Teatrul de marionete", „Teatrul de comedie pentru păpuşi", „Teatrul Ţăndărică năzdrăvanul" şi altele.

Pentru ca spectatorilor să nu le fie vara prea cald, scenele teatrelor erau făcute cu două feţe şi cu cîte două cortine. O cortină se deschidea spre sala de spectacol, iar cealaltă spre stradă. în felul acesta spectacolul putea fi văzut iarna din sală şi vara direct din stradă ori de prin curţi. Cei de la teatru nu mai aveau decît să întoarcă decorul în partea opusă, să scoată scaunele din sală şi să le aşeze afară, sub cerul liber.

Habarnam nu se mai sătura privind în jurul lui; căsca gura cînd într—o parte, cînd într—alta şi din această pricină se tot ciocnea de trecători. Asta îl supăra tare mult. De obicei, piticii cu care se ciocnea Habarnam îi spuneau „Iartă—mă, te rog", dar el, în loc să răspundă politicos „Nu face nimic", bolborosea înfuriat:

—Ei, asta—i acum!

—Nu—i frumos din partea ta, îl certă la un moment dat Bumbiţa. Cînd ţi se spune „Iartă—mă", trebuie să răspunzi „Nu face nimic".

—Ştii că ai haz! zise Habarnam. Dacă am să—i tratez pe toţi cu „nu—i nimic", pînă la urmă are să se găsească unul care să—mi sară şi—n cap.

Tocmai atunci ajunseră în faţa unei clădiri înalte ale cărei balcoane erau unite între ele prin nişte scări de frînghie. Tot asemenea scări porneau de la ferestrele etajelor de sus spre balcoanele etajelor de jos. Scările de frînghie, precum şi celelalte frînghii care se întindeau pe ziduri în toate direcţiile dădeau

acelei clădiri înfățișarea unei corăbii echipate, gata să se avînte în larg. Casa era locuită numai de pompieri, care se antrenau toată ziua cățărîndu—se pe frînghii.

Habarnam măsură din ochi, cu multă băgare de seamă, clădirea aceea ciudată și fiindcă pînă sus de tot erau prea multe etaje, fu nevoit să—și dea tare capul pe spate. Din pricina asta, pălăria îi zbură din cap. Habarnam se aplecă s—o ridice, dar în clipa aceea se petrecu ceva cu totul neașteptat. Tocmai atunci trecea pe acolo un pitic pe nume Foicel, cu nasul înfundat în cartea „Nemaipomenitele aventuri ale gînsacului Pană", și citea din ea de zor.

Foicel era mare iubitor de cărți. Făcea parte dintre aceia cărora le place să citească în orice împrejurare, și acasă, și pe stradă, și dimineața la ceai, și ziua în timpul prînzului, și pe lumină, și pe întuneric, și așezat, și lungit, și în picioare, ba chiar și în mers.

Prins în mrejele cititului, Foicel nu băgă de seamă că Habarnam s—a aplecat după pălărie. De aceea se împiedică și căzu. Căzînd, îl trase și pe Habarnam după el și îl lovi rău de tot cu piciorul în frunte.

—Ia te uită, au și început să mi se suie în cap! strigă Habarnam. Măgar ce ești!

—Cine e măgar? Eu? întrebă Foicel ridicîndu—se în picioare.

—Dar cine vrei să fie? Că doar n—oi fi eu! țipă Habarnam cît putu de tare.

—Îmi pare rău, dar nu pat fi de acord cu dumneavoastră, zise Foicel politicos. Măgarul este un animal cu patru picioare și cu urechi lungi...

—Întocmai ca matale!

—Ca mine? Poate ca dumneata!

—Ce? zbieră Habarnam. Eu sînt un animal cu patru picioare? Am să—ți dovedesc eu acuși care dintre noi doi are patru picioare!

—Ei hai! Dovedește—mi! Dovedește—mi!

—Iaca îți dovedesc!

—Minți! rosti Foicel. N—ai să—mi dovedești nimic!

—Așa, vasăzică mint! strigă iar Habarnam, de—abia mai suflînd de furie, și răsucind bagheta magică adăugă: Doresc ca acest pitic să se prefacă într—un măgar!

—Multe mai dorești și multe mai... „poftești" ar fi vrut să adauge Foicel, dar nu apucă să spună vorba asta că se prefăcu într—un măgar și porni înainte de—a lungul trotuarului, dînd într—una din coadă și bătînd caldarîmul cu copitele. Cartea pe care o scăpase din mînă rămase acolo jos, în mijlocul trotuarului. Nici un trecător nu se nimeri atunci prin apropiere, așa încît nimeni nu băgă de seamă ciudata întîmplare. Fără să observe că Habarnam a rămas gură—cască în fața clădirii cu scări de frînghie, Bumbița și Împestrițatu o luaseră înainte.

Cînd Habarnam îi ajunse, cei doi stăteau în fața unei case cu multe etaje pe care scria „Hotel Nalba".

—Uite, aici o să locuim noi! Cine călătorește, în hotel locuiește! Așa este regula! zise Bumbița.

Și fără să mai rostească o vorbă, drumeții noștri se îndreptară spre intrarea hotelului.

CAPITOLUL XI. CÎND SEARA S—A LĂSAT

În clipa cînd se văzură în fața uşii şi vrură să intre în hotel, cei trei se dădură brusc la o parte, fiindcă uşa se deschise singură de parcă ar fi împins—o cineva dinăuntru. Văzînd că nu iese nimeni în stradă, Habarnam şi tovarăşii lui de drum păşiră pragul hotelului. în urma lor, uşa se închise cît ai clipi din ochi. Cei trei se uitară cu teamă în jur. În dreapta era o scară largă, iar în stînga, o măsuţă înconjurată de cîteva scaune.

Pe peretele din faţă se vedea o uşă neagră, deasupra căreia apăru dintr—o dată un ecran alb ca la televizor, iar pe ecran se ivi capul bucălat şi bălai al unei prichinduţe.

Prichinduţa ude pe ecran avea două funduliţe—negre prinse în păr şi două căşti la urechi. în faţa ei stătea o măsuţă cu un microfon.

—Apropiaţi—vă, vă rog, zise ea zîmbind. Cei trei prieteni se apropiară cu sfială.

—Aveţi de gînd să vă opriţi la hotelul nostru? întrebă prichinduţa şi, fără să mai aştepte răspunsul drumeţilor noştri care se zăpăciseră cu totul, urmă: Camere libere avem numai la etajul patru. Intraţi, vă rog, pe această uşă şi urcaţi cu liftul.

După ce mai zîmbi încă o dată, Prichinduţa dispăru. Uşa cea neagră pe care se afla ecranul se deschise singură. Intrînd înăuntru, Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu se pomeniră direct în cabina unui lift. Apoi uşa se închise şi se deschise din nou la oprirea liftului în dreptul etajului patru.

Cum ajunseră sus, cei trei văzură apărînd pe peretele coridorului faţa zîmbitoare a aceleiaşi prichinduţe.

—Aveţi camera cu numărul nouăzeci şi şase, în capătul coridorului, la dreapta, spuse ea. Dar mai întîi vă rog să vă treceţi numele în caietul care se află pe măsuţa de colo. Habarnam deschise caietul cu pricina, citi toate iscăliturile de pe ultima foaie şi luîndu—şi aerul cel mai serios din lume scrise: „Turistul automobilist Habarnam Habarnamovici Habarnamkin."

Văzînd asemenea iscălitură, Împestriţatu pufni plin de admiraţie, după aceea căzu niţeluş pegînduri, timp în care îşi tot ciupi vîrful nasului apucă apoi tocul şi se căzni să scrie cît mai desluşit cu putinţă: „Vizitatorul străin Mîzgoalo Pestrini." Doar Bumbiţa lăsă la o parte toate mofturile şi—şi trecu simplu în caiet numele ei piticesc.

După ce isprăviră de iscălit, prietenii noştri o apucară de—a lungul coridorului cu uşi multe de o parte şi de alta, pînă se văzură în faţa camerei cu numărul nouăzeci şi şase.

—Gata, am ajuns! spuse Bumbiţa. E camera noastră!

Habarnam descuie uşa, şi toţi trei se pomeniră într—un vestiar spaţios. Pe peretele din faţa lor se lăsă atunci un ecran, pe care apăru, pentru a treia oară, prichinduţa cea surîzătoare.

—Iată—vă acum şi acasă, zise ea. Vreţi, poate, să vă odihniţi după atîta drum? Aveţi la stînga uşa care dă spre camere. Intraţi şi instalaţi—vă fără nici un fel de jenă. Pălăriile le puteţi lăsa aici în vestiar, pe cuier, ori în dulapul acela. Să ştiţi că aveţi de—a face cu un dulap—aspirator perfecţionat. Curăţă orice fel de îmbrăcăminte, aspirînd praful din ea în mod automat. Uşa din dreapta dă în baie. Poate doreşte careva din dumneavoastră să facă un duş, să facă o baie ori să se spele, cel puţin pe mîini şi pe faţă, încheie prichinduţa, zîmbind cu înţeles spre Împestriţatu.

—Mai discutăm noi între noi şi o să vedem ce hotărîre vom lua pînă la urmă, zise Împestriţatu.

—Aşa, aşa, discutaţi, spuse prichinduţa. Vreţi cumva să—mi puneţi vreo întrebare?

—Aș avea eu una, vorbi din nou Împestriţatu. Cine eşti matale, unde te afli acum şi cum te cheamă?
—Sînt directoarea de serviciu a hotelului, mă aflu în cabinetul direcţiei fiindcă fac în seara asta de gardă, iar numele meu este Crina.
—Şi al meu Împestriţatu... adică hm, am greşit, Măzgoalo Pestrini, ăsta este.

—Am şi eu O întrebare de pus, zise Habarnam. Cum se pune la priză dulapul—aspirator?
—Nu—i nevoie să—l puneţi la priză — zise directoarea hotelului — e de ajuns să vă puneţi în el hainele şi să închideţi uşiţa, că face el automat legătura cu priza. Mai aveţi întrebări?
—Deocamdată nu, răspunse Habarnam.

Crina îi salută din cap pe Habarnam şi Bumbiţa, aruncă apoi o privire spre Împestriţatu, zîmbi larg şi dispăru de pe ecran.
—Curios! De ce oare o fi Surîzînd într—una? întrebă Împestriţatu nedumerit. Cum se uită la mine, o şi încearcă rîsul!
—Cît se poate de clar, răspunse Bumbiţa. Cînd vede ce prichindel curăţel am luat cu noi la drum, abia se mai poate ţine să nu ridă.

Între timp, Habarnam se apucă să cerceteze cum este construit dulapul—aspirator. Deschizînd uşa şi aruncîndu—şi o privire înăuntru văzu că nu numai pereţii, ci chiar partea de jos şi tavanul dulapului sînt pline de nişte găurele rotunde, incit se asemăna foarte mult cu un fagure de miere. Habarnam puse bagheta magică în dulap, îşi atîrna pălăria de cîrligul dinăuntru, închise înapoi uşiţa şi ascultă cu luare—aminte. Din dulap se auzi un zumzet surd ca cel dintr—un stup de albine. Deschise dulapul, zumzetul încetă, îl închise la loc, iarăşi se auzi.
—Ascultă, împestriţatule, spuse Habarnam. O să facem acum o experienţă. Eu intru în dulap tu mă închiză acolo. Sînt curios să cum funcţionează automatul.

Zis făcut. Se vîrîîn dulap, iar Împestriţatu închise uşa...

De cum se trezi înăuntru, Habarnam auzi zumzetul şi simţi un vînt puternic. Vîntul prinse a sufla asupra lui din ce în ce mai tare. De la o vreme, nici nu se mai putu ţine pe picioare. Fu azvîrlit cît colo lipit de unul dintre pereţi. Pe neaşteptate, vîntul suflă în direcţie opusă, aşa încît Habarnam fu izbit de celălalt perete. Apoi curentul porni arunce de jos în sus. Pantalonii şi cămaşa i se umflară de aer, părul i se ridică măciucă, iar lui i se păru că acuşi—acuşi are să fie tras în sus şi are să se pomenească plutind ca într—un balon. Ca să nu zboare, Habarnam se aşeză jos în dulap şi se grăbi să deschidă uşa.
—Ei, cum ţi—a reuşit experienţa? întrebă Împestriţatu văzînd că prietenul lui sare din dulap în patru labe.

—Din plin, răspunse Habarnam. A fost tare interesant. Încearcă şi tu dacă vrei.
—Dar cum e acolo în dulap, nu ţi—a fost frică? întrebă Împestriţatu cu teamă.
—Nici pomeneală! Te scutură niţeluş de praf şi atîta tot, zise Habarnam.
—Şi ce anume simţi?
—Simţi aşa ceva de parcă ai zbura cu balonul. E foarte plăcut. Intră înăuntru şi ai să vezi. Ei, hai, intră odată, ce atîta frică?

Fără să mai cumpănească mult, Habarnam îl împinse pe Împestriţatu în dulap şi închise uşiţa, apoi ascultă cu un zîmbet pe buze zumzetul şi zgomotele care veneau dinăuntru. Curînd, însă, uşiţa se deschise, iar Împestriţatu sări afară.
—Foarte interesant! zise el ridicîndu—se de jos. Acum este rîndul tău, Bumbiţo!
—Ce—ţi trece prin cap? răspunse Bumbiţa. Parcă n—aş avea altceva mai bun de făcut decît să mă ocup de asemenea fleacuri!
—De ce vorbeşti aşa? se împotrivi Împestriţatu. Nu—s de loc fleacuri, este ceva foarte serios!

Dar Bumbiţa nu—l ascultă.
—Haideţi mai bine să vedem camerele, spuse ea.

După ce descuiară uşa, drumeţii noştri intrară într—o odaie largă al cărei parchet, proaspăt curăţat, strălucea ca aurul. în mijlocul camerei se afla o masă rotundă, iar de jur împrejur, pe lîngă pereţi, tot soiul de mobile: un bufet, o canapea lată îmbrăcată în stofă verde, două fotolii mari şi cîteva scaune. Lîngă fereastră se vedea o măsuţă, pe care existau o cutie de şah, alta de table, şi o a treia de domino. într—un colţ era instalat un aparat de radio, iar într—altul un televizor. Prin uşa din dreapta se intra într—o odaie cu două paturi, prin cea din stînga într—alta cu un singur pat.
—Camera cu un pat e a mea — spuse Bumbiţa — iar cealaltă este a voastră.
—Şi asta de la mijloc are să fie comună, zise împestriţatu. Aici o să ascultăm radio, o să ne uităm la televizor, şi tot aici o să ne adunăm toţi trei ca să discutăm toate problemele noastre. Deocamdată, eu propun să discutăm următoarea problemă: cum facem ca să luăm masa de prînz?
—De prînz poţi să n—ai nici o grijă, îl linişti Bumbiţa. Cine are bagheta magică, acela poate să mănînce oricînd poftește ! Dar tu, înainte de toate, trebuie să faci o baie.
—De ce să mai fac acum o baie, cînd de—abia m—am scuturat de praf? protestă Împestriţatu.
—Degeaba te—ai scuturat de praf, că tot murdar ai rămas, zise Bumbiţa. Pentru nimic în lume nu mă aşez la masă cu un asemenea nespălat! Ori te duci să faci baie, ori nu capeţi masa de prînz, aşa să ştii!

Împestriţatu fu nevoit să se supună. Se îndreptă spre camera de baie, cu gîndul să nu se spele decît pe faţă şi pe urmă s—o înşele pe Bumbiţa spunîndu—i că s—a scăldat din cap pînă—n picioare. Cum se văzu înăuntru, se apropie de chiuvetă şi prinse a cerceta instalaţia. Deasupra chiuvetei se afla o placă de marmură care semăna întocmai cu un contor. Drept în mijlocul acestui soi de contor se găsea o oglinjoară rotundă, dedesubtul căreia se înşirau mai multe butoane, fiecare avînd pe ele cite un mic

desen. Mai jos, sub butoane, răsăreau cîteva *mînerașe* ca niște corniţe.

În partea de sus a plăcii, deasupra oglinzii, era instalat un tub lat ca un microfon. Sub tubul acela era prins de placă un sul dinţat, iar de sus de tot, aproape de tavan, se ivea un tub încovoiat, care se isprăvea printr—o pîlnie cu multe găurele, ca la stropitoarea de flori. De o parte şi de alta a oglinjoarei se puteau vedea cîteva sertăraşe. Împestriţatu deschise primul sertăraş, pe care era desenată o bucată de săpun, si găsi înăuntru săpunul, pe urmă îl deschise pe cel de al doilea, al cărui desen arăta o perie de dinţi, şi găsi înăuntru peria. Deschizîndu—l apoi pe al treilea, pe care se vedea un tub cu pastă, găsi înăuntru pasta.

„Ei şi, nu—i nici o minune. Tot ce e desenat afară găseşti înăuntrul" îşi zise Împestriţatu încîntat şi prinse a se uita, pe rînd, la toate butoanele de sub oglinjoară.

Dedesubtul unuia dintre butoane era desenată un fel de pîlnie. Împestriţatu apăsă pe acel buton şi chiar în clipa aceea ţeava ca un microfon care sta sus pe placă se lăsă puţin mai jos, făcînd să se împrăştie înjur aburi calzi.

„Aha! înţelese Împestriţatu. Asta este desigur ţeava pentru uscarea părului după spălat."

Apoi apăsă pe un alt buton, pe care era desenată un fel de perie ca aceea pentru spălat vasele, şi pe dată îi alunecă drept pe cap sulul cel dinţat, care prinse a se răsuci pieptănîndu—i părul. În prima clipă, Împestriţatu se sperie rău de tot, dar văzînd că sulul se răsuceşte liniştit, prinse curaj şi, potrivindu—şi capul sub perii lui, spuse:

—Ce mare grozăvie! Nu—i decît O perie automată pentru pieptănat părul.

Se pieptănă el cît se pieptănă, pe urmă apăsă pe butonul al cărui desen înfăţişa un flacon de colonie, şi atunci, din pulverizatorul care se găsea lîngă oglinjoară ţîşniră cu putere drept în faţa lui stropi deşi de colonie. Ţîşnitura fu atît de neaşteptată, încît nici nu apucă să strîngă pleoapele, astfel că ochii i se umplură de lacrimi pînă la durere.

Ştergîndu—şi—i cu pumnii şi întinzînd lacrimile pe obraji, Împestriţatu zise:

—Nici asta nu—nseamnă prea mare lucru! De vreme ce e desenat acolo un flacon de colonie înseamnă că nu poate ţîşni altceva decît colonie.

Da, dacă ar fi fost desenat un flacon de colonie şi ţi—ar fi ţîşnit în ochi, să zicem, apă simplă, sau chiar cerneală, atunci mai zic şi eu că ar fi fost lucru mare !

După ce gîndi astfel trecu la examinarea mînerelor înşirate deasupra chiuvetei. Dar aici dădu peste nişte desene al căror înţeles îlpuse într—adevăr într—o mare încurcătură. Sub primul mîner era desenat un pitic cu obrajii roşii, sub al doilea, acelaşi pitic, cu obrajii albăstrii. Desenul celui de al

treilea mîner înfățișa o mînă de pitic colorată în roșu aprins, iar desenul celui de al patrulea, aceeași mînă, dar în albastru. Nepricepînd nimic din toate acele desene, Împestrițatu răsuci, la întîmplare, primul mîner care îi căzu sub mînă și, pînă să se dezmeticească bine, se pomeni năpădit de un potop zgomotos de apă. își spuse atunci că este iarăși stropit cu colonie și strînse puternic pleoapele, ca să nu mai lăcrimeze. Dar înțelese numaidecît că de data asta nu este nicidecum vorba de colonie și deschizînd ochii văzu cum stau lucrurile. Fu cît pe ce să—și mărturisească mirarea, se stăpîni însă la vreme și—și zise:

—Liniștește—te, împestrițatule! De ce te—ai mira atît? Ai nimerit, pe cît se pare, sub duș și asta e tot!

Să te trezești pe neașteptate sub duș, ba să ți se mai întîmple asta cînd ești și îmbrăcat, nu e tocmai plăcut. Împestrițatu se hotărî să oprească apa, dar uită pe care dintre mînere îl răsucise, așa încît porni a le încerca la rînd, cînd pe unul, cînd pe celălalt. Pe cea rece nu izbuti s—o oprească, în schimb dădu drumul la apa fierbinte. Potopul care curgea într—una asupra lui se înteți și se încălzi simțitor. Pe scurt, cînd reuși în sfîrșit să oprească apa, era ud leoarcă din creștet pînă—n tălpi.

—Ei, cum ți—a plăcut baia? îl întrebă Bumbița de cum îl zări că intră în cameră.

—Mi—a plăcut, răspunse Împestrițatu scurt fără să mai intre în amănunte. De—abia atunci observă Bumbița că din hainele lui se scurgeau șiroaie de apă.

—Cum vine asta? se răsti ea. Nu cumva te—ai scăldat cu hainele pe tine!

—Dar tu cum poruncești, mă rog, să mă scald? întrebă Împestrițatu. în baie, instalațiile sînt atît de complicate, încît vrei—nu vrei faci baie cu haine cu tot.

—Instalații complicate? se interesă Habarnam. Cum așa?

—Uite—așa! Du—te și—o să vezi! răspunse Împestrițatu.

Habarnam se duse, dar peste cîteva minute se întoarse și el leoarcă din creștet pînă—n tălpi. Ba, pe deasupra, din hainele lui noi ieșeau și aburi, deoarece se nimerise să dea drumul întîi la apa fierbinte.

—Mare pacoste pe mine cu voi amîndoi! zise Bumbița și intră în camera de baie ca să învețe cum se mînuiește instalația.

Habarnam și Împestrițatu, care o urmară, rămaseră la spatele ei și se mărginiră să privească.

—Uite, încearcă să ghicești! spuse Habarnam. De ce lingă mînerul ăsta este desenat un pitic întreg, iar lingă ăstălalt numai o mînă?

—Cît poate de simplu! răspunse Bumbița. Dacă răsucești mînerul sub care este desenată o mînă, apa îți

vine doar pe mînă, dar dacă răsuceşti mînerul sub care e desenat nu pitic întreg, te scalzi în întregime sub duş.

—Exact! încuviinţă Împestriţatu. E la mintea oricui. Dar de ce un pitic este roşu, iar celălalt albastru?

—Asta pot să răspund şi eu acum, se grăbi Habarnam. Dacă deschizi robinetul cu piticul roşu, năvăleşte dintr—o dată apa fierbinte, iar de—atîta căldură te înroşeşti; dacă însă deschizi dincolo, la piticul cel albastru, apa curge rece de tot şi te faci vînăt din pricina frigului.

—Ei vedeţi — spuse Bumbiţa — acuma, că vă este totul clar, umpleţi—vă cada cu apă şi scăldaţi—vă.

După ce Habarnam şi Împestriţatu se scăldară, camera de baie fu pusă la dispoziţia Bumbiţii; pe urmă se aşezară toţi trei să cineze. Habarnam răsuci bagheta magică şi spuse:

—Masă, întinde—te!

Pe dată apăru masa fermecată, care, cît ai clipi din ochi, se întinse singură. Şi cîte bunătăţi nu se iviră pe ea! Puteai să te înfrupţi cu orice doreşti şi oricît pofteşti! Bucatele nu se isprăveau niciodată. Habarnam şi Împestriţatu şedeau la masă înveliţi cu nişte cuverturi, deoarece hainele lor fuseseră spălate de Bumbiţa şi puse la uscat.

Împestriţatu se dădea în vint mai ales după dulciuri şi de aceea îi păru tare rău că nu are buzunare ca să şi le înfunde eu bomboane. Pînă la urmă făcu ce făcu şi izbuti să pună deoparte un pumn de bomboane, pe care le ascunse apoi la el în pat, sub pernă.

După ce se săturară, se ridicară cu toţii de la masă. Masa fermecată se răsuci şi dispăru împreună cu toate bunătăţile. fără să lase nici o firimitură, aşa încît în urma ei nu mai fu nevoie să se mătură. Bumbiţa se uită pe fereastră şi rămase uimită cînd văzu că afară s—a întunecat de—a binelea. Spuse atunci că a sosit vremea de culcare şi se retrase la ea în cameră.

Urmîndu—i exemplul, Habarnam şi Împestriţatu intrară de asemenea în odaia lor. Acolo stinseră lumina electrică şi fiecare se vîrî la el în pat. Împestriţatu mai ronţăi o vreme din bomboanele de sub pernă, aruncînd poleiala de pe ele drept pe podea, apoi adormi cu o bomboană în gură. Dar Habarnam nu putu multă vreme să doarmă tot gîndindu—se la cîte s—au petrecut cu el din dimineaţa acelei zile. I se părea că a plecat din Oraşul Florilor nu în ziua aceea, şi nici cu o zi mai înainte, ci de o lună întreagă sau poate chiar de un timp şi mai îndelungat. Asta n—ar trebui să vă mire de loc, fiindcă piticii sînt tare prichindei şi pentru fiinţele mici vremea se scurge mult mai încet decît pentru cele mari.

CAPITOLUL XII. CUM A AJUNS HABARNAM SĂ STEA DE VORBĂ CU CONŞTIINŢA LUI

Ochii lui Habarnam se deprinseră încetul cu încetul cu întunericul din cameră. Treptat, desluşi contururile şterse ale lucrurilor din jur. Pe peretele din faţa patului, el văzu rama lată şi neagră a unui tablou.

Apoi putu distinge, aproape de pat, un dulăpaş scund, pe care la început îl luase drept o noptieră obişnuită. Dar nu era vorba despre o noptieră obişnuită. în loc de uşiţă, dulăpaşul avea un perete plat, presărat cu multe butonaşe albe. Sub fiecare butonaş scria numele unui basm.

Erau acolo şi „Scufiţa roşie", şi „Degeţel", şi „Cocoşul de aur", şi „Motanul încălţat", şi altele, care mai de care mai minunate. Sus pe dulăpaş se găsea o oglindă.

„Ce comedie o mai fi şi asta? se întrebă Habarnam şi singur îşi răspunse: Poate că dacă apăs pe unul din butoanele dulăpaşului sare afară o carte cu poveşti! Ei şi, n—ar fi de loc rău să citesc un basm înainte de culcare!"

Fără să stea mult pe gînduri, Habarnam apăsă pe primul buton care—i veni la—ndemînă. Cu toate astea, nicio carte nu sări din dulăpaş; în schimb se auzi o melodie lină, frumoasă şi un glas blînd, sfătos, care prinse a istorisi, rar de tot, o poveste:

—A fost odată ca niciodată. Au fost un frate şi o soră. Pe soră o chema Alionuşka, iar pe frate, Ivanuşka. Şi iac—aşa, într—o bună zi au pornit amîndoi la drum...

„Al ghici Habarnam. Va să zică dulăpaşul ăsta nu—i decît o maşină de povestit basme. Cu atît mai bine,mai comod chiar decît să citesc singur.

Am să stau aşa culcat şi am să ascult pînă cînd m—o fura Somnul." Pe cînd se gîndea el aşa, oglinda de pe dulăpaş se lumină fără veste şi în ea apăru un cîmp înverzit. Pe cîmpul acela se vedea şerpuind o cărăruie îngustă, iar pe cărăruie Se iviră, păşind mînă—n mină, Alionuşka şi Ivanuska.

Habarnam se sprijini în coate ca să poată privi mai bine, iar glasul urmă mai departe firul povestii:

—Merseră ei ce merseră, cînd deodată dădură peste un lac pe malul căruia păştea o turmă de vaci. „Mi—e sete — spuse Ivanuşka — şi vreau să beau apă din lac." „Nu bea, frăţioare — îi răspunse Alionuşka — fiindcă ai să te prefaci într—un viţeluş."

Habarnam ascultă, ascultă şi nu se mai sătură, pînă cînd se sfîrşi întreaga poveste. De plăcut îi plăcu mult de tot, dar îi fu tare milă de bietul Ivanuşka, care se prefăcuse într—un viţeluş. Asta îi amintea de prichindelul pe care—l întîlnise în ziua aceea pe stradă şi pe care—l transformase într—un măgar. Uitase cu totul de întîmplarea aceea, dar acuma, iacă, îl năpădiră gîndurile şi nu mai voiau, cu nici un chip, să—i iasă din cap. îşi aduse aminte cum s—a depărtat de el piticul acela prefăcut în măgar, cum tropăia cu copitele pe trotuar, întorcîndu—şi din mers capul lunguieţ şi aruncîndu—i priviri mustrătoare din ochii lui blînzi, dar trişti, Basmul îşi depănase de mult firul întîmplărilor, dar Habarnam tot i mai veghea în întuneric, fără să poată adormi. Sta aşa culcat şi se sucea într—una cînd pe o parte, cînd pe alta, oftînd amar. Se trezi, de la o vreme, discutînd, în gînd, cu el însuşi şi de aceea i se păru că stă de vorbă cu o voce care vine de undeva dinlăuntrul lui:

„Singur şi—a făcut—o! se apără Habarnam. Doar m—a lovit. Ce, eram obligat să rabd?"

„Închipuieşte—ţi ce persoană însemnată e dumnealui răspunse vocea. Nici să—l atingi n—ai voie! Şi ce—i dacă te—a lovit? N—aveai decît să—l loveşti şi tu!"

„Cum adică să—l lovesc? întrebă Habarnam. însemna să—l iau la bătaie, şi asta nu—i frumos!"

„Ia te uită! se revoltă vocea. «Să te baţi nu—i frumos !» Şi ce—ai făcut tu e frumos,nu—i aşa? Ţie ţi—ar fi plăcut să te prefacă altul într—un măgar?" „Dar de ce m—a lovit?" întreba cu încăpăţînare Habarnam. "Ce tot o ţii într—una «m—a lovit, m—a lovit!» Ştii bine că n—a făcut—o dinadins." „Nu ştiu nimic!"

„Ba ştii, ba ştii ! De mine, frate, nu te poţi ascunde!"

„Dar cine eşti tu, mă rog, că nu mă pot ascunde de tine?" întrebă Habarnam. „Cum cine? rîse vocea. Nu mă recunoşti? Sînt conştiinţa ta !"

„Aha făcu Habarnam. Tu erai? Atunci şezi colo şi taci. Doar nimenea nu m—a văzut si nu poate nimeni să—mi spună nimic."

„Vasăzică, ţie ţi—e frică să nu te mustre cineva pentru purtarea ta urîcioasă, zise conştiinţa. Dar de mustrarea mea nu ţi—e frică! Rău faci.

Iaca, am să mă apuc chiar acum să te chinuiesc atîta, încît are să ti se urască şi viaţa. O să vezi tu, pînă la urmă, că ai să te simţi mai uşurat dacă are să cunoască şi altcineva fapta ta şi are să te pedepsească pentru asta. Hai, scoală—l chiar în clipa asta pe Împestriţatu şi povesteşte—i tot."

„Ascultă, spuse Habarnam. Unde mi—ai fost pînă acum? De ce ai tăcut, tot timpul? La toţi piticii, conştiinţa este ca orice conştiinţă, numai la mine e un fel de viperă înveninată! Se piteşte naiba ştie pe unde, stă acolo ascunsă şi aşteaptă pînă mă port o dată nu tocmai aşa cum trebuie, şi atunci, hop! sare şi se apucă să mă chinuiască."

„Nu sînt nici eu chiar atît de vinovată cum ţi se pare, se apără conştiinţa. Toată nenorocirea vine de acolo că eu sînt încă mult prea mică, prea pipernicită, de aceea şi glasul meu e atît de slab. Pe deasupra, se mai întîmplă destul de des să fie zgomot în jur. Asta în special ziua, cînd se aud ba huruit de autobuze, ba claxoane de automobil, ba discuţii, ba muzică. De aceea îmi place să stau de vorbă cu tine noaptea, cînd e linişte în jur şi nimeni nu poate să—mi înăbuşe vocea".

„Aha, bine că am aflat de ce ţi—e frică ţie! Lasă că te înăbuşim noi acuşi!"se bucură Habarnam şi, grăbindu—se să apese pe unul din butoanele dulăpaşului, ascultă povestea cu Arici Aricilă. Conştiinţa tăcu vreo cîteva clipe, dar în cele din urmă glăsui din nou:

„Sigur, tu eşti întins într—un aşternut moale, sub cuvertură, ţie ţi—e cald, plăcut şi bine. Dar te—ai întrebat ce face în timpul ăsta piticul pe care l—ai prefăcut în măgar? Pesemne că stă culcat pe paie, undeva într—un grajd. Fiindcă, vezi tu, măgarii nu dorm prin paturi. S—ar putea chiar să se tăvălească afară, în frig, pe pămîntul rece. Doar e singur, fără stăpîn, şi nu are cine să—i poarte de

grijă".

Habarnam scoase un strigăt de ciudă şi se răsuci neliniştit în aşternut.

„Ori poate că—i este foame, urmă vocea. Ştii bine că el nu—i în stare să ceară de mîncare, fiindcă a pierdut darul vorbirii. Ia închipuie—ţi că ai vrea să ceri ceva şi n—ai putea să rosteşti nici un cuvînt, cum ţi—ar fi?"

—Ce poveste idioată! bolborosi Habarnam. Nu—i în stare să înăbuşe nici măcar un glas.

Se apucă atunci să apese pe celelalte butoane şi ascultă alte basme,pe urmă apăsă pe butoanele laterale ale dulăpaşului şi făcu să răsune tot felul de marşuri, de valsuri şi de polci. Cu toate astea, vocea conştiinţei nu înceta nici o clipă, ci o ţinea una şi bună. Desperat, Habarnam apăsă pe butonul sub care scria: „Gimnastica de dimineaţă." Şi iată că în tăcerea nopţii răsună un glas poruncitor:

—Atenţiune! Pregătiţi—vă pentru gimnastica de dimineaţă! Deschideţi întîi ferestruia, pentru aerisirea camerei. Umpleţi—vă apoi pieptul cu aer! Aşa! Cu pas de marş, înainte! începem... un, doi, trei, patru!

Habarnam mărşălui desculţ prin cameră, pe urmă trecu la sărituri: depărta picioarele, le apropia din nou, iar le depărta, iar le apropia: ajunse apoi la aplecări şi la aşezări. Muzica bătea tactul, comanda răsuna răspicat, iar Habarnam se străduia să execute fiecare figură. Degeaba însă: conştiinţa lui nu voia în ruptul capului să tacă, ci îi zbîrnîia într—una la urechi:

„Trezeşte—l pe Împestriţatu! Trezeşte—l pe Împestriţatu!"

Neputînd să îndure atîta chin Habarnam se apropie în cele din urmă de patul lui Împestriţatu şi se apucă să—l tragă de umeri.

—Scoală, împestriţatule! strigă el. Trebuie să—ţi vorbesc ceva!

Aş, de unde! Împestriţatu dormea atît de tare, încît ai fi putut să spargi lemne pe el, fără să se trezească. Habarnam îşi aduse aminte că, mai mult ca de orice pe lume, Împestriţatu se teme de apă rece. Se duse deci la robinet, îşi umplu o cană cu apă şi se apucă să—l stropească pe Împestriţatu drept pe obraz.

Atunci Împestriţatu se trezi şi sări în sus.

—Ce cazană ai mai născocit! scînci el clipind des din ochi. Doar m—am spălat pe ziua de astăzi!

—Auzi, împestriţatule! începu Habarnam. Vreau să—ţi povestesc ceva, dar promite—mi că n—ai să—i spui nimic Bumbiţei.

—De ce i—aş spune? întrebă Împestriţatu.

—Nu, nu aşa, zise Habarnam. Tu promite mai întîi.

—Bine, promit, dar zi mai repede că mi—e somn! îngînă Împestriţatu căscînd.

—Pricepi tu, împestriţatule — vorbi Habarnam — eu am prefăcut astăzi un pitic în măgar.

—Ei, şi ce vezi tu aşa grozav într—asta? întrebă Împestriţatu pe un ton plîngăreţ. Pentru un asemenea fleac trebuia să mă scoli pe mine din somn? Dacă l—ai prefăcut, l—ai prefăcut! Ce mai vrei acum?

—Da, dar cred că el nu prea are poftă să fie măgar! zise Habarnam.

—Multe n—o fi avînd poftă dumnealui ! răspunse Împestriţatu. Asta—i acum!

—Nu, împestriţatule! Cu toate astea e urît din partea mea, vorbi Habarnam. Ceartă—mă, te rog, pentru asta!
—De ce? întrebă Împestriţatu.
—Fiindcă, înţelegi tu — explică Habarnam — mă mustră conştiinţa şi cred că dacă ai să mă certi are să—mi fie mai uşor.
—Dar cum să te cert?
—Ei, găseşti şi tu ceva!
—Nu ştiu ce să găsesc, crede—mă, zise Împestriţatu. Prea puţin mă pricep la certat.
—Ei, spune—mi că sînt un neghiob.
—Eşti un neghiob, repetă Împestriţatu.
—Sînt o vită încălţată!
—Eşti o vită încălţată!
—Ei, mai spune ceva, ceru Habarnam.
—Minte de măgar!
—Foarte bine!
—Ei, acum ţi—e mai uşor? întrebă Împestriţatu.
—Nu, nu prea îmi este, mărturisi Habarnam. Mai bine ştii ce? Loveşte—mă cu pumnul.
—Unde să te lovesc? întrebă Împestriţatu. Pe spinare ori după ceafă?
—Ştiu şi eu, răspunse Habarnam. Hai, loveşte—mă pe spinare. Aşa, minunat. Acum cred că poţi să—mi dai una şi după ceafă. Aşa! Mai dă una, şi încă una, dă fără frică. Aoleu! Destul. Opreşte! Ce, ţi—ai luat avînt? îţi arăt eu ţie! Te bucuri că—i rost de bătaie?
—Păi tu mi—ai cerut, zise Împestriţatu.
—Ei, şi ce—i dacă ţi—am cerut? în toate trebuie să ştii măsura. Vorbind astfel, Habarnam se duse spre patul lui şi se vîrî iarăşi sub pătură.
—Aşteaptă tu, am să te prind eu o dată, îl ameninţă el pe Împestriţatu în timp ce—şi trecea mîna peste ceafa înroşită de lovituri. N—am chef acum să mă pun cu tine.
—Eşti un animal nerecunoscător, asta eşti! se înfurie Împestriţatu.
—Ia te uită! exclamă Habarnam. Zice că nu—i în stare să certe pe cineva, dar pe mine ştie să mă facă animal.

Cu aceasta, discuţia se termină şi, cît ai clipi, căzură amîndoi într—un somn adînc.

CAPITOLUL XIII. FOICEL ŞI BUCHIŢA

Prichindelul Foicel, despre care a mai fost vorba în povestea noastră, era un pitic tare cumsecade şi locuia în Orașul Soarelui po strada Acadelelor. Tot pe aceeaşi stradă, dar într—o altă casă, şedea o Prichinduţă care se numea Buchiţa.

Atît despre Foicel, cît şi despre Buchiţa se spunea prin oraş că le place teribil de mult să citească.

Uneori se cufundau atît de adînc în lectura vreunei povestiri, încît renunţau să se ducă la teatru ori la cinematograf, se lipseau chiar de radio şi de televizor, pentru ca să poată urmări pînă la capăt toate întîmplările din cărţi. La început citiră toate cărţile pe care le aveau prin casă, apoi se apucară să împrumute de pe la prieteni ori să cumpere de la librărie, iar pînă la urmă se înscriseră la o bibliotecă, înţelegînd că de acolo port căpăta oricînd au ei plăcere cîte o carte frumoasă.

Multă vreme, Foicel şi Buchita nu se cunoscuseră. Dar de cînd se înscriseseră la bibliotecă, se întîlneau acolo si se întorceau împreună acasă, discutînd între ei despre cărţile citite. Curînd, cei doi se împrieteniră, iar Buchiţa, care era foarte cumpănită din fire, găsi că ei amîndoi îşi întrebuinţează nechibzuit timpul, fiindcă se duc la bibliotecă împreună, încît fiecăruia dintre ei îi rămîne mai puţină vreme de citit.

Spuse apoi că le—ar fi mult mai convenabil dacă S—ar duce unul din ei şi ar lua cărţi pentru amîndoi. Iar ca să nu—i fie nici unuia cu supărare, hotărîră să meargă la bibliotecă cu rîndul.

Aşa şi făcură: in timp ce unul se ducea la bibliotecă, celălalt şedea şi citea.

Trecură zile, săptămîni şi luni, iar cei doi se întîlneau tot mai des, încît, pe negîndite, sosi timpul cînd îşi dădură seama că nu mai pot răbda o zi fără să vorbească unul cu altul. Odată, Buchiţa îi mărturisi lui Foicel că se simte fericită fiindcă a găsit un prieten cu care să mai schimbe cîte o vorbă despre tot ce citeşte. Foicel zise că nici el nu se simte mai puţin fericit, dar că îl chinuie într—una un gînd: de ce oare mai există pitici care n—au răbdare să citească o carte, ci se mărginesc doar să se uite la pozele de prin cărţi sau, mai rău decît atît, îi vezi toată ziulica bătînd mingea pe stradă ori jucînd ţurca.

—Mie de asemenea pitici mi—e milă — spuse Foicel — fiindcă atîta vreme cît nu pun mina pe o carte nu—şi pot da scama de ce plăceri se lipsesc. Numai dacă S—ar apuca să citească ar prinde gust.

Ascultînd cuvintele lui Foicel, Buchiţa căzu o vreme pe gînduri şi pe urmă spuse:

—Ştii ce, Foicel? Ce—ar fi dacă am deschide amîndoi un teatru de cărţi?

—Cum adică un teatru de cărţi? se miră Foicel.

—Ei — răspunse Buchiţa — aşa, un fel de teatru în care nu fie nici actori, nici decoruri, nici scenă, ci numai un public care să şadă şi să asculte o carte interesantă.

—Unde ai mai văzut tu asemenea teatre? întrebă Foicel.

—Nicăieri. Dar m—am gîndit că ar fi bine să facem noi unul. Adunăm istorioare, basme oripovestiri dintre cele mai frumoase şi le citim pe rînd în faţa publicului.

Pe Foicel îl încîntă mult ideea Buchiţei, aşa că se puseră îndată pe lucru. Luară mai întîi cîteva poveşti, dar avură grijă să le aleagă aşa ca să se nimerească printre ele şi triste şi vesele, şi duioase şi înfricoşătoare — într—un cuvînt, de tot felul ca să fie pe placul tuturor.

Pentru teatru găsiră un loc cît se poate de potrivit. Lîngă casa în care locuia Foicel era o curte, mai bine—zis nu o curte, ci o grădină, adică nici grădină, ci un fel de scuar destul de mititel. De jur

împrejurul scuarului creşteau flori, în mijloc se afla o măsuţă pentru jucat şah ori table, iar mai încolo, cîteva bănci pe care se putea aşeza oricine ca să mai respire aer curat.

Scuarul era aşezat între două clădiri, încît toată lumea care trecea pe stradă putea să vadă şi florile, şi băncile, şi măsuţa.

—Uite—aici o să instalăm teatrul nostru de cărţi, hotărîră într—un glas Foicel şi Buchiţa.

Din cîteva mişcări traseră măsuţa mai aproape de stradă, aşezară în faţa ei băncile pentru ascultători, şi pentru ei doi aduseră din casă cîte un scaun. Pe urmă, Foicel alergă după cărţile cu poveşti, iar Buchiţa îşi făcu rost de un clopoţel de bronz.

Şi iată că pe seară, cînd toate teatrele din Oraşul Soarelui sunau ca să—şi cheme spectatorii la spectacol, Buchiţa prinse şi ea a suna din clopoţelul ei.

—Atenţiune! strigă Foicel cît putu de tare. Aici se deschide un teatru nou! Veţi vedea un spectacol nemaipomenit! Intraţi şi ocupaţi locuri!

Trecătorii care se nimeriră atunci pe stradă îi auziră strigătele. Unii dintre ei intrară în scuar, se aşezară pe bănci în faţa măsuţei şi aşteptară. După ce văzu că s—au umplut toate băncile, Foicel spuse:

—Acum se va produce în faţa noastră Buchiţa, care vă va citi oi poveste.

Buchiţa deschise cartea şi începu să citească. Glasul ei suna cald şi foarte melodios, încît toţi o ascultau cu plăcere, dar, deodată, un oarecare pitic care şedea în rîndul întîi strîmbă din nas în semn de dispreţ şi rosti dezamăgit:

—A! va să zică asta e tot: se citeşte dintr—o carte! Ce mai teatru!

—Nimic interesant! adăugă altul. Un fel de fleac pe tavă!

Într—o clipă se ridicară amîndoi de pe bănci şi ieşiră din scuar. După ei plecară şi alţi pitici. La o vreme se auzi soneria teatrului care se afla în clădirea vecină. Mulţi pitici se grăbiră într—acolo. Curînd se risipiră toţi spectatorii şi nu mai rămase decît un singur pitic, care, nu se ştie din ce pricină, adormise. Cei doi îl sculară şi se apucară să—i citească mai departe, dar el nu prea îi asculta: se foia într—una pe scaun, căsca cu gura pînă la urechi şi moţăia. Pînă la urmă părăsi şi el scuarul.

Aşa se întîmplă că prima lor încercare dădu greş, nici în serile următoare însă nu fu mai bine. Se aduna la început destul public, dar cum începea Foicel să citească, fugeau care—încotro. Pe Buchiţa o cuprinse, în cele din urmă, desperarea şi fu cît pe ce să plîngă, dar Foicel spuse:

—Cu public sau fără public, teatrul nostru trebuie să funcţioneze. Dacă nu vrea să ne asculte nimeni, o să ne citim noi unul altuia.

O aşeză deci pe Buchiţa în locul publicului, iar el se apucă să citească. Cîţiva trecători se opriră, ascultară cît ascultară şi pe urmă îşi văzură de drum. Şi tot aşa se întîmplă mereu, pînă cînd lui Foicel îi veni ideea să citească întîmplări hazlii. în seara aceea se nimeriră pe acolo, prin faţa scuarului, un prichidel şi o prichinduţă. Auzindu—l pe Foicel, ei stătură o clipă în loc, apoi intrară în scuar şi se aşezară pe bancă.

Le plăcu tare mult cum citea Foicel şi rîseră cu poftă. Hohotele lor ajunseră la urechile trecătorilor, care se opriră curioşi.

—Ah! Dar acolo se citeşte ceva comic! spuseră ei şi se grăbiră să intre cu toţii în scuar.

Cît ai clipi din ochi, toate băncile fură ocupate. Piticii ascultau cu gura căscată, silindu—se să nu scape un cuvînt şi prăpădindu—se de rîs.

După ce termină povestea, Foicel citi alta, pe urmă încă una şi încă una. Nici unul dintre ascultători nu se gîndea să plece, fiindcă tuturor le era plăcut, iar cînd nu mai avură ce asculta se duseră lîngă Foicel şi Buchita şi le mulţumiră fiindcă le dăduseră prilejul să petreacă o seară atît de frumoasă.

Un pitic mic cît un vîrf de deget îi întrebă dacă or să citească şi mîine, iar cînd află că vor citi, spuse că el are să vină neapărat să—i asculte. Pe urmă, toţi ascultătorii se răspîndiră pe la casele lor; plecă şi piticul cel mic de tot, dar peste o clipă se întoarse ca să—l întrebe pe Foicel dacă mîine seară are să citească aceleaşi poveşti ori altele noi.

Foicel răspunse că altele noi; atunci prichindelul mititel mai spuse o dată că are să vină mîine seară şi se îndură în sfîrşit să se ducă la el acasă.

De atunci, Foicel şi Buchiţa se produseră în fiecare seară la teatrul lor de cărţi. Citiră la început basme şi povestiri micuţe, pe urmă aleseră pentru publicul lor cîte o poveste mai mărişoară, care ţinea o seară întreagă, şi pînă la urmă se treziră citind poveşti lungi de tot, ba chiar romane, a căror lectură dura cîteva seri de—a rîndul. Pe zi ce trecea creştea şi numărul ascultătorilor, aşa încît de la o vreme scuarul primi încă vreo douăzeci de bănci, iar pentru cei doi se instală o scenă micuţă in felul celor de la teatrul de estradă.

Cînd sosi iarna, teatrul de cărţi căpătă o sală specială în spatele scuarului.

Piticii din Oraşul Soarelui prinseră mult drag pentru teatrul lor de cărţi. Ba mulţi dintre ei se obişnuiră să citească singuri pe acasă şi îşi aduceau aminte cu recunoştinţă că la teatrul din scuar au cunoscut pentru întîia oară farmecul cărţilor. Iar Foicel si Buchiţa îşi vedeau din toată inima de treaba începută. Ca şi pînă atunci se duceau la bibliotecă pe rînd si alegeau de acolo poveştile cele mai frumoase. Cît despre Foicel, el nu mai contenea să declare că se simte mai fericit decît oricînd.

—Înainte, cînd citeam cîte o carte care îmi plăcea mult de tot, simţeam parcă nevoia să împărtăşesc cuiva bucuria mea, îşi amintea Foicel. Voiam să citesc cartea aceea şi altor pitici ca să se bucure şi ei ca mine, dar n—aveam cum. Doar nu era să ies în stradă şi să opresc pe rînd fiecare trecător ca să—i fac lectură! Acum există teatrul nostru de cărţi, unde pot să—i citesc oricui are poftă să mă asculte. îmi vine să joc de bucurie!

Zilele treceau în şir şi totul mergea cum nu se poate mai bine, pînă cînd se întîmplă o groaznică nenorocire. În acea zi, Foicel se duse ca de obicei la bibliotecă, după ce îi făgădui Buchiţei că la întoarcere are să treacă pe la ea ca să meargă împreună la teatrul de cărţi. Buchiţa aşteptă pînă la ora fixată, dar curios lucru: Foicel nu se arătă. La început îşi spuse că o mai fi zăbovit puţin pe la bibliotecă, aşa încît nu—şi făcu gînduri negre; pînă la urmă însă sfîrşi prin a se nelinişti şi se hotărî să iasă în întîmpinarea lui Foicel. Tot mergînd ea aşa, ajunse pînă în faţa bibliotecii, fără să—şi întîlnească prietenul. Intră atunci înăuntru şi află de la bibliotecară că Foicel a fost nu de mult pe acolo, că a luat cartea cu nemaipomenitele aventuri ale gînsacului Pană şi a plecat.

Buchiţa îşi spuse că, desigur, Foicel şi—o fi uitat făgăduiala de a trece pe la ea şi, fără să mai stea pe gînduri, se duse spre casa lui. Dar Foicel nu era acasă. Buchiţa crezu că prietenul ei s—a întîlnit pe stradă cu vreun cunoscut care l—a poftit să—i facă o vizită. Se întoarse deci la ea în cameră şi prinse să aştepte, uitîndu—se într—una pe fereastră. Degeaba însă, Foicel nici gînd să apară.

Pe nesimţite, ziua trecu si se lăsă seara. Atunci Buchiţa îşi luă cartea şi se îndreptă spre teatrul lor, cu nădejdea că şi Foicel va veni într—acolo. Dar cînd sosi în scuar nu—l văzu. Băncile erau toate ocupate de pitici care aşteptau. cu nerăbdare să asculte poveşti. Buchiţa ştia bine că publicul îşi cerc dreptul lui, de aceea deschise cartea şi încercă să citească; din pricina tulburării însă nu—i ieşi din gură nici un cuvînt.

Se gîndea că pînă atunci Foicel a şezut în fiecare seară lîngă ea, la măsuţa din scuar, şi acum se vedea dintr—o dată singură. Nu se mai îndoia de fel că se întîmplase o nenorocire. Se simţea cuprinsă de o tristeţe apăsătoare, capul îi căzu neputincios pe pagina cărţii, iar din ochi prinseră a—i picura lacrimi.

Cînd o văzură plîngînd, piticii din public se mirară. Într—o clipă o înconjurară cu toţii şi o întrebară ce i s—a întîmplat. Printre lacrimi şi suspine, Buchiţa îi vesti că Foicel s—a pierdut nu se ştie pe unde. Atunci piticii încercară s—o mîngîie, Spunîndu—i că probabil pînă la urmă are să—l găsească. Dar Buchiţa nu se liniştea de loc. Spunea că Foicel este tare distrat din fire, ba pe deasupra mai are şi prostul obicei de a merge pe stradă citind şi de aceea îi este frică ca nu cumva să se fi întors de la bibliotecă cu nasul în vreo carte şi să fi nimerit într—un felinar de care să—şi fi spart capul, ori să fi trecut strada pe roşu şi să fi fost călcat de—un automobil sau de vreunul dintre acele *tubulete* care aleargă pe străzile oraşului cu o viteză atît de îngrozitoare, încît nu apucă să frîneze la vreme. Piticii fură tare mişcaţi de durerea Buchiţii şi hotărîră s—o ajute într—un fel.

Unii se apucară să colinde pe la toate secţiile de miliţie, alţii se grăbiră să telefoneze la spitale, pentru că se ştie că cineva căruia i s—a întîmplat vreun accident nimereşte neapărat ori la miliţie ori în vreun spital.

Umblară peste tot, telefonară pe oriunde se putu, dar de Foicel nu dădură.

Fiecare secţie de miliţie a oraşului trimise cîţiva miliţieni ca să—l găsească pe cel pierdut. îl căutară toată noaptea, pînă—n zori, dar toate străduinţele lor fură zadarnice. Atunci îi veni cuiva în minte să scrie despre întîmplarea asta la ziar. Iată că în dimineaţa următoare apăru şi ziarul în care se putea citi întreaga poveste cu Foicel şi Buchiţa. Iar în josul la capătul povestirii, se cerea ca acela care bănuieşte pe unde s—ar putea afla Foicel să facă bine şi să anunţe numaidecît redacţia.

CAPITOLUL XIV. HABARNAM CITEŞTE ZIARUL ŞI AFLĂ UNDE POATE FI GĂSIT FOICEL

Dimineaţa, Habarnam fu trezit din somn de un zgomot ciudat.

Pînă să se dezmeticească bine i se păru că zumzăie o albină prin apropiere ori s—a pus în funcţiune dulapul aspirator. Dar cînd deschise ochii văzu jos pe podea, în apropierea patului, o maşinuţă curioasă, care se tot plimba de la un perete la altul şi zbîrnîia. La înfăţişare arăta întocmai ca o broască ţestoasă: bombată pe deasupra şi plată pe dedesubt. Habarnam sări din pat, îşi încovoie spinarea pînă la pămînt şi porni după maşinuţă, căznindu—se să o cerceteze cît mai amănunţit. Văzu atunci că e vopsită într—un verde închis, că are sus, pe crusta bombată, mai multe găurele mărunte — cum sînt cele de la strecurătoare — iar jos, de jur împrejur, un cordonaş de metal strălucitor, presărat cu un fel de găuri mai mari, ca nişte ochi. Pe botul maşinuţei era scris cu litere argintii: Cibernetica.

Cibernetica? Ce cuvînt o mai fi şi ăsta? se întrebă Habarnam. Pe semne că aşa se numeşte maşina, îşi răspunse el singur.

În timpul acesta, Cibernetica se îndreptă spre patul lui Împestriţatu, în jurul căruia se tăvăleau mai multe hîrtiuţe de bomboane, se învîrti apoi încolo şi—ncoace deasupra fiecărei hîrtiuţe, făcîndu—le să dispară pe rînd, de parcă le—ar fi înghiţit pămîntul. După aceea se vîrî sub pat, de unde, o bucată de vreme, răsună într—una zbîrnîitul ei. Auzind zgomot prin somn, Împestriţatu se deşteptă şi—şi lăsă picioarele pe podea, dar zărind maşinuţa care tocmai atunci ieşea de sub pat se trînti înspăimîntat înapoi pe pernă.

—Ce—i cu asta? întrebă el tremurînd de frică.

—Cibernetica, răspunse Habarnam.

—Ce cio—cibernetică? se bîlbîi Împestriţatu.

—Nici o cio—cibernetică — zise Habarnam — Cibernetica: maşina de măturat podeaua.

—Dar de ce S—a vîrît sub patul meu? protestă Împestriţatu.

—Ciudat mai eşti! rosti Habarnam. Parcă pe sub pat n—ar fi nevoie să se mături. în clipa aceea, maşinuţa ajunse în dreptul uşii şi scoase o şuierătură.

Ca la comandă, uşa se deschise larg, lăsînd—o să treacă în camera vecină.

Acolo Cibernetica mătură podeaua de la un capăt la altul, ba se băgă chiar pe sub masă, încît pînă la urmă nu mai rămase pe nicăieri nici un firicel de praf.

De—abia atunci se trezi din somn şi Bumbiţa. Auzind atîta zgomot, deschise uşa să vadă ce s—a întîmplat.

—Cine face gălăgie? întrebă ea.

—Cibernetica, răspunse Habarnam arătînd maşinuţa cu degetul. Mătură singură podeaua!

—Ia te uită ce minunăţie! exclamă Bumbiţa.

—Nu—i nici o minunăţie! zise Împestriţatu dînd din mînă dispreţuitor. Minune ar fi fost dacă ar fi murdărit podeaua, dar de vreme ce o mătură nu văd de ce te—ai mira atît.

Terminînd de măturat, maşinuţa înaintă în mijlocul camerei, se învîrti de cîteva ori pe loc de parcă ar fi vrut să cuprindă cu privirea toată odaia, apoi se retrase într—un colţ şi dispăru după o uşiţă care se afla în partea de jos a zidului, lîngă podea.

Drumeții noștri luară masa de dimineață (bineînțeles că mai înainte se scăldară, se îmbrăcară și se spălară pe dinți). După aceea hotărîră să se mai plimbe oleacă pe străzi, fiindcă pînă atunci nu admiraseră orașul decît în treacăt. Coborîră deci scările hotelului, iar cînd ieșiră în stradă văzură că trotuarele s—au și umplut de trecători. Aproape fiecare ținea în mînă cîte o gazetă și citea de zor.

Unii se așezaseră pe cîte o băncuță ca să citească, alții rămăseseră, drept în mijlocul trotuarului, cu nasul în ziar. Mai erau dintre aceia care citeau din mers, adică mergeau și citeau, din care pricină se ciocneau între ei la fiecare pas. Dar nimeni nu băgă în seamă întîmplările astea, fiindcă toată lumea era ocupată cu cititul. Cei care nu—și cumpăraseră încă ziarul se grăbeau care mai de care spre chioșcul din colțul străzii.

—Trebuie să scrie ceva tare important în ziarul de azi, zise Bumbița și fiindcă tocmai atunci trecea pe lîngă o prichinduță care ședea pe un scăunel cu ziarul în mînă și citea absorbită o întrebă: Ce s—a întîmplat, vă rog? De ce citește toată lumea ziarul?

—A dispărut Foicel, răspunse prichinduță.

—Care Foicel?

—Un pitic care se numea așa.

—Și de ce—o fi dispărut? întrebă iar Bumbița.

—Tocmai asta n—am aflat încă. Lăsați—mă să citesc pînă la capăt și pe urmă am să vă povestesc și vouă.

Bumbița nu avu răbdare și fu cît pe—aci să fugă pînă la chioșcul de ziare; în clipa aceea însă văzu un prichindel care fugea prin mijlocul străzii cu un pachet de jurnale sub braț și împărțea din ele oricui dorea să citească. Cînd ajunse în dreptul ei, prichindelul îi întinse un ziar.

Așezîndu—se pe o bancă alături de Habarnam și de Împestrițatu, Bumbița se apucă să citească cu glas tare rîndurile scrise în ziar despre Foicel și Buchița și află de acolo toată povestea celor doi, întocmai cum v—am istorisit—o și eu vouă în capitolul trecut. Cum auzi Habarnam că lui Foicel îi plăcea să citească din mers înțelese că acel Foicel nu putea fi altul decît însuși piticul pe care—l întîlnise pe stradă în ajun și—l prefăcuse în măgar. Atunci conștiința prinse a—l mustra iarăși.

Dar el tăcu chitic și nu suflă nici o vorbă Bumbiței despre chinurile lui.

Pe Bumbița, care era tare simțitoare, o mișcă atît de mult povestea din ziar, încît îi dădură și lacrimile.

—Ții minte, Habarnam — spuse ea — și noi ne—am dat scama într—o bună zi cît de mult ne—am împrietenit unul cu altul, și noi doi citeam împreună basme, la fel ca Foicel și Buchița. Ce m—aș fi făcut dacă te—aș fi pierdut și eu pe tine?

—Uite că bîzîie, proasta! rîse Împestrițatu. Habarnam n—a pierit încă! Deocamdată e aici, lîngă tine!

Între timp, Habarnam luă ziarul din mîna Bumbiței și se apucă să citească alte noutăți. Deodată ochii îi căzură asupra unui anunț care îl interesă deosebit de mult.

—Ascultați ce scrie aici, spuse el și se apucă să citească anunțul cu voce tare:

„Ieri seară a fost găsit pe strada Biscuiților un măgar aparținînd nu se știe cui. Animalul se învîrtea încolo și—ncoace pe trotuar, ivindu—se pe neașteptate în calea trecătorilor și înspăimîntîndu—i cu privirea lui stranie. Uneori o apuca prin mijlocul drumului, pe unde trec mașini, punîndu—și astfel viața în pericol. Toate încercările de a se afla cine este stăpînul măgarului s—au irosit în van. Măgarul a fost ridicat de cîțiva miliției și dus la grădina zoologică."

—Ei, au luat animalul și l—au dus la grădina zoologică. Nu văd nimic deosebit într—asta, zise Bumbița.

—De, dar asta înseamnă... „că era piticul pe care l—am prefăcut ieri în măgar", fu cît pe—aci să

rostească Habarnam, dar își dădu seama la vreme și tăcu.
—Ei, ce—nseamnă? întrebă Bumbiță.
—Înseamnă, înseamnă — Se bîlbîi Habarnam — înseamnă că în Orașul Soarelui există o grădină zoologică și noi putem să ne ducem s—o vizităm.
—Foarte exact! se bucură Împestrițatu. De cînd visez eu să mă duc într—o grădină zoologică și să mă uit la fiare.

Trebuie să vă spun că în țara piticilor se găsesc, ca și pe meleagurile noastre, tot soiul de animale sălbatice: lei, tigri, lupi, urși, crocodili, ba chiar și elefanți. Numai că toate fiarele de pe acolo nu sînt așa mari ca cele de pe la noi, ci mici de tot, pitice. Lupul e cît un șoricel, ursul cît șobolanul, pînă și cel mai uriaș animal, elefantul, de—abia atinge mărimea unui pisoi de—al nostru.

Dar cu toată micimea lor, animalele astea le par piticilor tare înfricoșătoare, fiindcă, după cum bine știți, nici unul dintre pitici nu este mai înalt ca degetul unui om. în ciuda staturii lor mărunțele, piticii sînt teribil de curajoși, așa încît prind fiarele sălbatice fără nici un fel de teamă și le închid în cuștile grădinii zoologice, ca să le poată vedea acolo oricine poftește.

Auzind că e rost de vizitat grădina zoologică, Împestrițatu se ridică în picioare, gata de drum.
—Dar nici nu știm unde vine grădina asta, rosti el. Ce ne facem?
—Fleacuri — îl liniști Habarnam — aflăm noi îndată, și, apropiindu—se de un pitic care sta la marginea trotuarului citind ziarul, îl întrebă: Nu știți, vă rog, cum putem ajunge la grădina zoologică?
—Cum să nu — răspunse piticul — luați autobuzul nouă. Are stația puțin mai încolo, în fața hotelului.

Habarnam mulțumi, și drumeții noștri se îndreptară spre stație. Nu avură mult de așteptat. Peste două minute, sau poate nici atît, autobuzul își făcu apariția. Ușile lui se deschiseră primitoare, și după ce îi lăsă pe cei trei să urce, porni iar mai departe. Avea mersul atît de lin, încît nu se simțea nici cea mai mică zguduitură. Asta pentru că arcurile și cauciucurile îi erau lucrate cu o măiestrie rară.

De altfel și pe dinăuntru autobuzul arăta într—un chip neobișnuit.

În dreptul fiecărei ferestre vedeai cîte o măsuță, cu cîte un divănaș moale de o parte și de alta. Pe fiecare divan încăpeau doi pasageri. Măsuțele erau încărcate cu ziare, reviste, cutii de șah, loto, domino și cu multe alte jocuri de soiul ăsta. Pereții dintre ferestre erau împodobiți cu picturi viu colorate, iar pe sub tavan atîrnau stegulețe multicolore, care dădeau întregului autobuz o înfățișare veselă.

În față, lîngă coborîre, era un televizor, pe al cărui ecran puteai urmări filme, meciurii de fotbal și toate cîte se transmiteau de la televiziune. Iar în fund, aproape de intrare, se afla un tir pentru tragere la țintă.

Descrierea noastră ar fi incompletă dacă n—am arăta că în autobuz nu exista taxator și că, în lipsa acestuia, se anunțau prin difuzor denumirile opririlor.

Cînd Habarnam și tovarășii lui de drum intrară în autobuz, cîțiva pasageri stăteau aplecați deasupra unei măsuțe și citeau ziare. Un prichindel și o prichinduță jucau loto, iar alte două perechi făceau cîte o partidă de șah. în față, trei pitici ședeau la televizor și urmăreau un film, pe cînd în fund, alți doi trăgeau la țintă cu pușca. Ceea ce, în treacăt fie spus, nu stingherea pe nimeni.

Prichindeii lîngă care se așezaseră drumeții noștri discutau cu aprincere cele povestite în ziar despre dispariția lui Foicel. Pornind de la asta, unul dintre ei prinse a istorisi ce i s—a întîmplat piticului Zurgălău, o veche cunoștință de—a lui, care S—a rătăcit într—o noapte prin oraș și n—a fost în stare nici în ruptul capului să găsească drumul spre casă.

Întîmplarea îl interesa tare mult pe Habarnam, dar, din păcate, de—abia apucă să—i asculte începutul, că autobuzul se și opri la grădina zoologică, și el fu nevoit să coboare fără să mai afle ce S—a făcut, pînă la urmă, cu bietul Zurgălău.

CAPITOLUL XV. LA GRĂDINA ZOOLOGICĂ

Piticii din Orașul Florilor nu—și făcuseră încă grădina lor zoologică, așa că nici Habarnam, nici tovarășii lui de drum nu avuseseră prilejul să vadă o asemenea grădină. Își închipuiseră întotdeauna cuștile fiarelor ca pe niște cufere uriașe și posomorite cu toți pereții din sirmă. în locul unor astfel de cuști găsiră însă niște căsuțe plăcute la înfățișare, înconjurate de verdeață și flori. Acoperișurile lor erau vopsite în culori vesele, iar dintre cei patru pereți cel din față era de sirmă, pentru ca piticii vizitatori să poată vedea bine fiarele dinăuntru. Pe lîngă cuști, mai întîlneai prin grădina zoologică lacuri și bazine în care trăiau tot soiul de păsări înotătoare, ba chiar asemenea animale de apă ca balenele și hipopotamii. Pentru păsările zburătoare erau agățate din loc în loc colivii spațioase din plase de sirmă. Iar păunii și curcile, care nu se pricep nici să zboare, nici să înoate, se plimbau în voie prin grădină încotro aveau plăcere. Drept în mijlocul grădinii zoologice se înălța un munte artificial, pe stîncile căruia oile și caprele se cățărau toată ziua.

Cum se văzu în grădina zoologică, Habarnam începu să fie cu ochii în patru la animale, căutînd să—l descopere printre ele pe Foicel cu chip de măgar. De—abia aștepta să—l găsească și să—l prefacă iarăși în pitic ca să—i dea odată pace conștiința, să nu—l mai mustre atîtă. Nici Bumbița nu—și putea lua ochii de la animalele sălbatice și nu mai înceta să li admire. Inima ei era tare bună, de aceea ofta la tot pasul și spunea:

—Vai de voi, sărăcuțele! De ce oare v—au închis în cuști? V—o fi și vouă poftă să vă mai plimbați o lecuță.

În schimb Împestrițatu nu se minuna de nimic, după cum știți că îi era obiceiul, ci doar căuta să se țină cît mai departe de cuști.

—Uite lupul! rosti el cînd trecură pe lîngă lup. Închipuiește—ți, ce mare grozăvie! Nu—i decît un cățel mai mare.

Iar cînd fură în dreptul tigrului zise:

—Și ăsta parcă ce—i decît un pisoi mai lung? Nu văd de ce mi—ar fi frică de el.

—Atunci apropie—te de cușcă, dacă te lauzi că ai atîta curaj, rîse Habarnam.

—Păi, de aproape nu prea văd bine. Sînt prezbit, răspunse Împestrițatu.

Nu departe de cușca tigrului era un chioșc cu răcoritoare. Chioșcul nu avea vînzător, dar oricine dorea să se răcorească se ducea acolo, apăsa pe un buton și își umplea automat paharul. Observînd asta, Împestrițatu zise că și lui i s—a făcut tare cald și că are poftă să bea niște sirop.

—Foarte bine, îl aprobă Habarnam. Am putea să încercăm cu toții.

Fără să mai stea pe gînduri, se apropiară toți trei de chioșc; și de—abia atunci băgară de seamă că pe tejghea era înșirat un rînd întreg de robinete, cu cîte un butonaș.

—Pe care dintre butonașe să apăs? întrebă Împestrițatu nedumerit.

—Ei, apasă și tu la vișina ceea, îl sfătui Habarnam.

Împestrițatu apăsă pe butonul sub care era desenată o vișină coaptă și dintr—o dată, prin deschizătura rotundă din josul robinetului, ieși un pahar care, cît ai clipi, se umplu cu licoarea trandafirie a siropului de vișine. După ce bău cu poftă pînă la fund, Împestrițatu puse înapoi paharul,care dispăru ca prin farmec, alunecînd în deschizătura de sub robinet.

—Poftim — se supără Împestriţatu — şi eu voiam să beau încă un păhărel.
—N—ai decît să mai apeşi o dată, zise Bumbiţa.

Atunci, Împestriţatu apăsă pe butonul sub care era desenată o portocală, şi paharul apăru din nou pe tejghea, umplîndu—se cu o băutură parfumată care nu era altceva decît sirop din zeamă de portocală. Împestriţatu dădu pe gît şi acest pahar.
—Dacă—i pe—aşa — zise el — hai să mai apăs şi pe butonul sub care se vede o lămîie.
—Atunci, eu apăs colo, la coacăză, zise Habarnam.
—Şi eu dincolo, la fragi, se hotărî Bumbiţa.

Se apucară cu toţii să apese pe toate butoanele şi băură cîteşitrei pe săturate. În cele din urmă, Împestriţatu, căruia siropul începu să—i bolborosească prin burticică şi sifonul să—l gîdile pe la nas, spuse că deocamdată lui nu—i mai este sete, aşa încît prietenii noştri o porniră mai departe.

Nu făcură decît cîţiva paşi şi se pomeniră în faţa cuştilor cu maimuţe, pe care le găsiră cele mai zglobii, mai vioaie şi mai amuzante dintre toate animalele pe care le văzuseră. Cuştile lor erau pline de scări, de prăjini, de leagăne şi de trapeze. Maimuţele se căţărau toată vremea pe prăjini, se dădeau în leagăn ori se urcau pe scări, prinzîndu—se sprinten cu cele patru labe şi chiar cu coada. Una dintre maimuţe găsise pe undeva prin cuşcă o oglinjoară şi se tot sucea cu ea încolo şi—ncoace, fără s—o mai lase nicio clipă din mînă. Unde mai pui că, oglindindu—se, se schimonosea aşa de tare, încît oricine ar fi privit—o nu şi—ar fi putut dtăpîni rîsul.

Habarnam făcu mare haz şi spuse că maimuţa seamănă leit cu Împestriţatu.
—Ba nu seamănă de loc, se supără Împestriţatu. Ce, eu am coadă? Atunci se luară amîndoi la ceartă, pînă cînd Împestriţatu îşi ieşi din fire.
—Am să—i spun chiar acum Bumbiţei că tu ai prefăcut un pitic în măgar, zise el.
—Atîta—ţi trebuie! Mi—ai promis că ai să taci, şopti Habarnam ameninţîndu—l pe Împestriţatu cu Pumnul.
—Mai încet, mai încet! Mă mir că nu vă e ruşine! se revoltă Bumbiţa. Or să rîdă şi maimuţele de voi. Să plecăm mai bine.
—Iaca, eu nu mă mişc din locul ăsta, zise Împestriţatu supărat.
—Ai de gînd să rămîi aici pînă seara şi să admiri maimuţele? întrebă Bumbiţa. Nu uita că trebuie să mai vedem elefantul.

Peste cîteva clipe, prietenii noştri mergeau pe cărarea care îi ducea spre cuşca elefantului.

Deodată dădură peste un ţarc de lemn în spatele căruia stătea un măgar cenuşiu, cu urechile lungi ca toţi măgarii şi cu ochii mari, parcă nespus de trişti. Animalul dădea din cap a jale, părînd că se gîndeşte la ceva. De cum îl zări, Împestriţatu pufni în rîs şi îl trase pe Habarnam de mînecă.
—Uite—l pe măgarul tău, şopti el.
—Sst! Taci odată! răspunse Habarnam tot pe şoptite. Ţine—ţi gura! Ai înţeles?
—Ce v—aţi apucat iar să sîsîiţi acolo ca doi gînsaci? întrebă Bumbiţa.
—Nu sîsîim, răspunse Împestriţatu. Am spus numai că ăsta o fi, pesemne, măgarul despre care au scris toate ziarele.

După ce se uitară la măgar, drumeţii noştri porniră mai departe şi peste cîteva clipe fură aproape de ţarcul elefanţilor. Ca să ajungă în faţa cuştii, se arăta a nu fi tocmai uşor, pentru că se adunase acolo o grămadă de pitici.

Bumbiţa nu stătu mult pe gînduri şi—şi făcu drum prin mulţime, iar Împestriţatu o urmă.

De cum rămase singur, Habarnam se grăbi să dea o fugă înapoi, pînă la locul unde văzuse măgarul.

Îl găsi pe urechiat aşa cum îl lăsase; în clipa aceea, tocmai se apropia de portiţă. Habarnam se uită în jurul lui, ca să se încredinţeze că nu—l vede nimeni, apoi scoase din sîn bagheta magică, o răsuci şi zise:
—Doresc ca acest măgar să se transforme în pitic!

Nici nu apucă să—şi termine bine vorba, că măgarul se şi ridică pe picioarele dinapoi, îşi îndreptă spatele ce să vezi? După portiţă nu se mai afla nici urmă de măgar. în locul lui apăruse un pitic ca toţi piticii. Prichindelul purta un veston verde, fără coadă, cu mîneci înguste bine strînse pe mînă, şi pantaloni largi, galbeni—verzui. Avea pe cap o beretă frumoasă, de un albastru închis, cu picăţele portocalii, pe vîrful căreia se ridica un ciucuraş tot de culoarea portocalelor. De sub beretă îi aluneca

pe frunte un moț care îi ajungea pînă spre sprîncene.

Noul pitic privi spre Habarnam, cu gîndul, parcă, în altă parte.

Apoi strănută, strîmbă din nas și—și trecu pumnul peste el. Pumnii îi avea destul de mari, dar nasul lui stropit cu pistrui era mititel cît un năsturaș.

După toate astea, prichindelul deschise portița cu piciorul și ieși din țarc, apoi se întoarse casă—l mai privească o dată pe Habarnam. Atunci ochii lui mititei sclipiră ca niște mărgelușe, iar gura, și așa mult prea mare, se lungi într—un zîmbet pînă la urechi. Răsplătindu—l pe Habarnam cu un asemenea zîmbet, fostul măgar își băgă mîinile în buzunarele pantalonilor și își văzu de drum. Habarnam îl urmări multă vreme cu privirea. Parcă i se luase o piatră de pe inimă. Pînă și glasul conștiinței, care nu—l slăbise pînă atunci toată vremea, îi dădu pace. Fugi deci fericit să—și caute prietenii.

În lipsa lui Habarnam, Bumbița izbutise să ajungă foarte aproape de cușca elefantului, de aceea putu să se uite la el bine. Mare îi fu mirarea cînd văzu cît de uriaș este. Mai mult decît orice însă o minună trompa lui lungă, cu care putea să apuce tot ce i se dădea, de parcă ar fi apucat cu mîna. în schimb împestrițatul, căruia îi era frică să se apropie prea tare de cușcă, rămase mai pe la spate, uitîndu—se la elefant peste umerii altora. Așa se face că nu apucă să zărească decît ceafa animalului, cu urechile late atîrnînd de o parte și de alta a capului. încredințat că văzuse tot ce se putea vedea, Împestrițatu ieși din mulțimea adunată în fața cuștii.

Tocmai atunci sosi și Habarnam.

—Ei, ai văzut elefantul? întrebă el.

—L—am văzut. Ce mare lucru? răspunse Împestrițatu, făcînd un gest de dispreț. Toată lumea spune că elefantul așa, că elefantul pe dincolo, dar cînd ai căuta, n—ai ce să vezi! Doar urechile sînt de el!

—Pe unde mi—ai fost, Habarnam? se răsti Bumbița, care se ivi din gloată. De ce n—ai venit și tu să vezi elefantul?

—Ce era să văd, niște urechi? zise Habarnam. Mai bine ne—am duce să mai bem cîte un sirop.

—Bună idee! se bucură Împestrițatu. Și mie, nu știu de ce, mi s—a făcut iar sete. Dar Bumbița nu primi invitația.

—Puteți să vă duceți singuri, eu vă aștept aici pe bancă, zise ea și, ajungînd în dreptul unei bănci care se afla la marginea cărării, se așeză.

Habarnam și Împestrițatu porniră înapoi spre chioșcul cu răcoritoare.

—Știi, împestrițatule, că am și prefăcut măgarul în pitic, se lăudă Habarnam pe drum.

—O! exclamă Împestrițatu. Așa vasăzică! Am băgat eu de seamă că ai fugit de lîngă noi, dar nu bănuiam încotro ai luat—o.

Tot vorbind așa, se pomeniră iarăși lîngă țarcul cu pricina, iar Împestrițatu zări în spatele portiței un măgar.

—Bine l—ai mai prefăcut, n—am ce spune — rîse el, văd că s—a și întors.

—Cine s—a întors? se miră Habarnam.

—Nimeni altul decît măgarul tău! îl lămuri Împestrițatu.

—Ah! Cum ai ajuns aici? îi strigă Habarnam măgarului, care stătea cu capul plecat și se mărginea să

clipească leneș din ochi, ca și cum nu s—ar fi întîmplat nimic. „Nu se poate ca piticul acela să se fi prefăcut iar în măgar". Ascultă, împestrițatule! Dacă ăsta e
altul?
—Exact! pricepu Împestrițatu. Ăsta trebuie să fie alt măgar. Pe semne că de—abia acum a ieșit din șopron.
—Bine că l—am văzut, spuse Habarnam. Poate că tocmai ăsta e măgarul care ne trebuie, și nu celălalt.
—Ai dreptate! aprobă Împestrițatu. S—ar putea ca ăsta să fie ăla, și ălălalt să nu fie ăla, sau invers: ălălalt să fie ăla, și ăsta să nu fie ăla.
—Stai puțin — îl întrerupse Habarnam — că eu încep să mă încurc cu atîția măgari. Mai bine îl prefac și pe ăsta în pitic.
—Minunat! spuse Împestrițatu, care de—abia aștepta să vadă cum se poate preface un măgar în pitic.

Fără să mai stea pe gînduri, Habarnam răsuci bacheta și zise:
—Doresc ca și acest măgar să se prefacă în pitic!

Nici nu apucară Habarnam și Împestrițatu să clipească din ochi, că și văzură în locul măgarului un pitic.Acest al doilea pitic purta, întocmai ca și primul, un veston scurt, cu mînecile strimte, și o beretă cu ciucuraș în vîrf; dar haina nu era verde, ci de un roșu aprins, iar bereta în culoarea cerului și cu picățele albe. Numai pantalonii îi avea la fel de largi ca și ai primului și tot galbeni—verzui.

Pînă și la față semănau: aceiași ochi mici și negri, același moț căzut pe frunte, aceeași gură cu buza de sus nepotrivit de mare, același năsuc pistruiat. O singură deosebire era între ei: la primul, doar năsucul era pistruiat, pe cînd la al doilea — și obrazul.

Privind nedumerit în jur, piticul își încreți o clipă nasul lui pistruiat și, fără să strănute ori să se strîmbe, dădu din cap. Nu se uită nici la Habarnam, nici la Împestrițatu, deschise doar portița, ieși și pe—aci ți—e drumul!

Această ciudată prefacere îl înmărmuri pe Împestrițatu în așa măsură încît îi pieri graiul și abia după ce piticul nu se mai văzu izbuti să întrebe:
—Ăsta e?
—Cine să fie? se miră Habarnam, neînțelegînd întrebarea.
—Ei, cine! exclamă Împestrițatu. Piticul pe care l—ai prefăcut tu în măgar.
—Da, naiba îl știe! rosti Habarnam ridicînd mîinile în sus. Parcă mai țin minte cum arăta? Lasă, nu—i nimic, unul din doi trebuie să fie. Ia stai! strigă el deodată. Asta ce—o mai fi?
—Nemaipomenit, încă un măgar! se minună Împestrițatu văzînd capul prelung care se ivi în ușa deschisă a șopronului.
—Nu mi—au fost de—ajuns doi! se plînse Habarnam. Acum sînt nevoit să mai prefac
unul.
—Așteaptă puțin, spuse Împestrițatu. Cred că ăsta e cal, nu măgar.
—Aș, de unde! făcu Habarnam. Caii sînt mult mai mari.
—Da, s—ar putea să ai dreptate,aprobă Împestrițatu. Pe de o parte pare a fi cal, pe de alta măgar. Trebuie să fie un măgar mare: atîta tot.
—Ei, dă—i încolo! N—am timp să—mi pierd vremea cu ei! zise Habarnam. îl prefac — și gata. La urma urmelor are să fie pe lumea asta un pitic în plus!

Pe cînd vorbeau ei așa, măgarul părăsi șopronul și veni drept spre portiță. Atunci Habarnam scoase bagheta magică și se grăbi s—o răsucească chiar sub nasul măgarului.
—Doresc ca și acest măgar să se prefacă în pitic! zise el închizînd ochii și, cum îi deschise, văzu în locul măgarului un pitic. Al treilea fost măgar semăna leit cu ceilalți doi: avea și el buza de sus la fel de mare, dar era oleacă mai înalt, iar la el, pistruii nu se găseau numai pe nas și pe obraz, ci peste tot, întinzîndu—se pînă și pe frunte și pe mîini. De cum ajunse în fața țarcului, acesta se uită țintă la Habarnam și—l întrebă aspru:
—Unde sînt Bălțatu și Zvăpăiatu?
—Care Bălțatu și care Zvăpăiatu? se sperie Habarnam.
—Ei, cei doi măgari, zise noul pitic. Nu cumva vrei să spui că nu i—ai văzut?
—Sigur, nu i—am văzut, îngînă Habarnam zăpăcindu—se cu totul.
—De ce minți? țipă piticul cît putu de tare. Vrei una după ceafă ?
—Cum după ceafă? întrebă Habarnam, fără să priceapă amenințarea.
—Uite—așa! glăsui piticul și, întinzînd deasupra țarcului mîna lui pistruiată, îl lovi pe Habarnam atît de zdravăn peste ceafă, încît prietenul nostru fu cît pe—aci să cadă din picioare.
—Aha! strigă Habarnam. Asta este! Cauți pricină de bătaie! Lasă că te potolesc eu!
—Ce—ai spus? întrebă piticul. Să vedem care pe care, și ieși după portiță.

Fără să mai aștepte răfuiala, Habarnam o luă la picior. Împestrițatu după el. Fugeau amîndoi printre cuștile animalelor cu iuțeala unor meteori, iar în urma lor gonea noul pitic, bocănind zgomotos și tropăind ca un cal. Nu se știe cu ce s—ar fi terminat toate astea dacă nu s—ar fi întîmplat ca, în toiul vitezei, piticul să se împiedice de o rădăcină și să se rostogolească. Odată ridicat în picioare nu mai avu chef să fugă; se lăsă păgubaș, fiindcă văzu că Habarnam și Împestrițatu se îndepărtaseră prea mult ca să—i mai poată ajunge.
—Îți arăt eu ție! se mărgini el să zbiere cît putu de tare. Ne mai întîlnim noi și altădată! Să vezi tu ce pățești!
Pe urmă mai amenință o dată cu Pumnul, apoi își vîrî mîinile în buzunarele pantalonilor lui largi, galbeni—verzui, și o porni înainte pe cărare.
Văzînd că pericolul a trecut, Habarnam și Împestrițatu o luară înapoi spre Bumbița.
—Pe unde mi—ați umblat atît? îi întîmpină ea supărată. Mă pregăteam să pornesc în căutarea voastră.
—Păi, să vezi ce s—a întîmplat, începu Habarnam. Ne—a fugărit un măgar nebun.
—Un măgar nebun?! se miră Bumbița. Și cum a ajuns să vă fugărească?
—Îți povestesc eu altădată, răspunse Habarnam.
—Ei asta—i! De ce altă dată? se supără Bumbița. Mie acum să—mi povestești. Habarnam nu mai avu ce face și trebui să mărturisească totul: cum l—a prefăcut pe
Foicel în măgar și ce i s—a mai întîmplat pe urmă din pricina asta.
—Vezi, Habarnam, ce rău ești? spuse Bumbița după ce ascultă pînă la capăt. De asta ai căpătat tu bagheta magică, pentru ca să prefaci piticii în măgari?
—Zău că nu sînt rău, rosti Habarnam. Dacă ai ști cît de mult m—a mustrat conștiința pentru Foicel și Buchița! Zi și noapte m—am perpelit.
Crede—mă. Acuma n—ai de ce să mai fi supărată! Totul s—a terminat cu bine! Sînt sigur că în

clipa asta Foicel se şi află lîngă prietena lui.
—Bine cel puţin că am apucat să citim prin ziare unde poate fi găsit Foicel, mai zise Bumbiţa.

CAPITOLUL XVI. CUM S—AU ÎNTÎLNIT HABARNAM, BUMBIŢA ŞI ÎMPESTRIŢATU CU PISTRUI ŞI CE—A IEŞIT DIN ÎNTÎLNIREA LOR

Sfîrşitul acelei zile, drumeţii noştri şi—l petrecură la grădina zoologică, fiindcă mai întîlniră acolo destule fiare pe care nu le văzuseră niciodată pînă atunci. De—abia spre seară se întoarseră la hotel şi se culcară, după ce mai întîi mîncară. De data asta, conştiinţa îl lăsă în pace pe Habarnam, de aceea el adormi foarte repede.

Desigur, somnul nu i—ar fi venit atît de uşor dacă s—ar fi găsit cineva care să—i spună că nici unul din cei trei măgari prefăcuţi în pitici nu este Foicel. într—adevăr, în gazetă se strecurase o greşeală: în loc să scrie că măgarul găsit a fost luat la circ, scria că a fost dus la grădina zoologică.

Aşa s—a făcut că Foicel a rămas mai departe la circ, iar în locul celor trei măgari de la grădina zoologică au apărut trei pitici. Primul se numea Bălţatu, al doilea Zvăpăiatu şi al treilea Pistrui. Deşi la grădina zoologică Pistrui era socotit un măgar obişnuit, el nu era de fapt un măgar, ci catîr. După cum bine ştiţi, catîrii sînt jumătate cai, jumătate măgari: arată mai mari decît măgarii şi mai scunzi decît caii. Dacă Bălţatu şi Zvăpăiatu au ieşit la fel de prichindei ca toţi piticii, în schimb Pistrui s—a nimerit destul de înalt. Oricine l—ar fi măsurat ar fi găsit că înălţimea sa era de nouă unghii şi jumătate. Trebuie să vă spun că unghia este un fel de unitate de măsură cu care se socoteşte lungimea în ţara piticilor. Dacă ar fi să asemănăm cumva unghia cu măsurătorile noastre, am putea zice că o unghie este egală un centimetru şi un sfert. N—aveţi decît să înmulţiţi acum un centimetru şi un sfert cu nouă şi jumătate, ca să căpătaţi întocmai înălţimea lui Pistrui.

Şi Bălţatu, şi Zvăpăiatu, şi Pistrui nu mai încetau să se minuneze de întîmplarea care—i prefăcuse pe toţi trei în pitici. Mai curios decît orice li se părea lor faptul că nu mai merg în patru picioare, ci doar în două, că au învăţat pe neaşteptate să vorbească şi că în loc de copite aveau degete. Asta socoteau ei peste măsură de hazliu. Era de ajuns să—şi privească mîna sau vreunul dintre degete, ca să se prăpădească de rîs.

Dar luaţi din săurt, desigur,nici Bălţatu,nici Zvăpăiatu, nici Pistrui n—ar fi putut să lămurească ce găsesc atît de caraghios în toată păţania lor. De altfel, piticii care ieşiseră din ei nu prea aveau răbdare să—şi frămînte mintea pentru orice fleac: preferau să facă totul pe negîndite.

Că aşa stăteau lucrurile seva convinge şi cititorul, fiindcă va mai avea prilejul să—i întîlnească pînă la capătul povestirii.

A doua zi, după ce se treziră din somn, Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu se întrebară pe unde să se mai plimbe şi dacă nu cumva ar fi bine să se ducă iarăşi la grădina zoologică, dar Bumbiţa găsi cel mai nimerit s—o pornească toţi trei pe străzi, ca să cunoască oraşul, fiindcă pînă atunci nu—l văzuseră decît pe alocuri.

Cum isprăviră dejunul, coborîră scările hotelului şi ieşiră în stradă.

Trotuarul larg se şi umpluse de trecători, care mişunau într—o parte şi—n alta. Vîntul proaspăt de dimineaţă aducea cu el mireasma nenumăratelor flori care creşteau în voie de—a lungul trotuarelor. De—abia ivit deasupra acoperişurilor, soarele se şi grăbi să trimită în jos un val de căldură, care îi cuprindea pe trecători din creştet pînă—n tălpi. Poate de aceea feţele tuturor erau vesele şi mulţumite.

La marginea trotuarului, Habarnam şi tovarăşii lui de drum zăriră un pitic cu un şorţ alb şi cu

niște cizme negre de cauciuc care luceau în soare. Moț, fiindcă așa se numea piticul, ținea în mînă un furtun cu care stropea florile. Apa țîșnea puternic din țeavă, dar Moț știa să îndrepte cu dibăcie furtunul spre flori, așa ca să nu ude cumva trecătorii nici măcar cu un strop.

Oprindu—se pe undeva prin apropiere, drumeții noștri priviră plini de admirație cît de frumos lucrează Moț. între timp apăru la capătul străzii un prichindel care purta o haină verde, scurtă, cu mîneci înguste, pantaloni galbeni—verzuiși oberetă albastră cu ciucure portocaliu. Habarnam recunoscu îndată în el pe unul din cei trei măgari prefăcuți cu o zi înainte în pitici. într—adevăr, prichindelul nu era altul decît Pistrui, care de dimineață cutreiera străzile, uitîndu—se mereu într—o parte și—n alta, fără să găsească ceva cu care să—și omoare vremea. Văzînd că Moț udă florile, se opri și el să privească și deodată, cine știe din ce pricină, îi veni și lui chef să stropească.

—Lasă—mă să țin și eu an pic furtunul — zise el — vreau să ud florile. Moț îi zîmbi binevoitor și, dîndu—i furtunul, îi spuse:

—Poftim.

Pistrui se bucură și, apucînd țeava cu amîndouă mîinile, o îndreptă spre flori.

—Ridică furtunul mai mult — îl sfătui Moț — ca apa să cadă de sus peste flori: dacă le stropești prea de aproape, ele se strică.

Pistrui îl ascultă și făcu întocmai.

—Acum e bine — zise atunci Moț — ai chiar talent la așa ceva, după cîte văd. Matale mai continuă, și între timp eu am să mă reped nițeluș pînă acasă. Dacă nu ți—e greu, bineînțeles, adăugă el.

—Nu, nu, răspunse Pistrui. Auzi colo! De ce să—mi fie greu?

Moț plecă și Pistrui rămase singur să ude florile. Fiindcă apa avea presiune, țeava îi tremura în mîini, de parcă era vie. Se simțea tare mîndru că face o treabă atît de însemnată. Deodată însă îi zări la marginea trotuarului pe drumeții noștri și chiar în aceeași clipă îi trecu prin minte un gînd năstrușnic.

„Ce—ar fi să—i stropesc cu apă?"

Nici nu apucă să—și ducă bine gîndul la capăt, că mîinile lui îndreptară singure furtunul spre Habarnam, care se și pomeni ud leoarcă din creștet pînă—n tălpi.

—Ei! strigă Habarnam. De ce ne stropești?

Făcîndu—se că nu a auzit nimic, Pistrui îndreptă furtunul în altă parte, pe urmă însă îl întoarse iar și, ca din întîmplare, îl udă din nou pe Habarnam, care, înfuriat la culme, ar fi sărit desigur să—l pedepsească pe vinovat, dacă n—ar fi fost împiedicat de Bumbița.

—Hai să plecăm de—aici, îi zise ea trăgîndu—l de mînecă. Numai asta mai lipsește, să iasă cu bătaie.

Toți trei se întoarseră, vrînd să plece, dar între timp Pistrui îndreptă furtunul drept spre ceafa Bumbiței.

—Vai! urlă ea simțind șuvoiul de apă rece ca gheața alunecîndu—i pe după guler, de—a lungul spatelui.

—Așa va să zică! îndrăznești să te agăți și de Bumbița. Ei, lasă că—ți arăt eu ție, strigă Habarnam furios și se repezi să—i smulgă furtunul din mînă.

Dar Pistrui îndreptă țeava în altă direcție, încît curentul de apă porni să țîșnească spre trotuar, udîndu—i pe trecători. Habarnam se apropie de Pistrui dintr—o parte, încercînd să apuce furtunul, Pistrui însă îi întoarse spatele și se sili să—l împingă înapoi cu piciorul.

—Aha! bombăni Habarnam. Ai început să și zvîrli! în cele din urmă izbuti să pună mîna pe țeavă și se apucă să tragă de ea, dar degeaba: Pistrui nu voia să—i dea drumul nici în ruptul capului. Torentul de apă țîșnea cu putere, stropind cînd într—o parte, cînd într—alta. Ferindu—se de picăturile reci de apă, trecătorii fugeau mîncînd pămîntul; de la o vreme, undeva mai la distanță se strînsese o grămadă de

pitici, nici unul dintre ei neputînd pricepe pentru ce a fost stropit. Se găsiră cîţiva care să strige la Habarnam şi Pistrui, povăţuindu—i să nu—şi mai facă de cap.

Strigă şi Bumbiţa, dar degeaba: Habarnam şi Pistrui nu se prea sinchiseau de strigăte, ci continuau să—şi tragă mai departe unul altuia ţeava din mînă.

—Ar fi bine să li se ia furtunul, spuse un pitic.

—Chiar aşa! încuviinţară alţii din mulţime. Ar trebui să sărim cu toţii pe, ei şi să le luăm furtunul. Atunci n—ar mai putea să stropească.

Într—o clipă se şi găsi un comandant de oaste. Acesta fu piticul numit Periuţă, care purta un costum sport, cafeniu deschis, şi o pălărie cu borul mare.

—Haideţi, fraţilor! După mine! strigă Periuţă şi se avîntă înainte.

Cînd văzu asta, Pistrui îndreptă torentul de apă drept peste faţa comandantului. într—o clipă, pălăria lui Periuţă căzu din cap şi prinse a se rostogoli de—a lungul trotuarului.

—Stai! Hei! strigă el fugind după pălărie.

Între timp, Habarnam, cu o mişcare dibace, îi smulse lui Pistrui furtunul din mînă. Dar Pistrui nu—şi pierdu cumpătul.

Apucă ţeava în pumni şi trase de ea cu atîta putere, încît o scoase din furtun.

Habarnam vru să—i dea peste cap cu furtunul din care mai curgea apă, dar într—o clipă piticii fură în jurul lui şi îl înşfăcară de mîini. Văzînd cît de rău s—au încurcat lucrurile, Pistrui nu mai stătu mult pe gînduri, aruncă ţeava la pămînt şi fugi cît îl ţinură călcîiele.

În jurul lui Habarnam se strînse îndată o gloată mare de pitici. Mulţimea se întindea acum de la un trotuar la altul. Automobilele se opriseră din mers şi pe toată strada se făcuse o îmbulzeală nemaipomenită. Ca din pămînt se ivi un miliţian.

—Rog toată lumea se împrăştie, spuse el. încurcaţi circulaţia!

—Uite — strigă Periuţă arătînd cu degetul spre Habarnam — ăsta a stropit cu apă.

—Nu—i adevărat! urlă Habarnam. Eu am fost stropit!

—Ha, ha, rîse Periuţă. Ia priviţi—l ! El, săracul, a fost stropit!

La locul întîmplării soseau mereu alţi pitici. Mulţimea creştea din ce în ce mai mult. Automobilele se înşiruiseră într—un rînd lung, care ajungea pînă la răscruce. Nemaiştiind ce să facă, bietul miliţian se apucă cu mîinile de cap.

—Circulaţi, vă rog! striga el într—una. Dar nimeni nu se urnea din loc. Cei care văzuseră cîte ceva din cele întîmplate nu se îndurau să plece fiindcă doreau să le povestească cele văzute acelora care nu fuseseră de faţă la început, iar cei care nu văzuseră nimic nu plecau pentru că ţineau neapărat să—l vadă pe Habarnam.

Dîndu—şi seama că nici un pitic n—are să se mişte din stradă atîta vreme cît Habarnam are să fie acolo, miliţianul îşi spuse că ar fi cazul ca prietenul nostru să fie arestat.

Îl apucă deci de mînă şi îl duse spre automobilul care se afla după colţ, la răscruce. Văzînd că miliţianul îl vîră pe Habarnam în maşină, Bumbiţa şi Împestriţatu fugiră şi ei într—acolo.

—Luaţi—ne şi pe noi! Luaţi—ne şi pe noi! se rugară ei.

Maşina însă se şi urni din loc şi o porni în goană.Bumbiţa şi Împestriţatu fugiră după ea cit îi ţinură puterile. Dar degeaba. Cine putea s—o ajungă? Curînd, distanţa dintre ei şi maşină se mări mult. Din fericire, postul de miliţie se afla destul de aproape. Maşina o luă după colţ şi peste vreo două minute se opri în faţa unei case scunde, fără etaj, cu un acoperiş rotund, în formă de cupolă, sclipind în soare din pricina culorii argintii în care era vopsit. Bumbiţa izbuti observe că miliţianul şi Habarnam coborîră din maşină şi se îndreptară spre poarta acelei case.

Trecînd pragul însoţit de miliţian, Habarnam se pomeni într—o cameră mare luminoasă. Aeolo găsi un alt miliţian, care şedea pe un scaun rotund, turnant, în faţa unui fel de pupitru cu tot soiul de butoane, *parabutoane*, megafoane, microfoane, telefoane, întrerupătoare.

Deasupra pupitrului erau instalate pe patru rînduri cincizeci şi două ele televizoare cu ecran rotund, în care. ca într—o oglindă sferică. se puteau urmări cele cincizeci două de răscruci ale oraşului, cu maşini mişunînd într—o parte şi într—alta, cu case, pietoni şi toate cite pot vedea pe o stradă. în mijlocul camerei se mai afla încă un ecran sferic. dar mult mai voluminos decît celelalte.

Amîndoi miliţienii, şi cel care îl adusese pe Habarnam, şi celălalt care şedea în faţa pupitrului, nu se deosebeau prin, îmbrăcăminte de ceilalţi pitici din oraş: dar ca se vadă totuşi că ei sînt miliţieni şi că toată lumea trebuie să le dea deci ascultare, purtau pe cap nişte caschete lucitoare de metal, în felul celor ale pompierilor. Primul, cel care venise cu Habarnam, subţire şi înalt ca o trestie, se numea Fluieraş, iar al doilea, cel care şedea la pupitru, scund şi rotofei, era poreclit Păzilă.

De cum văzu că miliţianul Fluieraş îl aduce pe Habarnam, Păzilă îl luă la rost.

—Aha! A sosit stropitorul, spuse el. Ce ţi—o fi venit, prietene, să stropeşti lumea pe stradă?

—N—am stropit eul bolborosi Habarnam pierzîndu—şi cumpătul.

—Cum n—ai stropit mata? se minună Păzilă. Crezi că nouă ne scapă ceva? Noi, aici la miliţie, vedem totul. Vino, te rog, mai încoace!

Miliţianul Fluieraş îl împinse uşurel de la spate pe Habarnam, făcîndu—l Să se apropie de pupitrul cu ecran sferic.

—Sub supravegherea sectorului nostru de miliţie se află nici mai mult, nici mai puţin decît cincizeci şi două de răscruci, spuse Păzilă. E de—ajuns să aruncăm o singură privire asupra celor cincizeci şi două de globuri ca să vedem tot ce se petrece în fiecare stradă. Dacă la globurile mici nu se vede totul în amănunt, putem deschide globul cel mare.

Zicînd acestea, miliţianul Păzilă întoarse întrerupătorul. Pe dată înăuntrul oglinzii sferice care atîrna în mijlocul camerei se aprinse o lumină tainică, albăstrie, şi pe ecran apăru o răscruce, cu maşinile oprite în mijlocul străzii.

—Uite, aici, la colţul străzii Turtă—dulce cu strada Stafidelor, ce îmbulzeală. Toată circulaţia este oprită, spuse Păzilă nemulţumit, arătînd cu degetul pe glob.

Pe urmă întoarse un al doilea întrerupător şi pe ecran apăru altă răscruce.

—Şi la colţul dintre strada Zahărului şi strada Chiftelelor este îmbulzeală, zise el apoi. Acum trebuie să treacă multă vreme pînă cînd circulaţia se va restabili. cînd te gîndeşti că fiecare maşină trebuie să ajungă la vreme într—un loc anumit. Din Pricina acestei întîrzieri, toată viaţa oraşului se tulbură.

Între timp, miliţianul Fluieraş se uită pe ecranul unuia dintre globuleţele cele mici.

—Pe strada Răsăritului, mulţimea nu s—a răspîndit încă, spuse el.

—Hai deschidem la strada Răsăritului, zise Păzilă, şi întorcînd încă un buton, făcu să apară pe globul mare chiar locul unde Habarnam bătuse cu Pistrui din pricina furtunului.

Atunci Habarnam se apropie de ecran şi văzu că toată strada Răsăritului era împînzită de lume. La mijloc sta Periuţă, care povestea mulţimii ce s—a întîmplat.

—Ce mai norod avem şi noi în oraş, mormăi Păzilă. Te pomeneşti că or să se înghesuie acolo cine ştie cîtă vreme. Trebuie să te duci înapoi, Fluieraş, ca să—i risipeşti. N—au decît să—şi găsească alt loc de discuţie, dar acolo să nu adune lume în jurul lor. încurcă circulaţia.

—Am înţeles, mă duc îndată, încuviinţă Fluieraş.

Apoi îl conduse pe Habarnam în camera alăturată, unde se găseau o masă şi cîteva scaune.

—Vă rog să aşteptaţi puţin aici, spuse el. Mă întorc îndată.

Închizînd uşa cu putere, Fluieraş plecă, iar miliţianul Păzilă urmări mai departe mişcarea la răscrucile oglindite în cele cincizeci şi două de globuleţe. Cînd Păzilă îşi aruncă ochii pe ecranul cel mare văzu că Fluieraş, ajuns la locul cu pricina, a izbutit să trimită piticii pe la casele lor şi că gloata începe să se micşoreze. Mulţumit de reuşită, Fluieraş se urcă în maşină şi o porni înapoi spre miliţie.

—Ce să facem acum cu arestatul nostru? întrebă el odată sosit la post.

—Chiar că nu ştiu, răspunse Păzilă ridicînd din umeri.

—Nici eu, zise Fluieraş. De atîţia ani de cînd lucrez în miliţie, niciodată nu s—a întîmplat ca trecătorii să fie udaţi cu apă. Poate că ar fi bine să—l mustrăm niţeluş şi pe urmă să—l trimitem acasă: altfelte pomeneşti că se supără pe noi.

—Şi mie mi—e tare teamă să nu se supere cumva, spuse Păzilă. Dă—i drumui, te rog, Fluieraş. Fă—l să înţeleagă mai întîi, cu vorbe cît mai politicoase, că nu—i frumos să ude lumea pe stradă şi cere—i respectuos te ierte că l—ai arestat. Spune—i că ai fost nevoit să faci asta ca să risipeşti mulţimea şi să restabileşti circulaţia vehiculelor.

—Bine, aprobă Fluieraş.

—Stai — urmă Păzilă — să—l aduci puţin pe aici. Trebuie să—i cer şi eu iertare pentru că i—am vorbit cam aspru.

O asemenea discuţie între miliţieni poate să pară unora ciudată şi chiar de necrezut. Toată lumea ştie că orice miliţian poate găsi pentru arestatul lui, care a tulburat ordinea, o pedeapsă fie ea cît de mică în nici un caz nu ajunge să—i ceară scuze.

Dar trebuie să ţineţi scama că în Oraşul Soarelui lucrurile se petreceau cu totul altfel. Cîndva, în vremurile îndepărtate, în acest oraş, ca şi în alte oraşe, mai întîlneai pitici care nu se purtau aşa cum trebuie, se certau între ei, îşi aruncau cu pietre sau cu noroi, se udau cu apă, ba unii dintre ei mai puneau cîteodată mîna pe un lucru străin sau îşi făceau tot felul de rele unul altuia. Pentru lupta împotriva piticilor ce tulburau liniştea se făurise miliţia, care avea dreptul să—i pedepsească pe vinovaţi.

Dacă vreunul din pitici bătea pe careva, scotea limba, nu respecta regulile de circulaţie, mergea cu automobilul pe unde nu era voie, uda lumea cu apă, scuipa sau întărita vreun cîine, se alegea cu o mustrare sau o morală de la miliţian, care dura între cinci şi cincizeci de minute. Cu cît mai mare se dovedea vina, cu atît mai lungă era morala primită. Pentru greşeli grave se dădeau pedepse mult mai aspre. Aşa, de pildă, pentru o lovitură cu pumnul în piept, pe spinare, într—O coastă sau după ceafă se căpăta o zi şi o noapte de arest; pentru o lovitură în obraz sau în cap, două zile şi două nopţi de arest; pentru aruncare cu pietre sau lovire cu băţul, trei zile şi trei nopţi. Dacă în urma loviturii victima căpăta o vînătaie, o jupuitură sau o zgîrietură, vinovatul primea cinci zile cinci nopţi, iar dacă celui lovit îi curgea sînge, încă o datăpe atît. în cazul cînd careva îşi însuşea un lucru străin se prevedea cea mai aspră pedeapsă: un arest de cincisprezece zile şi cincisprezece nopţi.

S—ar putea găsi printre cititori unii care să—şi spună că un arest de cincisprezece zile şi cincisprezece nopţi trece foarte repede şi că această pedeapsă e prea mică pentru o asemenea vină ca furtul. Dar pentru piticii cei mărunţei, la care timpul trece mult mai încet decît la noi, atîtea zile şi nopţi se scurg destul de încet şi oricum ajung pentru ca vinovatul să se căiască.

Trebuie să vă spun că toate măsurile acestea împotriva celor care tulburau liniştea nu prea dăduseră rezultate pînă cînd piticii din oraş nu s—au făcut mai înţelepţi. Dar încetul cu încetul deveniseră toţi atît de deştepţi, încît numai vedeai bătîndu—se între ei, lovindu—se, făcîndu—şi necazuri sau furînd cîte ceva. Fiecare începuse să înţeleagă că trebuie să te porţi cu altul aşa cum ţi—ar plăcea să se poarte toată lumea cu tine.

Numărul celor ce tulburau liniştea se micşora tot mai mult şi veni un timp cînd miliţienii nu—şi mai aminteau de zilele cînd foloseau pedepse atît de îngrozitoare ca arestul. Cu vremea, cuvîntul „arest" fusese uitat şi nimeni nu mai ştia ce înţeles are.

Singura pedeapsă rămasă din timpurile de demult era mustrarea, adică morala pe care miliţianul le—o făcea acelor pitici care încălcau regulile de circulaţie făcînd greutăţi mai ales şoferilor. Pe scurt, miliţienilor nu le mai rămăsese în grijă decît să supravegheze circulaţia, să treacă strada pe acei

prichindei şi prichinduţe cărora le era teamă să traverseze singuri şi să le arate cum sau pe unde să meargă pe jos sau cu vreo maşină celor care întrebau. Şi aşa miliţienilor le rămăseseră destule pe cap, fiindcă deşi nu mai trebuiau să se ocupe de educaţia piticilor, aveau mult de furcă cu circulaţia automobilelor, al căror număr creştea din ce în ce mai mult.

CAPITOLUL XVII. ÎNTÎLNIREA CU CUBULEŢ

În timp ce Păzilă şi Fluieraş stăteau de vorbă, Habarnam şedea singur în camera cea pustie.

De cum se pomenise acolo se speriase foarte tare. Primul lui gînd fu să fugă; vru să deschidă uşa, însă văzu că era încuiată; încercă să deschidă fereastra, dar şi aceea era ferecată. Atunci îşi spuse că ar fi cazul să spargă geamul şi se apucă să lovească în el cu pumnii; sticla se dovedi însă groasă şi rezistentă, încît nu se sfărîmă.

Sleit de puteri, Habarnam se aşeză pe pervazul ferestrei. Prin geam se vedea doar o bucăţică de curte şi zidul cenuşiu, trist, al casei vecine.

Habarnam se uită la zidul acela, se tot uită pînă cînd simţi că îl cuprinde o plictiseală îngrozitoare. Niciodată în viaţă nu i se mai întîmplase să fie închis undeva. întotdeauna putuse să facă ce vrea, să se ducă unde—i place, să se înconjoare de prieteni cu care să vorbească, să rîdă şi să glumească; şi acuma, dintr—o dată, se trezi singur cuc. Fără să—şi dea bine seama, îi veni să plîngă, ba chiar lacrimile prinseră a—i picura din ochi.

Dar chiar în clipa aceea observă că în curte se ivesc Bumbiţa şi Împestriţatu. Amîndoi se uitau zăpăciţi în jur, pînă cînd îl zăriră pe Habarnam la fereastră. Atunci începură să strige ceva. Habarnam se sili din toate puterile să audă, dar nu putu desluşi nici măcar un cuvînt din pricina geamului care era atît de gros, încît nu lăsa să pătrundă nici un sunet.

Bumbiţa îşi agita într—una mîinile şi făcea cu degetele nişte semne, pe cînd Habarnam se mărginea să dea din cap, silindu—se să arate că nu pricepe nimic. în cele din urmă, Bumbiţa ridică un beţişor care zăcea pe jos şi prinse a—l răsuci în mînă.

„Ce meştereşte ea acolo? se întrebă Habarnam uimit. Proastă mai el a găsit un băţ şi s—a apucat să—l învîrtească."

Deodată însă îşi dădu cu palma peste frunte.

—Ah! Eu sînt prost, nu ea! îşi spuse. Am uitat cu totul că am bagheta magică.

Şi se grăbi să vîre mina în sîn ca să scoată bagheta, dar tocmai atunci uşa fu descuiată şi în prag se ivi miliţianul Fluieraş, care îi întinse mîna lui Habarnam şi vru să spună ceva.

Speriat, Habarnam sări într—o parte şi scoase bagheta cît putu de repede.

—Doresc ca pereţii miliţiei să se dărîme, şi eu să scap nevătămat, porunci el. Totul se cutremură, bubui, gemu asurzitor. Pereţii camerei se prăvăliră, iar tavanul căzu, ridicînd în jur nori de praf. Peste Habarnam curse ceva de sus, în timp ce miliţianul se pomeni lovit puternic cu o cărămidă drept în caschetă, încît îi vîjîiră urechile şi căzu la pămînt.

Fără să mai stea mult pe gînduri, Habarnam sări în curte. Bumbiţa şi Împestriţatu îl luară de mînă şi îl traseră repede spre poartă. Cu mare trudă izbuti miliţianul Fluieraş să iasă de sub dărîmături: caschetа îi zburase cît colo, dar fără să—i mai pese de ea, o luă la goană după fugari.

Fugea şi gîfîia din greu. Capul lovit de cărămidă îl durea rău, ba îi dădea chiar ameţeli. Din pricina asta nici nu alerga drept înainte ci în zigzag. Simţind în cap dureri şi vîrtejuri din ce în ce mai mari.

Fluieraş făcu spre Habarnam un gest de ameninţare şi se opri.

Un timp, Habarnam, Bumbiţa şi împestriţatu mai străbătură în goană strada, fără să se uite înapoi. Curînd băgară însă de seamă că nu—i mai urmăreşte nimeni îşi potoliră pasul. Chiar în aceeaşi clipă, Bumbiţa se apucă să—l certe pe Habarnam.

—Ah, tu, călătorule! rosti ea cu mustrare în glas. Ei, spune singur, pentru asta neam pornit la drum pînă aici, ca să te baţi, să stropeşti cu apă trecătorii? Ai plecat să admiri oraşul şi pînă la urmă te—ai luat la bătaie pentru un maţ de cauciuc.

—Nu fi supărată pe mine, Bumbiţo, zise Habarnam. Altă dată n—am să mai fac. O să merg de acum încolo cu voi pe stradă doar ca să văd oraşul, ca orice călător.

Cei trei prieteni o luară încet pe trotuar, privind vitrinele magazinelor. La un colţ de stradă dădură peste un chioşc cu limonadă la fel cu acela pe care îl întîlniseră în grădina zoologică. Cum zări tejgheaua cu butoane şi robinete, Împestriţatu spuse:

—N—ar strica, după o asemenea încercare, să bem nişte sirop cu sifon.

Zis şi făcut: prietenii se apropiară de chioşc, apăsară pe butoane şi băură sifon cu tot felul de siropuri. Împestriţatu dădu peste cap vreo cinci sau şase pahare şi tot nu—i mai venea să se dezlipească de chioşc, deşi n—ar mai fi fost în stare să bea nici O picătură. Deodată Habarnam zări în apropiere o bancă.

—Haideţi să ne aşezăm acolo, ca să ne mai odihnim — zise el — şi dacă îi mai vine cuiva din noi pofta să bea, poate să dea o fugă pînă la chioşc.

Se aşezară toţi trei pe bancă. În faţa lor, pe trotuarul de peste drum, înălţa o clădire cu patru etaje. Sub acoperiş, pe zidurile casei se întindea un tablou care o înfăţişa pe Scufiţa Roşie întîlnindu—se în pădure cu lupul cel cenuşiu. Atunci Bumbiţa prinse a povesti basmul cu Scufiţa Roşie. Era tare plăcut, pentru că puteai să auzi povestea şi să vezi în acelaşi timp tabloul. Cu toate acestea, Habarnam şi Împestriţatu nu prea aveau chef de ascultat, ba chiar fugeau la fiecare minut pînă la chioşc, ca să bea limonadă. Purtarea lor o supărase, firește, pe Bumbiţa, fiindcă ce poate fi mai rău decît să povesteşti ceva să fii întrerupt într—una.

Din pricina întreruperilor, povestea dură o jumătate de oră, însă pînă la urmă tot se sfîrşi. Habarnam sări de pe bancă, să mai dea o fugă pînă la chioşc, dar deodată se clătină şi se prinse cu amîndouă mîinile de Bumbiţa şi de Împestriţatu.

—Ce—i cu tine? întrebă Bumbiţa speriată.

—Mi se învîrte capul, îngînă Habarnam, mai, mai să cadă.

Bumbiţa şi Împestriţatu îl sprijiniră pe Sub braţe şi îl aşezară pe bancă.

—Cred că ai băut prea mult sifon, spuse Împestriţatu.

—Ei, cum te simţi acum? se nelinişti Bumbiţa.

—Parcă mi—e mai bine, zise Habarnam. Dar adineauri mi se părea că pînă şi casa se învîrteşte.

—Care casă?

—Cea de peste drum.

După ce aruncară o privire într—acolo, Bumbiţa şi Împestriţatu se apucară şi ei de mînă unul pe altul. Amîndurora li se părea că toată clădirea, care fusese mai înainte întoarsă cu faţa la ei, se sucise acum într—o parte. Din tablou se mai vedea doar un colţ, în care cu greu mai puteai deosebi ceva din Scufiţa Roşie şi din lupul cel cenuşiu. De aşa întîmplare neaşteptată, pe Împestriţatu îl cuprinse un tremur şi căzu pe bancă alături de Habarnam. în clipa aceea veni spre ei un pitic localnic.

—Ce vi s—a întîmplat? întrebă el.

—Avem ameţeli, răspunse Bumbiţa. Nu ştiu de ce, dar ni se pare că se învîrteşte casa aceea.

—Nu sînteţi, pesemne, din locurile astea, spuse piticul aşezîndu—se pe bancă alături de cei trei.
—Nu, nu sîntem, zise Bumbiţa. Cum aţi ghicit?
—Foarte uşor! Oricine din oraşul nostru ştie că într—adevăr casa aceea învîrteşte, rosti piticul.
—Cum se învîrteşte? izbucniră într—un glas Habarnam şi Împestriţatu.
—În chipul cel mai obişnuit, răspunse piticul. E drept că nu se mişcă atît de repede ca să bagi de seamă de la prima vedere, dar dacă te uiţi atent, mişcarea se poate vedea.

Încetul cu încetul, drumeţii noştri îşi veniră în fire şi prinseră a se uita din nou la casa cu Pricina, care începea să întoarcă spre ei peretele din spate. Acum tabloul cu Scufiţa Roşie nici nu se mai zărea.
—Poftim minune! exclamă Împestriţatu. Adică... phii! Ce spun eu? Nu—i nici o minune, se înţelege! Este cea mai obişnuită casă învîrtitoare.
—Nu învîrtitoare, ci turnantă, îl corectă piticul.
—Cu toate astea, eu tot nu pot să pricep cum se învîrteşte, spuse Habarnam.
—Nu mi—e greu să vă lămuresc — zise piticul — fiindcă sînt arhitect şi ştiu cum se construieşte o astfel de casă.
—Explicaţi—ne, vă rog, îl rugă Bumbiţa. Trebuie să fie foarte interesant.
—Aţi văzut vreodată cum se mută din loc casele cu multe etaje? începu arhitectul. Ei bine, urmă el după ce află că drumeţii noştri nu văzuseră niciodată aşa ceva. Sub fundamentul acelor case se instalează un fel de şine anume aduse, şi casele sînt mutate ca pe roate la locul cel nou. Construcţia caselor turnante este cu atît mai uşoară, fiindcă sub ele se pun de la început nişte şine circulare. Pentru ca să se învîrtească clădirea este neapărat nevoie de un electromotor mult mai slab ca cel folosit la mutatul caselor.
—Totul e clar, spuse Habarnam. Dar pentru ce trebuie să se învîrtească casa? Ce, e rău să stea liniştită, la locul ei?
—Nu e rău, fireşte, încuviinţă arhitectul. însă casa turnantă are unele avantaje. Se ştie că ferestrele unei case pot da spre toate cele patru puncte cardinale: spre nord, sud, est sau vest. în camerele care au ferestre spre sud, soarele pătrunde toată ziua, în schimb în cele cu ferestre spre nord nu răzbate nicio rază. Viaţa într—o asemenea cameră este tare plicticoasă, pentru că oricine vrea se bucure de lumina soarelui. De asemenea neplăceri scapă toţi cei care locuiesc în clădiri turnante. Uitaţi—vă, casa de peste drum face într—o oră o învîrtire completă; din această pricină, ferestrele, în orice parte s—ar afla ele, trec prin faţa soarelui în fiecare ceas. Aşa se face că locuinţele din clădirile turnante sînt luminoase şi vesele.
—Mie mi se pare că am început să înţeleg cîte ceva, spuse Habarnam. Interesant de ştiut cui i—a trecut prima oară prin minte să clădească case turnante.
—Primul proiect de casă turnantă a fost făcut de arhitectul Clondirsucit, spuse piticul. Asta s—a întîmplat acum cîţiva ani. De atunci s—au găsit mai mulţi arhitecţi care să—i urmeze ideea, aşa încît în ziua de azi se găsesc pe la noi destule clădiri de felul acesta. Sînt case care fac o învîrtire nu într—un ceas, ci în două sau chiar în trei—patru. Dacă vă face plăcere, putem să facem împreună o mică excursie, ca să cunoaşteţi arhitectura oraşului.
—Ar fi interesant — se înflăcără Bumbiţa — dar nu vă e totuşi greu?
—De ce să—i fie greu, spuse împestriţatu. Pentru atîta lucru nu se face gaură în cer.
—Tu, împestriţatule, mai bine ai tăcea din gură decît să vorbeşti nepoliticos, se supără Bumbiţa.
—Împestriţatu are dreptate, rosti piticul binevoitor. într—adevăr, gaură în cer nu se face şi în afară de asta mie mi—e foarte plăcut să cunosc nişte călători dornici să afle cît mai multe. Pe mine mă chemă Cubuleţ. arhitectul Cubuleţ.
—Pe mine Habarnam — spuse Habarnam — şi pe ea Bumbiţa.

—Îmi pare bine, zise Cubuleţ strîngînd mîinile noilor lui cunoştinţe. Iată că prezentările s—au făcut. Şi acum vă rog să mă urmaţi.

Cubuleţ o luă înainte pe trotuar, iar Habarnam, Bumbiţa şi împestriţatu se grăbiră, să—l urmeze. Mai întîi, Cubuleţ le arătă drumeţilor noştri o altă casă, cu terase, care, după cum spunea el, făcea parte din aşa—zisele case terasate. Casa aceasta nu avea escalator, ci era prevăzută cu benzi rulante, cu ajutorul cărora locatarii puteau să urce ori să coboare. Pe urmă vizitară o stradă în care toate clădirile erau turnante şi rotunde ca nişte turnuri. Casele acestea aveau nişte pante în spirală, pe care se putea coborî cu covoraşul. Pe strada următoare, Cubuleţ le arătă drumeţilor încă două case frumoase. lina dintre ele era alcătuită din jumătăţi de sferă de piatră, lipite între ele. Fiecare jumătate de sferă avea uşi şi ferestre semicirculare. După cîte se părea şi camerele acestei case erau toate semirotunde. Cealaltă clădire părea formată dintr—un fel de butoiaşe puse unul peste altul. Nici un butoiaş nu era mai scund de două etaje şi nici un etaj nu era lipsit de ferestre. Amîndouă aceste case fuseseră construite, după cum spunea Cubuleţ, pentru iubitorii de camere rotunde.

Cotind apoi strada, drumeţii noştri se pomeniră în stradela Muzicii, unde toate casele aveau forma diferitelor instrumente muzicale. Una era în formă de pian cu coadă, alta de pianină, o a treia de harfă, a patra de acordeon şi a cincea în formă de tobă. Numai ultima, din colţ, semăna, cine ştie din ce pricină, cu o oală de lut. Pe altă stradă întîlniră o casă cu totul neobişnuită, care nici măcar nu stătea pe pămînt, ci atîrna în aer, agăţată de un balon enorm.

—Nu cumva se găsesc pitici doritori să locuiască într—o asemenea casă aeriană? întrebă Bumbiţa mirată.
—Nici nu mai ştim ce să facem cu atîţia doritori! răspunse Cubuleţ. Ca să—i împăcăm pe toţi, am hotărît să mai construim case de acest fel. Piticilor din oraşul nostru le place să înfrunte zilnic greutăţile si primejdiile: să se caţăre pe scări de frînghie, să se arunce cu paraşuta sau să alunece pe sîrmă.
—Nici eu n—aş refuza să locuiesc într—o casă ca asta, spuse Habarnam.
—Aşa, spuse Cubuleţ. Acum aveţi, vă rog, puţină răbdare şi o să vă prezint arhitectura noastră veche. Peste cîteva minute vom intra în aşa—numita rezervaţie a arhitecturii vechi.

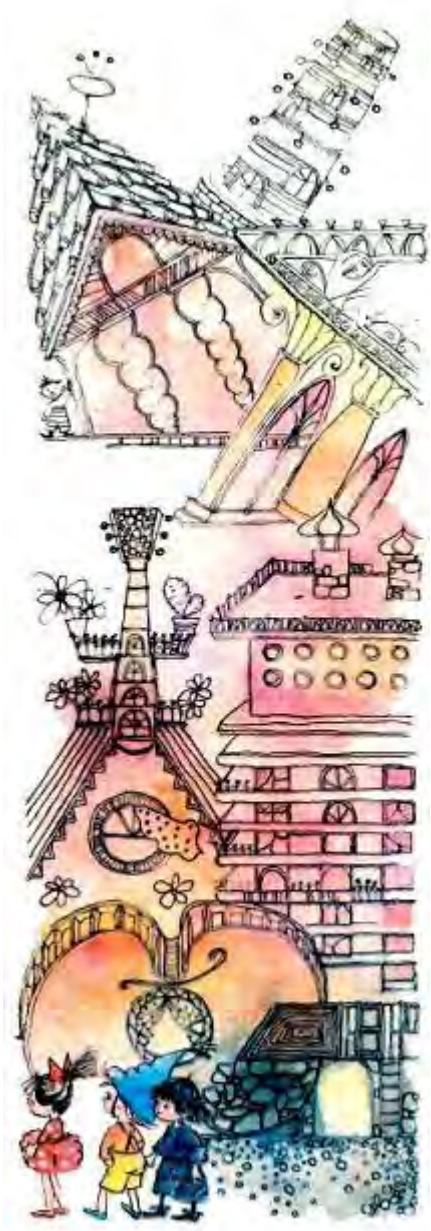

Într—adevăr, după ce făcură cîţiva pasi se pomeniră într—un cartier în care toate casele aveau coloane. Coloanele erau diferite: şi drepte, şi strîmbe, şi sucite, şi răsucite, spiralate, şi aplecate, şi turtite, şi ascuţite, şi rotunjite, şi din cele cărora nu le puteai spune în nici un fel. Cornişele caselor erau şi ele cînd drepte, cînd întoarse, cînd frînte, cînd strîmbe, cînd în zigzag. Unele case nu aveau coloanele jos, aşa cum se obişnuieşte, ci sus, pe acoperiş; altele le aveau jos, în schimb toată clădirea era sus, deasupra coloanelor. Mai erau si case la care coloanele atîrnau de cornişe şi se bălăbăneau întruna deasupra capetelor trecătorilor. La una din clădiri, cornişa era jos şi coloanele crau deasupra, cu picioarele în sus; ba, după toate astea, mai crau şi aplecate într—o parte. La alta văzură nişte coloane drepte ca toate coloanele, în schimb casa însăşi sta aplecată, gata parcă să se prăbuşească peste capetele celor care treceau pe acolo. În sfîrşit, mai dădură peste o casă cu zidurile aplecate într—o

parte şi cu coloanele în cealaltă parte, încît ai fi zis că iaca, iaca se răstoarnă toată comedia aceea şi se fărîmă în bucăţi.

—La clădirile astea strîmbe, vă rog să nu vă uitaţi, spuse Cubuleţ. Cîndva se răspîndise la noi moda să te distrezi construind case care să nu semene cu nimic. Şi aşa au apărut pociturile astea la care ţi—e şi ruşine să—ţi arunci ochii. Uitaţi—vă, de pildă, la casa aceea împinsă parcă de o forţă nevăzută şi aplecată într—o parte. Acolo înăuntru, totul e strîmb, şi uşile, şi ferestrele, tavanul, pereţii camerelor. încercaţi să locuiţi nu mai mult de o săptămînă în asemenea clădire si o să vedeţi ce repede are să vi se schimbe firea; o să deveniţi curioşi, cusurgii, gata de harţă. Tot timpul are să vi se pară că azi—mîine vă aşteaptă ceva rău, îngrozitor, că trebuie să vise întîmple curînd o nenorocire de nereparat. Şi asta numai pentru că pereţii camerei vă vor ameninţa într—una cu prăbuşirea. Din fericire, casele strîmbe nu mai sînt astăzi locuite de nimeni. într—o vreme a fost chiar vorba să le dărîmăm, dar pe urmă, ne—am spus că e mai bine să le lăsăm totuşi ca un exemplu pentru viitor, pentru ca nimănui să nu—i mai treacă prin minte să construiască asemenea absurdităţi.

—Şi asta a folosit? întrebă Habarnam.

—A folosit — răspunse Cubuleţ — dar nu pentru multă vreme. Unii arhitecţi n—au putut să rupă dintr—o dată cu vechile obiceiuri. Se stăpîneau cît se stăpîneau şi dintr—o dată unul din ei turna cîte o casă pe care dac—o priveai îţi venea rău. Ei, dar pînă la urmă vestitul arhitect Pepenaş a găsit mijlocul de a clădi case minunate, fără nici un hocuspocus. Tot el a mai născocit fel de fel de materiale noi pentru construcţii, ca de pildă: *penocauciucul* presat, din care se fac clădiri portative pliante; cartonul hidrofob, care nu se teme nici de frig, nici de căldură, nici de ploaie, nici de vint; plastilina sintetică, pentru obiectele decorative, şi *penomaterialul* plastic pentru construcţii, care în apă nu arde şi în foc nu se topeşte, adică — phii! Am vrut să spun că în foc nu arde şi în apă nu se topeşte. Ei, şi pe urmă *penomazărea* fosforescentă şi multicoloră, preparată din păstăi obişnuite de mazăre, presate, care de asemenea nu se teme de nimic, e foarte uşoară şi totodată are rezistenţa oţelului. Acum am să vă arăt casele construite de arhitectul Pepenaş din *penomaterial* plastic şi din *penomazăre*. Sînt foarte aproape de aici, pe strada Creaţiei.

Cu aceste cuvinte, Cubuleţ o luă din nou înainte. Trebuie să vă spun că în Oraşul Soarelui se află la fiecare colţ de stradă cîte un chioşc cu răcoritoare. Habarnam şi Împestriţatu socoteau de datoria lor să se oprească în faţa fiecăruia dintre ele ca să bea cîte un pahar cu sirop. Asta îi mai amuza puţin, încît cunoaşterea arhitecturii oraşului li se părea mai puţin plictisitoare. Deodată, Cubuleţ se opri din mers, şi uitîndu—se la ceasul lui de mînă, se bătu peste frunte:

—Măiculiţă! exclamă el. îmi ieşise cu totul din cap. Astăzi avem consiliu la Comitetul pentru arhitectură. Trebuie să discutăm despre construcţia caselor turnante. Nu vreţi să mergeţi cu mine? După aceea am să vă vorbesc mai departe despre arhitectura noastră şi o să mergem să vedem casele lui Pepenaş.

—Eu primesc, răspunse Habarnam. N—am avut niciodată prilejul să nimeresc la un consiliu al unui Comitet pentru arhitectură.

—Şi eu primesc bucuroasă, încuviinţă Bumbiţa.

—Ei, şi eu tot atît de bucuros, vorbi şi Împestriţatu. Numai dacă, bineînţeles, nu vă e greu.

—Nu, de ce să—mi fie greu? zîmbi Cubuleţ. Pentru asta nu se face gaură în cer.

CAPITOLUL XVIII. LA COMITETUL PENTRU ARHITECTURĂ

Încă de mult observase Habarnam că în Orașul Soarelui întîlnești aproape la fiecare colț cîte un stîlp nu prea înalt, prevăzut cu butoane și vopsit în dungi albe și negre, din care pricină putea fi văzut de la o distanță destul de mare.

Apropiindu—se, împreună cu cei trei însoțitori ai săi, de unul din acești stîlpi dungați, Cubuleț se opri apăsă pe butonul aflat în vîrful stîlpului.

—Pentru ce e butonul ăsta? întrebă Habarnam.

—Pentru chemarea taxiurilor, explică Cubuleț. De cîte ori vă trebuie un taxi, apropiați—vă de un stîlp ca acesta și apăsați pe buton. Peste un minut aveți mașina.

Într—adevăr, nici nu trecu bine un minut, și în colțul străzii se ivi un automobil care, întocmai ca stîlpii, era vopsit în dungi albe și negre. Cît ai clipi din ochi, automobilul se opri la marginea trotuarului și își deschise portierele.

—Dar unde o fi șoferul? se minună Habarnam, băgînd de seamă că la volan nu e nimeni.

—Nu are nevoie de șofer, răspunse Cubuleț. Este o mașină automată, cu butoane. După cum vedeți, în locul șoferului sînt tot felul de butoane, cu numele diverselor străzi și opriri. Apăsați pe care vreți, și mașina vă duce singură acolo unde trebuie.

Cînd toți fură instalați în mașină, Cubuleț vorbi iar.

—Uitați—vă — spuse el — acum apăs pe butonul pe care scrie „Strada Arhitecturii" după ce apăsă pe butonul arătat, mașina se urni din loc.

—Opriți, vă rog! Ce vreți să faceți? strigă Împestrițatu apucîndu—l pe Cubuleț de mînă. Dacă dăm cu mașina peste cineva?

—Mașina asta nu poate călca pe nimeni — spuse Cubuleț — pentru că înăuntrul ei se găsește o instalație de locatori cu ultrasunete, mulțumită căreia se înlătură orice pericol de accident. Observați, vă rog, cele două aparate așezate în față. Unul dintre ele emite tot timpul înainte semnale prin ultrasunete. Cum apare în cale un obstacol, semnalele încep să se oglindească, adică se întorc și ajung în celălalt aparat. Acolo, energia ultrasunetelor se transformă în energie electrică și aceasta frînează

sau sileşte maşina să vireze. Dacă obstacolul este mic, maşina îl ocoleşte, fiindcă se pune în funcţiune dispozitivul pentru viraj, dar dacă este prea mare, maşina se opreşte pentru că acţionează frîna... Atît în spatele maşinii, cît şi în ambele părţi ale ei se găsesc asemenea aparate, pentru ca semnalele prin ultrasunete să poată fi trimise în toate direcţiile.

—Dar eu tot nu pricep — spuse Habarnam — ce sînt semnalele prin ultrasunete?

—Cum să vă fac eu să înţelegeţi mai bine — începu Cubuleţ — sînt nişte sunete atît de slabe, încît noi nici nu le—am putea auzi. Cu toate astea, ele posedă energie ca şi sunetele puternice pe care le auzim.

Între timp, maşina ajunse la o răscruce şi se opri în faţa semnalizatorului.

—Vedeţi — spuse Cubuleţ — automobilul nostru mai are şi o instalaţie optică, care frînează motorul de cîte ori la semnalizator se aprinde lumina roşie.

Într—adevăr, maşina stătu în faţa răscrucii pînă cînd ochiul semnalizatorului se coloră în verde.

—Ei şi, zise Împestriţatu. Nu văd în asta nimic de mirare. Mă uimeşte totuşi de unde ştie maşina încotro s—o apuce?

—Maşina nu ştie, bineînţeles, nimic, răspunse Cubuleţ. Cu toate astea vă duce acolo unde trebuie, după ce apăsaţi pe buton, pentru că are în mecanismul ei o aşa—numită instalaţie electronică cu memorie.

Se numeşte aşa pentru că după felul cum lucrează se pare că ţine minte drumul pe care trebuie să—l urmeze. Cînd este nou, orice automobil cu asemenea instalaţie merge o vreme condus de şofer; ai zice că în tot acest timp îşi face şcoala. Începînd aşa—zisele curse de şcoală, şoferul apasă de obicei pe butonul sub care scrie numele unei anumite străzi şi conduce maşina pînă la acea stradă, apoi apasă pe un alt buton, care poartă numele unei alte străzi şi duce maşina într—acolo. Motorul care conduce automobilul este în legătură cu această memorie electronică. De aceea cînd se apasă a doua oară pe buton, instalaţia electronică conduce singură maşina pe drumul dorit, fără să mai fie nevoie de şofer.

—Dacă—i aşa, chiar că nu—i nici o minune, spuse Împestriţatu. Minune ar fi fost dacă maşina n—ar fi avut nici o instalaţie şi ar fi mers singură acolo unde trebuie.

—E interesant de ştiut cu ce lucrează instalaţia de electroni, cu ajutorul lămpilor electrice? întrebă Habarnam.

—Nu cu lămpi, ci cu semiconductori, spuse Cubuleţ. însă exact cum funcţionează, cu de—amănuntul, nu pot să vă spun, pentru că nici eu nu mă pricep.

—Dar dacă maşina merge singură, la ce—i mai trebuie volanul? întrebă Împestriţatu.

—De volan e nevoie pentru drumuri lungi, răspunse Cubuleţ. în afara oraşului, instalaţia de butoane nu funcţionează, deoarece pentru distanţe lungi ar trebui o instalaţie cu memorie prea complicată. Atunci te aşezi la volan şi—ţi conduci cum îţi place automobilul. în clipa cînd iei volanul în mînă, instalaţia cu memorie se închide automat şi te afli într—o maşină ca toate maşinile.

Peste puţină vreme, automobilul coti după un colţ şi se opri în faţa unei case frumoase, cu trei etaje. în casa asta toate erau diferite: pereţii nu semănau unul cu altul, coloanele de asemenea, erau făcute în fel şi chip, uşi nu găseai două la fel, balcoanele erau felurite; pînă şi ferestrele se deosebeau între ele; şi rotunde, şi Semirotunde, şi triunghiulare, şi dreptunghiulare, şi alungite, şi pătrate, şi rombice, şi ovale. Era de ajuns să înconjuri casa, ca să—ţi dai seama cîte feluri de ferestre, de uşi, de balcoane, de coloane şi de alte detalii arhitectonice se găsesc pe lume. Pe acoperişul clădirii se ridicau nenumărate turnuleţe şi foişoare de cărămidă, unele cu vîrful ascuţit, altele fără. Erau îngrămădite unele într—altele, ca ciupercile în jurul unei buturugi bătrîne. Ai fi zis că acolo, pe acoperiş, se înalţă un întreg orăşel de turnuri. Dacă vreun pitic se pregătea să—şi clădească o casă nouă şi dorea s—o împodobească cu turnuri, n—avea decît să—şi aleagă de aici forma de turn care îi plăcea mai mult.

În piaţeta largă, asfaltată, din faţa clădirii staţionau nenumărate automobile şi motociclete, de toate tipurile, iar mai încolo, chiar în faţa intrării, se aflau înghesuite numeroase biciclete.

—Se pare că s—au şi adunat cu toţii. Noi am cam întîrziat, dar nu—i nimic, spuse Cubuleţ.

Drumeții noștri coborîră din automobil și, conduși de Cubuleț, se îndreptară spre clădire.

Urcînd treptele largi și trecînd pragul unei uși, se pomeniră într—o sală mare, spațioasă, plină cu pitici care ședeau pe scaune ca la teatru.

În fața lor, la o masă, se afla președintele, iar în dreapta lui, la catedră, un pitic care sta în picioare și își ținea raportul. Pe catedră se ridica un vraf de proiecte făcute sul, pe care piticul le desfăcea și le arăta ascultătorilor. în timpul cuvîntării uita mereu ce trebuia să spună, de aceea își arunca într—una ochii pe un caiet în care—și scrisese tot. Fiindcă avea vederea cam slabă era nevoit să—și pună pe nas ochelarii pe care îi scotea într—una și îi vîra mereu în altă parte, încît de fiecare dată îi căuta multă vreme prin buzunare, fără să dea de ei nicicum.

—E arhitectul Clondirsucit, le șopti Cubuleț însoțitorilor lui. Am picat după ce și—a început raportul, dar nu—i nici o nenorocire.

O să ascultăm atent și o să înțelegem tot.

Găsind trei locuri libere într—unul din ultimele rînduri, Cubuleţ le spuse lui Habarnam, Bumbiţei şi lui Împestriţatu să se aşeze acolo, iar el se instală într—un loc liber din alt rînd.

Habarnam şi Bumbiţa începură să asculte cît se poate de atent, dar nu fu chip să priceapă ceva, deoarece Clondirsucit vorbea cu cuvinte prea savante. Şi Împestriţatu se sili să înţeleagă cît de cît; pentru asta îşi încordă creierul aşa tare încît peste cîteva clipe capul i se lăsă pe o parte şi adormi. Fiindcă Bumbiţa începu să—l înghiontească, se trezi, dar îndată capul îi alunecă în partea cealaltă şi aţipi din nou. Căznindu—se din toate puterile să nu închidă ochii, Habarnam simţea şi el că iaca, iaca are să—l învingă somnul.

Din fericire, cuvîntarea lui Clondirsucit se termină curînd.

—Acum — spuse preşedintele — haideţi să discutăm dacă trebuie sau nu să clădim case turnante.

Atunci veni la masa din faţă un pitic care purta un costum albastru cu dungi albe şi o cravată tot în dungi.

—Clondirsucit a prezentat un raport foarte interesant, începu el. într—adevăr, construirea caselor turnante este posibilă, de aşa ceva nimeni nu se mai îndoieşte. Dar avem nevoie oare de asemenea case? Asta e întrebarea. Marea nenorocire vine de acolo că piticii care locuiesc în case turnante ajung să nu mai deosebească cum trebuie cele ce se petrec în lumea înconjurătoare. în această privinţă ştiu bine ce spun, pentru că eu însumi stau într—o casă turnantă. Ascultaţi numai ce mi se întîmplă mie. în fiecare zi, soarele apare la fereastra apartamentului unde locuiesc, de zece, douăsprezece ori şi tot de atîtea ori dispare. Cînd văd lumina lui, sînt gata să cred că a sosit dimineaţa, cînd n—o mai văd, mi se pare că seara s—a lăsat şi că e timpul să mă duc la culcare. La amiază, încep să nu mai ştiu dacă azi e azi sau te pomeneşti că e ieri, ori cine ştie dacă nu—i mîine, iar spre sfîrşitul zilei îmi zic că n—a trecut o singură zi, ci cel puţin douăsprezece. Ajung chiar să fiu încredinţat că o zi şi o noapte trec într—o oră şi nu în douăzeci şi patru. Din această pricină, veşnic mă grăbesc şi nu ajung niciodată să fac ceva ca lumea. începe să mi se pară că soarele nu se mai mişcă pe cer cu mersul lui încet, ci zboară repede ca o muscă.

Toţi rîseră. La masa din faţă se ivi acum o prichinduţă cu rochie albă.

—Tot ce ne—aţi spus aici — vorbi ea către piticul în albastru — nu e chiar atît de îngrozitor, pentru că locuiţi într—o casă care se învîrteşte de la dreapta spre stînga, de aceea cînd vă uitaţi pe fereastră vi se pare că şi soarele merge tot de la dreapta spre stînga, adică de la răsărit la apus, cum se şi întîmplă. Dar am eu o prietenă căreia i se pare că soarele merge de—a—ndoaselea, deoarece casa ei nu se învîrteşte ca a dumneavoastră, ci exact invers. Ea, adică prietena mea, nu mai poate să spună ce vine mai întîi: seara sau dimineaţa, nu—şi mai dă bine scama unde e răsăritul şi unde apusul.

în capul ei, toate s—au răvăşit, ba în ultima vreme îşi încurcă şi mîinile, nu mai ştie care e dreapta şi care e stînga.

Din nou rîseră toţi. Apoi veni să vorbească un alt prichindel arhitect. Prichindelul ăsta era scund şi slab, cu capul ca un castravete şi vorbea repede, repede, de parcă l—ar fi zorit cineva. în loc de „s" spunea „z" şi în loc de „d", „t".

—*Aztea* zînt fleacuri! rosti el. *Zoarele* nu e *muzcă zăă* zboare pe cer. Ştiinţa a *ztabilit* că Zoarele *ztă* pe loc şi pămîntul *ze* învîrteşte. *Fiintcă ze* învîrteşte pămîntul, ne învîrtim şi noi cu el, te aceea ni *ze* pare că *zoarele ze* mişcă pe cer. Şi te vreme ce ni *ze* pare numai, nu e oare totuna cum merge el: încet *zau* repete, te la treapta la *ztînga* sau te la *ztînga* la treapta, te la *răzărit* la *apuz*, *zau te* la *apuz* la *răzărit*?

În clipa aceea sări de undeva un alt orator.

—Cum să fie totuna? strigă el. Trebuie ca toată lumea să ştie cum se petrec lucrurile în realitate. Asta ar mai lipsi, să nu mai ştim la un moment dat care e dreapta şi care e stînga. Atunci să nu zicem nimic dacă o să ne trezim într—o bună zi că mergem de—a—ndaratelea.

—Ei, pînă acolo mai avem! strigă careva.

Discuţia se însufleţea tot mai mult. Acum Habarnam era curios să afle la rezultat ajung arhitecţii. Somnul îi trecuse cu totul. în schimb, Împestriţatu dormea aşa de adînc, că Bumbiţa nu putea nicicum să—l trezească.

Atunci îşi spuse că ar fi cazul să—l lase în pace. O vreme, totul merse destul de bine, dar iată că Împestriţatu începu să alunece de pe scaun, şi Bumbiţa se văzu nevoită să—l ţină puternic de guler,ca nu cumva să cadă pe jos. Pe urmă lucrurile se înrăutăţiră, fiindcă Împestriţatu prinse a sforăi tare şi oricît îl înghiontea Habarnam, tot nu se liniştea. Pînă la urmă, Habarnam şi Bumbiţa nu mai avură ce face; îl apucară pe sub braţe şi—l traseră afară.

Împestriţatu îşi mai mişca de bine de rău picioarele pe podea, în schimb capul i se legăna într—o parte şi—ntr—alta ca un spic de grîu în furtună.

—Ia te uită cum l—au mai moleşit cuvîntările, spuse Habarnam. Ei, nu—i nimic, îndată o să ieşim cu el în stradă. Poate că aerul proaspăt, are să—l învioreze.

CAPITOLUL XIX. LA TEATRU

Văzîndu—se în stradă, Habarnam şi Bumbiţa îl duseră pe Împestriţatu în scuarul de lîngă clădire. în mijlocul scuarului era o fîntînă arteziană, înconjurată de mese şi de scaune, care fuseseră instalate pesemne acolo anume pentru ca arhitecţii să se poată aşeza puţin şi să respire aer curat în pauzele dintre consilii.

După ce îl traseră pe Împestriţatu pînă la fîntînă, Habarnam şi Bumbiţa îl stropiră cu apă. Împestriţatu se trezi şi sări în sus.

—Ce—i asta? întrebă el. De ce mă spălaţi? Trebuie să luăm masa?

—Bună idee! Spală—te şi o să luăm masa, zise Habarnam scoţînd bagheta magică. Cei trei se spălară cu apă de la fîntînă şi se aşezară la o masă pe care se întinse, cu
ajutorul baghetei magice, faţa de masă fermecată, cu toate bunătăţile.

După ce mîncară pe săturate, drumeţii noştri vrură să se întoarcă înapoi la şedinţa Comitetului pentru arhitectură,dar între timp din stradă răzbătu un zvon de muzică. Atunci, Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu fugiră din grădiniţă şi zăriră doi pitici care, păşind pe trotuar, cîntau la nişte instrumente muzicale cu totul neobişnuite. Unul dintre pitici avea atîrnat de un şiret petrecut pe după gît un fel de boloboc, cu ambele capace pline de butonase albe.

Piticul apăsa cu degetele pe butoane, iar acestea scoteau nişte sunete întocmai ca armonica sau acordeonul. Celălalt muzicant ţinea în mînă ceva ca un bastonaş cu clape.

Numai ce—l vedeai că—şi trece degetele peste clape şi bastonaşul cînta parcă singur. Sunetele care ieşeau din el se auzeau curate şi gingaşe ca cele de fluier, iar melodia răsuna atît de vesel, încît nu te mai săturai s—o asculţi.

Toţi trei, şi Habarnam şi Bumbiţa, şi Împestriţatu, fără să—şi spună unul altuia nici un cuvînt, se

luară după muzicanți. Iar muzicanții păşeau înainte pe stradă şi cîntau întruna. Nici nu apucau să termine bine o melodie, că şi începeau alta. Trecătorii le aruncau priviri prietenoase şi se dădeau la o parte din calea lor, ca să le facă loc. Se vedea bine că piticilor din Orașul Soarelui le place muzica frumoasă şi o ascultă cu plăcere.

Nu trecu mult şi muzicanții se opriră din mers.

—Stai, frate — spuse cel cu butoiașul — mi—a scăzut presiunea!

Trebuie s—o ridic din nou. Şi scoțînd din buzunar o pompă de bicicletă, o puse la butoiaş şi se apucă să—i pompeze aer. Habarnam ardea de nerăbdare să afle cum stau lucrurile cu instrumentul cel curios.

—Spuneți—mi, vă rog — începu el — ce fel de butoiaş e acesta la care cîntați?

—Nu—i nici un fel de butoiaş, răspunse muzicantul. Este o armonică pneumatică.

—Dar de ce îi pompați aer? întrebă Habarnam.

—Păi cum altfel? Fără aer nu poate să cînte.

Zicînd acestea, muzicantul se şi grăbi să scoată un capac al butoiașului, ca să le arate celor trei despărțiturile dinăuntru, în care se găseau doar cîteva plăci subțirele de metal.

—Vedeți — spuse el — aerul intră prin aceste despărțituri şi face să vibreze plăcile de metal, care scot sunete. Ca să cînți la o armonică obişnuită trebuie să—i întinzi într—una burduful. La armonica pneumatică n—ai nevoie să tragi de nimic, fiindcă aerul este pompat dinainte într—un rezervor special. Iată rezervorul!

—Iar acesta este un flaut pneumatic, care cîntă numai cu ajutorul aerului comprimat, spuse celălalt muzicant arătîndu—şi bastonaşul cu clape. Cine cîntă la un flaut obişnuit trebuie să sufle într—una, pînă cînd începe să—l doară capul de atîta suflat. Dar la flautul pneumatic poți cînta o zi întreagă fără nici o durere de cap. înainte, de mult, se foloseau şi pe la noi numai flaute simple, dar acum ele au ieşit din uz.

Muzicanții prinseră din nou a cînta şi porniră mai departe. Habarnam, împreună cu tovarăşii lui de drum, o luară şi ei încetişor de—a lungul trotuarului. Ascultau muzica şi în acelaşi timp observau viața orașului în plină stradă. Era vremea prînzului, de aceea mulți prichindei şi prichinduțe şedeau pe la mese şi mîncau. Unii dintre ei, deşi isprăviseră de mîncat, nu se urneau din loc, ci rămîneau acolo şi se apucau să joace şah, table ori alte jocuri. Alții citeau ziare, reviste sau se uitau la cărți cu poze.

Trebuie să vă spun că piticii din Orașul Soarelui erau foarte comunicativi din fire. Dacă vreunul dădea peste ceva comic într—o carte rîdea mai întîi singur, dar pe urmă se ducea şi la ceilalți pitici să le citească ceea ce—l făcuse să rîdă, ca să se amuze şi ei. Tot aşa, dacă se întîmpla să găsească careva într—o revistă o poză hazlie şi rîdea tare, toți din jur se apropiau de el; fără să se simtă cîtuşi de puțin stingheriți, se uitau la poză şi făceau haz.

Seara se lăsa cu încetul. Soarele îşi trimitea ultimele raze, iar strada se umplea tot mai mult de pitici. Aproape la tot pasul întîlneai prichindei şi prichinduțe cîntînd la tot soiul de instrumente. Prichindeii cîntau mai ales la armonicile pneumatice, din flaute şi din tromboane, iar prichinduțele la tamburina muzicală. Tamburina este un fel de instrument rotund, care seamănă cu o sită de cernut făină. într—o parte are un zurgălău şi în cealaltă o strună întinsă ca la harfă.

De jur împrejur îi atîrnă o mulțime de clopoței, care pot suna pe diferite tonuri.

Acum, muzica se auzea din toate colțurile şi era tare plăcut, pentru că te puteai opri în orice loc să asculți cît vrei.

Ajunşi în fața unei case cu o boltă semirotundă ca un arc, închisă cu o cortină frumoasă, Habarnam şi tovarăşii lui de drum văzură cîțiva prichindei şi prichinduțe care aduceau scaune din clădire şi le înşirau pe stradă, în fața cortinei.

—De ce se pun scaune? întrebă Habarnam. Ce are să fie aici?

—Teatru de estradă, răspunse un pitic. Aşezați—vă şi o să vedeți.

—Ne aşezăm? îi întrebă Habarnam pe Bumbița şi pe împestrițatu.

—Ne aşezăm, încuviințară ei.

Cîteşitrei luară loc în primul rînd, chiar în fața cortinei. Treptat, toate locurile fură ocupate. Pe stradă se lăsă curînd întunericul.

Soneria zbîrnîi. Pe marginea arcului se aprinsese un şir întreg de beculețe, şi în fața cortinei viu luminate apăru un pitic cu un costum negru, nou, foarte îngrijit şi cu o cravată albă în formă de

fluturaș. Artiștilor din Orașul Soarelui le plăcea tare mult să—și pună asemenea cravate, ca să se deosebească de piticii obișnuiți. Părul lui negru era pieptănat lins și strălucea în lumina nenumăratelor beculețe.

—Bună seara! strigă piticul cel negricios. începem concertul nostru de estradă! Dați—mi voie să mă recomand. Sînt prezentatorul. Mă numesc Fănticel. Rolul meu este să anunț artiștii care vor juca. Acum se va produce în fața dumneavoastră artistul—transformist Clătită.

Habarnam și Împestrițatu pufniră dintr—o dată în rîs la auzul unui nume atît de caraghios. Cortina se ridică și pe scenă apăru, ieșind din culise, un artist purtînd un costum alb și ținînd un flaut în mînă. Artistul era gras, rotofei, cu fața rotundă și rumenă ca o foaie de clătită.

—Ia te uită, șopti Împestrițatu la urechea lui Habarnam. Curat clătită!

Amîndoi izbucniră într—un rîs cu hohote. între timp, artistul se înclină în fața publicului și prinse a cînta din flaut. Habarnam și Împestrițatu nu mai rîseră. Le plăcu grozav de mult cum cîntă Clătită, de aceea căpătară respect pentru el.

După ce termină de cîntat, Clătită ieși din scenă, dar nici nu apucă să dispară bine, că din culise apăru un artist care purta un costum albastru închis și ținea în mînă o trompetă din alamă strălucitoare.

—De ce o fi plecat Clătită atît de repede? întrebă Habarnam.

—Nostim ești! spuse Bumbița. Păi ăsta e Clătită.

—Ce vorbești! zise Habarnam dînd neîncrezător din mînă. Clătită avea costum alb.

—Și acum l—a schimbat cu unul albastru, zise Bumbița.

—Fleacuri! protestă Habarnam. N—a avut cînd să se schimbe atît de repede.

Pe cînd discutau ei așa, artistul isprăvi de cîntat din trompetă și dispăru în culise, dar în aceeași clipă apăru iar, într—un costum verde și avînd în locul trompetei o armonică.

—Dar ăsta cine—o mai fi? întrebă mirat Habarnam. Nu cumva tot Clătită?

—Ba da — răspunse Bumbiţa — chiar el, Clătită. înţelegi tu, artistul ăsta e învăţat să se schimbe repede. Ai auzit cum i—a spus Fănticel: „artist—transformist". Ce crezi tu că e un transformist?
—Un transformist? făcu Habarnam. Nu ştiu. Eu atît ştiu, că atît de repede nu se poate îmbrăca nimeni. Dacă şi—ar fi schimbat numai haina, mai treacă—meargă. Dar vezi că avea şi alţi pantaloni.
—Dă—i încolo de pantaloni, spuse Bumbiţa. Mai bine uită—te la faţa lui şi ai să te convingi că tot Clătită este.

Habarnam se uită cu băgare de seamă şi văzu că într—adevăr artistul are faţa rotundă şi rumenă ca a lui Clătită.
—Ai dreptate, Clătită este! rosti el. Vezi, împestriţatule, e chiar Clătită!

—Care Clătită? se minună Împestriţatu.

Atunci, Habarnam se apucă să—i explice lui Împestriţatu că pe scenă a apărut de trei ori la rînd acelaşi artist. Mai întîi, Împestriţatu nu înţelese de fel cum stau lucrurile, pe urmă, cînd pricepu, începu să rîdă în hohote. între timp, Clătită se schimba mereu şi cînta la tot soiul de instrumente. De la o vreme, prinse a—şi schimba nu numai costumul, ci şi faţa. Prima oară apăru fără mustaţă, a doua oară cu nişte mustăţi lungi, apoi cu o barbă neagră, iar la sfîrşit cu o perucă din păr roşcat în inele. Pe urmă barba îi dispăru şi în locul perucii se ivi o chelie enormă. Nasul îi devenise lung, roşu la vîrf şi răsucit într—o parte într—un chip caraghios. Habarnam făcea atîta haz de toate schimbările astea, încît nici nu observă cînd reprezentaţia artistului—transformist luă sfîrşit şi cînd, Fănticel anunţă că în numărul

următor se va produce cîntăreața pe nume Steluța.

Și iată că pe scenă apăru cîntăreața Steluța, într—o rochie albă, lungă pînă la pămînt, cu mînecile lungi, dintr—o țesătură pe jumătate străvezie și cu un guler alb, pufos.

Cum o zări Habarnam se puse pe rîs.

—Ce mai mîneci, ia te uită ce mîneci! îi șopti el lui Împestrițatu. închipuiește—ți! Acuma și—a pus și rochie!

—Cine și—a pus rochie? întrebă Împestrițatu.

—Cum cine? Clătită! spuse Habarnam.

—Dar ce, ăsta e Clătită?

—Nici vorbă! Cine vrei tu să fie?

—Eu ziceam că e cîntăreța Steluța, spuse Împestrițatu.

—Ce steluță visezi, făcu Habarnam. Ascultă—mă pe mine, este transformistul.

—A! se minună Împestrițatu rîzînd tare.

Mă miram eu de unde amai răsărit și cîntăreața asta, cînd colo tot Clătită este. Straşnic număr, n—am ce zice!

Între timp, cîntăreața începu să cînte acompaniată de orchestră Habarnam și Împestrițatu rîdeau într—una în hohote. N—ar fi zis de loc că transformistul Clătită poate cînta cu o voce atît de subțirică. Toți cei din jur se supărară de rîsetele lor și îi rugară să se mai potolească.

—Curioși mai sînt, îi șopti el lui Împestrițatu Prăpădindu—se de rîs. Ei cred că ascultă o cîntăreață.

După ce cîntecul se isprăvi, toată lumea prinse a aplauda puternic. Atunci, Habarnam începu să strige cît îl ținea gura:

—Bravo, Clătită!

—Ajunge, nu mai vorbi prostii, îl certă Bumbița. Vezi doar cănu—i Clătită!

—Dar cine este, după părerea ta? întrebă Habarnam.

—Cîntăreața Steluța! Nu l—ai auzit pe Fănticel cînd anunța?

—Tffu! suflă Habarnam cu ciudă. Vedeam că are cu totul altă față decît Clătită. Ei, împestrițatule, ascultă. Se pare că ăsta nu—i Clătită.

—Ce tot vorbești? Cum nu—i Clătită? se minună Împestrițatu.

—Uite așa, simplu ca bună ziua — răspunse Habarnam — ce mai încoace și—ncolo.

—Dar cine—i atunci?

—Da, naiba—i mai știe! O cîntăreață care se numește Steluța.

—Ia te uită, mormăi Împestrițatu supărat. Cînd e Clătită, cînd nu—i Clătită.

Doar așa, ca să zăpăcească publicul. Și capul și—l poate pierde cineva din pricina lor!

Acum Steluța cînta altceva, dar Habarnam n—o mai asculta. De cînd aflase că are înaintea lui o cîntăreață adevărată și că nu—i vorba de nici un hocus—pocus cu schimbarea costumelor, îi pierise tot cheful. De plictiseală, începu a se suci pe scaun încolo și—ncoace, căscînd într—una de—i trosneau fălcile; în cele din urmă găsi un mijloc ca să se distreze singur: își lipea palmele de urechi, le dezlipea, și le lipea iar, din care pricină în loc de cîntec auzea ceva ca un orăcăit de broască. Cîntăreața Steluța

arunca spre Habarnam priviri pline de nelinişte, pentru că, după cum ştiţi, el şedea în primul rînd, în faţă de tot. Totuşi, Steluţa se căzni cum putu să cînte pînă la capăt şi, cum termină de cîntat, plecă fără să se mai întoarcă. Habarnam, se bucură, dar în clipa următoare Fănticel anunţă un alt cîntăreţ.

—Acum — spuse el — se va produce în faţa dumneavoastră preferatul publicului, al cărui nume este cunoscut în tot oraşul, cîntăreţul Bănuţ.

Şi pe scenă apăru renumitul cîntăreţ, într—un costum frumos de culoare cafenie. Din buzunarul de sus al hainei atîrna colţişorul dantelat al unei batiste. La gît avea, ca şi Fănticel, o cravată albă în formă de fluture.

Bănuţ se înclină respectuos în faţa publicului şi prinse a cînta cu o voce caldă, plăcută. Toţi ascultară în extaz şi izbucniră la urmă într—o furtună de aplauze. Unii băteau din palme cit puteau de tare sau loveau cu piciorul în pămînt, alţii strigau „bravo". Şi Bumbiţa aplauda din toată inima şi striga „bravo".

Zgomotul nu încetă pînă cînd cîntăreţul nu începu să cînte din nou.

—Ei poftim, mormăi Habarnam supărat. Adevărată pacoste! Mai întîi Steluţa nu mai termina cu piţigăiala ei, şi acum Bănuţ ăsta cine ştie cîtă vreme are de gînd să ne plictisească!

—Tu, Habarnam, eşti tare ciudat, spuse Bumbiţa. Tuturor le place să asculte muzica, numai ţie nu ştiu de ce nu ţi—o fi plăcînd.

—E! făcu Habarnam dînd dispreţuitor din mînă. Toţi vor să arate că înţeleg muzica şi de aceea se prefac că le place.

—Uite că nu—i adevărat! protestă Bumbiţa. Eu, de pildă, nu mă prefac de loc. îmi place într—adevăr cum cîntă Bănuţ.

—„Bănuţ, Bănuţ!" se strîmbă Habarnam făcînd o grimasă. Spune mai bine că te—ai îndrăgostit de Bănuţ ăsta.

—Eu? sări Bumbiţa.

—Tu! mormăi Habarnam aspru.

—M—am îndrăgostit?

—Da, te—ai îndrăgostit.

—Nu ţi—e... nu ţi—e...

De supărare, Bumbiţa nu—şi mai găsea cuvintele şi ridică chiar mîna, gata să—i dea lui Habarnam un pumn în cap, dar se stăpîni la vreme şi, întorcîndu—i spatele, rosti dispreţuitoare:

—Dacă îndrăzneşti să—mi mai spui un singur cuvînt despre dragoste, o să fie rău de tine! Şi să ştii că de azi înainte nici nu mai vorbesc cu tine!

Între timp concertul continua. După Bănuţ începură să se producă jonglerii, acrobaţii, dansatorii şi clovnii. Numerele cu care se produceau aceştia erau foarte hazlii, dar Bumbiţa nici nu zîmbea urmărindu—le.

Era tare supărată pe Habarnam. Să—ţi stea mintea—n loc, nu altceva!

Cum de—a îndrăznit el să spună că ea s—a îndrăgostit de nu ştiu cine! Asta—i stricase toată buna dispoziţie, şi jocul artiştilor nu—i mai făcea nici o bucurie. în schimb, Habarnam şi Împestriţatu se prăpădeau de rîs; ba chiar spre sfîrşitul reprezentaţiei, de atîta rîs alunecară jos de pe scaune, iar Împestriţatu,care se lovi cu capul de piciorul scaunului, se împodobi cu un cucui de toată frumuseţea.

După asta reprezentaţia s—a terminat şi peste cîteva minute prietenii noştri se aflau într—o maşină cu instalaţie de radiolocatori care—i ducea în goană înapoi spre hotel. Niciodată pînă atunci nu merseseră noaptea prin oraş şi de aceea nu—şi puteau lua ochii de la tabloul uimitor care li se desfăşura în faţa ochilor. Deasupra lor, cerul nopţii era întunecat, iar în jurul lor totul era luminat ca ziua. La început li s—a părut că lumina se cerne de undeva de sus, apoi începu să li se pară că vine de undeva de jos. De fapt însă, lumina pătrundea din toate părţile, pentru că totul, şi casele, şi chioşcurile de ziare, şi gheretele de apă minerală, ba chiar şi băncile de pe marginea trotuarelor erau vopsite în culori fosforescente.

Pentru vopsitul pereţilor, locuitorii din Oraşul Soarelui întrebuinţau vopsele galbene, albastre ca cerul, verde deschis şi trandafiriul cel mai delicat. Acoperişurile, cornişele, balcoanele şi tocurile ferestrelor le vopseau în culori tari, ca roşu—rubiniu, verde de smarald, albastru închis, violet şi cafeniu. Coloanele caselor erau date cu o vopsea sclipitor de albă, iar alteori cu un alb bătînd în galben. Ziua, culorile acestea nu se deosebeau cîtuşi de puţin de vopselele obişnuite, nefosforescente, dar aveau proprietatea de a absorbi razele soarelui şi de a acumula energia solară. De îndată ce se întuneca, ele începeau să răspîndească raze, lumini de diferite culori. Razele acestea se contopeau unele cu altele şi, ca un rezultat al îmbinării de culori a pereţilor, coloanelor, cornişelor şi a celorlalte obiecte vopsite, peste tot se răspîndea o lumină blîndă, liniştită, plăcută ochiului, din care pricină nu era nevoie de nici un fel de felinare.

În Oraşul Soarelui erau vopsite în culori fosforescente nu numai casele, ci chiar şi autobuzele, maşinile, dintre care cele mai multe mergeau pe bulevarde. Dacă mai ţinem scama de faptul că şi tablourile de pe pereţii multor case erau pictate tot în culori fosforescente, ne putem închipui ce înfăţişare uluitoare avea Oraşul Soarelui în timpul nopţii.

CAPITOLUL XX. CUM S—AU ÎNTÎLNIT HABARNAM ŞI PRIETENII LUI EU INGINERUL DOAGĂ

A doua zi dimineaţa, Bumbiţa se sculă cea dintîi. În timp ce Habarnam Împestriţatu mai dormeau încă, ea dădu o fugă pînă în stradă, ca să cumpere ziarul, apoi se întoarse şi se apucă să citească. La început o puteai vedea urmărind rîndurile cu o privire liniştită, dar deodată pe chipul ei se ivi spaima. Se ridică şi într—o clipă fu în camera unde dormeau Habarnam şi Împestriţatu.

—Hai, sculaţi—vă degrabă, le strigă ea. în ziarul de astăzi scrie despre noi.

—Ce vorbeşti! se minună Habarnam. Nu—mi amintesc să fi făcut ceva atît de grozav ca să ne laude.

—Dar nu ne laudă de loc. Poftim, citeşte! spuse Bumbiţa.

Habarnam luă ziarul din mîna Bumbiţei şi se apucă să citească anunţul cu pricina, care suna cam în felul următor:

„În strada Răsăritului, nu departe de stradela Peltelei, doi pitici necunoscuţi, punînd stăpînire pe un furtun de grădină şi dîndu—i o altă întrebuinţare decît cea cuvenită, n—au stropit cu el florile, ci s—au apucat să ude toţi trecătorii. Sosit în grabă la locul întîmplării, miliţianul Fluieraş a poftit pe unul din cei doi pitici care tulburaseră liniştea să—l urmeze la miliţie. Nu mult după aceea, în clădirea miliţiei s—a petrecut o catastrofă. Tavanul şi pereţii camerei în care se aflau miliţianul Fluieraş şi arestatul său s—au prăbuşit. Nici unul, nici celălalt n—a fost găsit sub dărîmături, aşa că dispariţia lor a rămas pînă în prezent un mister.

Pentru ca să se poată da de urmele miliţianului Fluieraş şi ale arestatului, al cărui nume ne este deocamdată necunoscut, s—au făcut nenumărate cercetări, dar toate au fost zadarnice. Pînă în clipa de faţă, dispariţia celor doi constituie o adevărată enigmă. Miliţianul Păzilă nu poate da lămuriri despre prăbuşire, fiindcă tocmai atunci s—a nimerit să fie într—o altă aripă a clădirii. Miliţia a luat toate măsurile pentru găsirea celor doi. Se pare că motivul prăbuşirii e pe cale de a se lămuri".

—Vezi, se lămureşte că numai din vina baghetei tale magice s—a întîmplat toată catastrofa. Ei bine, să ştii că pentru aşa ceva n—are să te laude nimeni, poţi să fii sigur, spuse Bumbiţa.

—N—avem decît să tăcem chitic şi să nu spunem nimănui că am bagheta magică, zise Habarnam.

—Dar ce te faci că miliţianul acela a şi văzut—o la tine, răspunse Bumbiţa.

Chiar în clipa aceea, cineva ciocăni în uşă. Habarnam îşi spuse că trebuie să fie vreun miliţian care îl caută pe el şi fu cît pe—aci să se vîre sub masă. Uşa se deschise însă şi în prag apăru Cubuleţ.

—Bună dimineaţa, dragii mei, strigă el zîmbind larg. Sînt tare bucuros că v—am găsit. Pe unde v—aţi pierdut ieri?

—Nu ne—am pierdut, răspunse Habarnam. Dar împestriţatu a aţipit la consiliu şi a trebuit să—l scoatem în stradă, ca să se mai aerisească.

—Aşa va să zică! zise Cubuleţ. Şi eu care mi—am pierdut capul de spaimă. V—am promis doar că am să vă vorbesc despre arhitectură şi că am să vă arăt casele lui Pepenaş, dar n—am apucat să mă ţin de promisiune.

—Ei, fleacuri! spuse Habarnam făcînd un gest de nepăsare.

—Nu, nu, astea nu—s fleacuri! protestă Cubuleţ. Pe la noi, toţi piticii se ţin de cuvînt. Atîta m—am

frămîntat azi—noapte din pricina asta, că multă vreme n—am închis ochii. Pe urmă mi—am zis că orice s—ar întîmpla trebuie să mă scol cu noaptea—n cap şi să vă caut. Abia după aceea am adormit liniştit.

—Şi cum aţi reuşit să ne găsiţi? întrebă Bumbiţa.

—Am ştiut că cei veniţi din alte oraşe locuiesc la hotel — răspunse Cubuleţ — aşa că m—am hotărît să telefonez la toate hotelurile pe rînd şi să întreb dacă nu cumva se află acolo Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu. De la acest hotel mi s—a răspuns că Bumbiţa poate fi găsită aici.

—Sînteţi foarte descurcăreţ, spuse Bumbiţa cu admiraţie.

—Mare scofală! făcu împestriţatu. Orice viţel s—ar fi descurcat.

—Mai bine te—ai strădui să te descurci şi tu cumva cu politeţea, zise Bumbiţa.

—Împestriţatu are dreptate, rîse Cubuleţ. Desigur, oricine s—ar fi descurcat. Şi acum cred că e timpul să ne îndreptăm spre strada Creaţiei, ca să vedem casele arhitectului Pepenaş.

Ieşiră cu toţii din cameră, dar pe coridor, Împestriţatu îl opri puţin pe Habarnam.

—Cum vine asta? îi şopti el. Nu cumva renunţăm la masa de dimineaţă?

—Mai aşteaptă şi tu cu masa! îi răspunse Habarnam supărat. Doar n—am să m—apuc să comand mîncare în faţa lui Cubuleţ. Nimeni nu trebuie să ştie că am bagheta magică. Ai înţeles?

Drumeţii noştri coborîră apoi scările şi ieşind din hotel se treziră în stradă. Habarnam arunca priviri speriate în jur. îi era tare teamă ca nu cumva să se întîlnească cu miliţianul Fluieraş. După ce se încredinţă însă că prin apropiere nu se vedea nici picior de miliţian, răsuflă uşurat. Dar, deodată, la marginea trotuarului se opri o maşină din care coborî în grabă un pitic îmbrăcat ca un sportiv, cu pantaloni scurţi cenuşii şi haină de aceeaşi culoare. Pe cap purta un fel de caschetă cu urechi, rotundă şi lucioasă, care îţi amintea fie un coif, fie casca unui motociclist, deşi nu era nici una, nici alta.

Habarnam crezu că este un miliţian şi de frică îl străbătu un fior rece. Piticul însă nici nu—l băgă în seamă, ci se duse drept spre Cubuleţ.

—Noroc bun, Cubuleţ! îi strigă el. Ha! Ha! Ha! Ce întîlnire plăcută! încotro?

—A! Noroc, amice! răspunse Cubuleţ vesel. Uite, am ieşit la plimbare cu nişte prieteni. Vrem să ajungem pe strada Creaţiei. Să ţi—i prezint şi ţie. Ea este Bumbiţa, iar ei doi, Habarnam şi Împestriţatu.

—Îmi pare bine de cunoştinţă, se grăbi să strige piticul, rîzînd zgomotos.

Se văzu limpede că era într—adevăr bucuros de cunoştinţa cu drumeţii noştri. Se repezi întîi spre Bumbiţa şi îi strînse mîna cu atîta putere, încît bietei prichinduţe îi dădură lacrimile. Pe urmă, cu aceeaşi, grabă, le strînse mîna şi celorlalţi doi.

—Eu mă numesc Doagă, inginerul Doagă, spuse piticul.

La auzul unui nume atît de curios, Împestriţatu pufni în rîs.

—Doagă? se minună el. Ce nume o mai fi şi ăsta? Poate vreţi săr spuneţi Hodoroagă.

—Ha! Hal Ha! rîse Doagă în hohote şi îl bătu prietenos pe Împestriţatu pe umăr.

—Tu, împestriţatule, ai face mai bine să te gîndeşti înainte de a vorbi, zise Bumbiţa. Cred că ţie nu ţi—ar conveni de loc dacă cineva ar vrea să te convingă că te numeşti Împestriţoagă!
—Împestriţoagă? Cum o să existe un astfel de nume! zise Împestriţatu.
—Ei, află că nici numele de Hodoroagă nu există, rosti Bumbiţa aspru.
—Vă înşelaţi, spuse Doagă rîzînd într—una. Cunosc un pitic care se numeşte într—adevăr Hodoroagă. Dar el este el şi eu sînt eu, nu putem fi confundaţi unul cu altul. Există pe lumea asta tot felul de nume, vă rog să mă credeţi, ba unele dintre ele sînt chiar tare caraghioase. Ha! Hal Ha! Pe mine însă — adăugă el vorbind cu Împestriţatu — nu mă cheamă altfel decît Doagă. Dar dacă vă face plăcere puteţi să—mi spuneţi şi Hodoroagă.
—Asta ar mai lipsi! se revoltă Bumbiţa. Ba are să vă spună Doagă, aşa cum trebuie. N—aveţi de ce să—l răsfăţaţi.
—Prietenii mei se găsesc pentru prima oară la noi în oraş, spuse Cubuleţ. Au venit din Oraşul Florilor.
—Aşa va să zică! rosti Doagă. Sînt oaspeţi, cu alte cuvinte! Dar de ce îi ţinem aici, în mijlocul drumului? Pe strada Creaţiei vreţi să ajungeţi, nu—i aşa? Urcaţi, vă rog, în maşină. Merg eu cu voi şi, dacă doriţi, în drum ne putem opri puţin să vizităm fabrica de îmbrăcăminte.

Toţi meşterii de acolo îmi sînt cunoscuţi.

Dintr—o săritură, Doagă fu în automobil şi se instală la volan. Maşina lui avea o formă aerodinamică. Pe dinafară aducea cu un ou puţin turtit la unul din capete, stînd pe patru roate, cu partea mai turtită în faţă şi cu cea ascuţită în spate. în interiorul maşinii existau două deschizături ovale, în care erau instalate două banchete, prima pentru şofer, a doua pentru pasageri.

Deasupra banchetelor se afla capota rotundă ca o umbrelă. Iar în faţa fiecărei roţi atîrnau un fel de tampoane, care semănau cu nişte cizme.

Printr—o simplă apăsare de buton, Doagă deschise toate cele patru portiere ale automobilului şi îi pofti pe drumeţii noştri să se aşeze. Fără să se lase prea mult rugat, Împestriţatu se instală în faţă, lîngă volan, pe cînd Habarnam, Cubuleţ şi Bumbiţa se aşezară la spate.

Îndată ce urcară cu toţii, cele patru portiere se închiseră în urma lor. Doagă apăsă pe un fel de pedală, motorul scrîşni şi maşina porni cu atîta viteză, încît Împestriţatu, luat pe neaşteptate, fu cît pe—aci să zboare afară. Apucă să se prindă însă la vreme de mînerul din faţa lui şi se alese doar cu spaima. Maşina gonea cu o viteză atît de grozavă încît întrecea pe rînd toate automobilele din cale, ba chiar sărea peste unele şi asta fiindcă avea un dispozitiv anume făcut pentru salturi.

Dispozitivul pentru salt avea o construcţie cît se poate de simplă.

Pe osii, în dreptul celor patru roţi, se găseau, cum v—am mai spus, nişte arcuri metalice în formă

de cizme. în stare de repaus, cizmele acestea stăteau cu tocurile înainte, întocmai ca niște tampoane, servind la amortizare, adică la micșorarea izbiturii în caz de ciocnire. De cum intra însă în funcțiune dispozitivul pentru salt, toate cele patru cizme începeau să se învîrtă în jurul osiei o dată cu roțile. La fiecare întorsătură, ele se propteau în pămînt și făceau mașina să zboare deasupra oricărei piedici ivite în cale. Nici semnalele roșii de la răscruci nu erau pentru ea un obstacol, fiindcă sălta deasupra lor plutind în voie peste capetele trecătorilor și șuvoiul de automobile.

Ridicat în aer de saltul neobișnuit al mașinii, Împestrițatu vru să—și arate mirarea, dar își aminti de regula lui și se abținu la vreme. Totuși fiindcă apucase să deschidă gura se văzu nevoit să zică ceva.

—Spune—mi, te rog, Doagă — începu el — de ce porți pantaloni scurți? Din ceilalți nai?

—Ba am — răspunse Doagă — dar în pantaloni scurți ți—e mai răcoare.

—Atunci de ce ți—ai pus căciulă cu urechi? Doar n—oi fi vrînd să spui că și asta tot pentru ca să—ți ție răcoare!

—Se vede că n—ai habar de automobilism, spuse Doagă. Ce vezi tu pe capul meu nu—i căciulă, ci o cască de protecție din metal, căptușită pe dinăuntru cu vată. Dacă mi se—ntîmplă vreun accident și mă lovesc la cap, nu pățesc nimic atîta vreme cît am cască, dar dacă n—aș avea—o...Ha! Ha! Ha!

Și de—atîta rîs, Doagă nici nu fu în stare să—și termine vorba.

—Atunci poate, din întîmplare, mai ai o cască? întrebă împestrițatu îngrijorat.

—Nu, încă una nu mai am, răspunse Doagă.

Plin de teamă, Împestrițatu întoarse capul și se uită spre banca dinapoi. Acum îi părea rău că s—a așezat lîngă volan. își spunea că, în caz de accident, cel mai periculos este să stai în față.

Între timp, automobilul ajunse aproape de rîul care curgea prin oraș și, în loc s—o apuce de—a lungul malului, sări peste grilaj și pleoscăi drept în apă. Tremurînd de spaimă, Împestrițatu deschise portiera ca să sară afară, dar Doagă izbuti să—l apuce de guler.

—Dă—mi drumul — începu să urle Împestrițatu, căznindu—se să scape din mîna lui Doagă — vrei să ne înecăm?

—Dar nu ne înecăm de loc, plutim, îl liniști Doagă. Automobilele de acest fel călătoresc tot atît de bine și pe uscat ca și pe apă. Acum plutim.

—Ei, făcu Împestrițatu revenindu—și puțin în fire. Orice plutește se poate îneca.

—Asta cam așa e, rîse Doagă. Dar nu—ți fic teamă. Sub băncile automobilului se găsește pentru fiecare cîte un colac de salvare.

Fără să mai aștepte, Împestrițatu ridică banca pe care ședea, scoase do acolo un colac de salvare și și—l prinse.

—Încă nu văd că ne înecăm, zise Habarnam.

—Nu—i nimic, cînd ai să vezi că te îneci are să fie prea tîrziu, răspunse Împestrițatu.

—Aflați că mai am o surpriză, spuse Doagă. Mașina mea poate nu numai să salte ca mai—nainte, ci să și zboare.

Cum rosti aceste cuvinte, apăsă pe unul din butoanele de lîngă volan. Deodată se auzi un vîjîit

puternic. Habarnam şi Bumbiţa se uitară în sus şi văzură că acoperişul rotund pe care pînă atunci îl luaseră drept umbrelă s—a prefăcut într—o elice. Iar în timp ce elicea se învîrtea cu o viteză ameţitoare, automobilul se ridică lin în aer şi, făcînd un viraj brusc, prinse a zbura deasupra apei.

—Ai şi cîte o pa—paraşută sub fiecare bancă? întrebă Împestriţatu bîlbîindu—se de frică.

—Nu, paraşute n—am pe nicăieri, pentru că nici nu—i nevoie de ele, răspunse Doagă.

—De ce? rosti împestriţatu îngrijorat.

—Foarte simplu — zise Doagă — paraşuta se poate încurca uşor în aripa elicei şi atunci se face bucăţele cu tine cu tot. Nu, îţi spun eu, în caz de accident e mai bine să te arunci fără nici un fel de paraşută.

—Dar fără paraşută te poţi izbi de pămînt, observă Împestriţatu.

—De ce de pămînt? întrebă Doagă. Doar noi zburăm deasupra apei şi în apă chiar dacă te loveşti tot nu te doare.

—Ei, aşa mai merge, se linişti Împestriţatu. Să cazi în apă nu—i chiar atît de îngrozitor.

—Bineînţeles, aprobă Habarnam. Dar nu uita să te speli dacă nimereşti acolo. Ţi—ar prinde tare bine.

Toţi rîseră, fiindcă privindu—l pe Împestriţatu văzură că într—adevăr nu i—ar fi stricat de loc să se spele.

Automobilul plutea acum sus de tot, încît tot oraşul se vedea ca—n palmă. Era o privelişte minunată. Sclipind în lumina soarelui, acoperişurile caselor păreau o îngrămădire de solzişori sidefii în care se oglindeau toate culorile curcubeului.

—Dar ce, la voi acoperişurile se fac din solzi de peşte? întrebă Habarnam.

—Nu, spuse Doagă. Tot ce luaţi voi drept solzi sînt de fapt baterii solare, adică fotoelemente instalate pe case. Fotoelementele transformă întîi energia solară în energie electrică, apoi o trimit în nişte acumulatori speciali, care servesc fie pentru încălzire, fie pentru luminatul clădirilor, pun în mişcare orice lift, orice escalator, fac să funcţioneze motoarele ventilatoarelor ori alte feluri de maşinării. Prisosul de energie electrică este îndreptat spre fabrici şi uzine, ba chiar la centrala electrică, unde se preface în energie radiomagnetică, care poate fi transmisă fără fire încotro ai poftă.

—Dar pentru ce bateriile solare sînt instalate tocmai pe acoperiş? mai întrebă Habarnam.

—Un loc mai bun nici zău s—ar putea găsi, răspunse Doagă. în primul rînd, acoperişurile sînt întotdeauna pustii, pe acolo nu umblă nimeni aşa încît oricum nu pot fi folosite la altceva; în al doilea rînd, sînt veşnic expuse la soare, aşa că peste ele cad cele mai multe raze.

După ce mai roti o dată automobilul deasupra apei, Doagă hotărî coboare. Maşina se lăsă în picaj brusc şi cu un pleoscăit se izbi de apă, ridicînd în jur nenumăraţi stropi. Ca să arate capacitatea de manevrare a automobilului său, Doagă mai descrise cu el cîteva rotogoale şi zigzaguri pe suprafaţa apei, apoi se grăbi să—l îndrepte spre mal. Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu nu ştiau dacă trebuie să se bucure sau se întristeze din pricina asta, pentru că nu puteau să—şi dea seamă în ce chip este mai periculos să călătorească cu automobilul lui Doagă: plutind pe apă, zburînd prin văzduh sau mergînd pe uscat.

CAPITOLUL XXI. HABARNAM ŞI PRIETENII SĂI VIZITEAZĂ FABRICA DE ÎMBRĂCĂMINTE

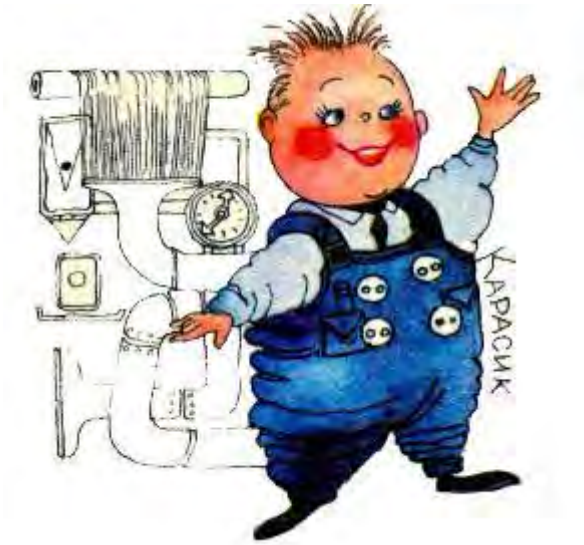

Ajunşi iarăşi pe pămînt, automobilul străbătu din nou străzile şi peste cîteva minute se opri în faţa unei clădiri rotunde, cu nouă etaje, ale cărei ziduri erau vopsite frumos în culoarea pielii.

—După mine! strigă Doagă. Am ajuns!

Cu aceste cuvinte sări fulgerător din maşină şi, întocmai ca la asalt, se repezi spre uşă. Cît timp Cubuleţ, Habarnam şi Bumbiţa coborîră din automobil şi îi ajutară lui Împestriţatu să—şi scoată colacul de salvare, Doagă izbuti să facă de cîteva ori, în mare goană, drumul pînă la uşă, dus şi—ntors.

—Ce v—aţi împotmolit acolo? ţipă el rotindu—şi mîinile ca o moară de vînt. După mine!

Cu chiu, cu vai, drumeţii noştri se depărtară de maşină şi păşiră spre uşă.

—Curaj! comandă Doagă. Dacă Sînteţi cu mine, să nu vă. fie teamă de nimic. Toţi meşterii de pe aici îmi sînt cunoscuţi.

Trecură cu toţii pragul uşii şi se pomeniră într—o sală mare, rotundă, toată numai din faianţă. De peste tot se auzea vîjîitul înăbuşit almaşinilor şi fîşîitul moale al ţesăturilor proaspăt terminate. Nici nu se dezmeticiră bine, că şi veni spre ei un pitic foarte îngrijit, îmbrăcat într—o salopetă albastră bine călcată, sclipitor de curată, care se încheia au nasturi albi de la piept pînă peste pîntec. Salopeta avea reverele desfăcute şi lăsa să se vadă o cravată albă. Piticul era rotofei şi solid, dar îngust în umeri, de aceea la mijloc parcă se lăţea, iar spre cap spre picioare se îngusta, aşa încît prin toată înfăţişarea lui îţi amintea de un peşte.

—Noroc bun, Caracudă! îi spuse Doagă piticului. Am venit în vizită cu prietenii mei. Arată—le cum ştiţi voi să faceţi îmbrăcăminte pentru noi.

În loc de răspuns, Caracudă luă o poză teatrală şi, scuturînd din pumni, prinse a declama:

—Poftiţi, vă rog, după mine! Eu am să vă dezvălui, dragii mei, tainele acestor locuri.

Pe urmă ridică poruncitor o mînă şi figura îi deveni cît se poate de gravă.

—Înainte, prieteni, lăsaţi la o parte teama şi—ndoiala, tună el.

La auzul unui asemenea urlet, Împestriţatu se cutremură şi se ascunse în spatele lui Cubuleţ.

—Ce, nu e—n toate minţile? întrebă el cu teamă.

Dar lui Caracudă nu—i lipsea nici un dram de minte. Totul venea de acolo că el nu era numai maistru la fabrica de îmbrăcăminte, ci şi actor de teatru. Meditînd la vreunul din rolurile sale şi neizbutind întotdeauna să se smulgă din gînduri atunci cînd îl întreba cineva ceva, răspundea de multe ori într—o manieră actoricească, ca şi cum s—ar fi aflat pe scenă.

Văzînd ce înrîurire a putut avea asupra lui Împestriţatu talentul său de actor, Caracudă zîmbi cu vădită mulţumire de sine şi îi conduse pe drumeţii, noştri în mijlocul unei săli, unde se ridica un cilindru înalt, ascuţit la vîrf, turnat în oţel brumat, cu reflexe albăstrii. în jurul cilindrului se răsucea o scară spiralată, care se termina sus, în vîrf, cu un fel de platformă. Peste tot pe cilindru atîrnau reţele electrice, cutii metalice cu manometre, termometre, voltmetre ori alte soiuri de aparate pentru măsurat.

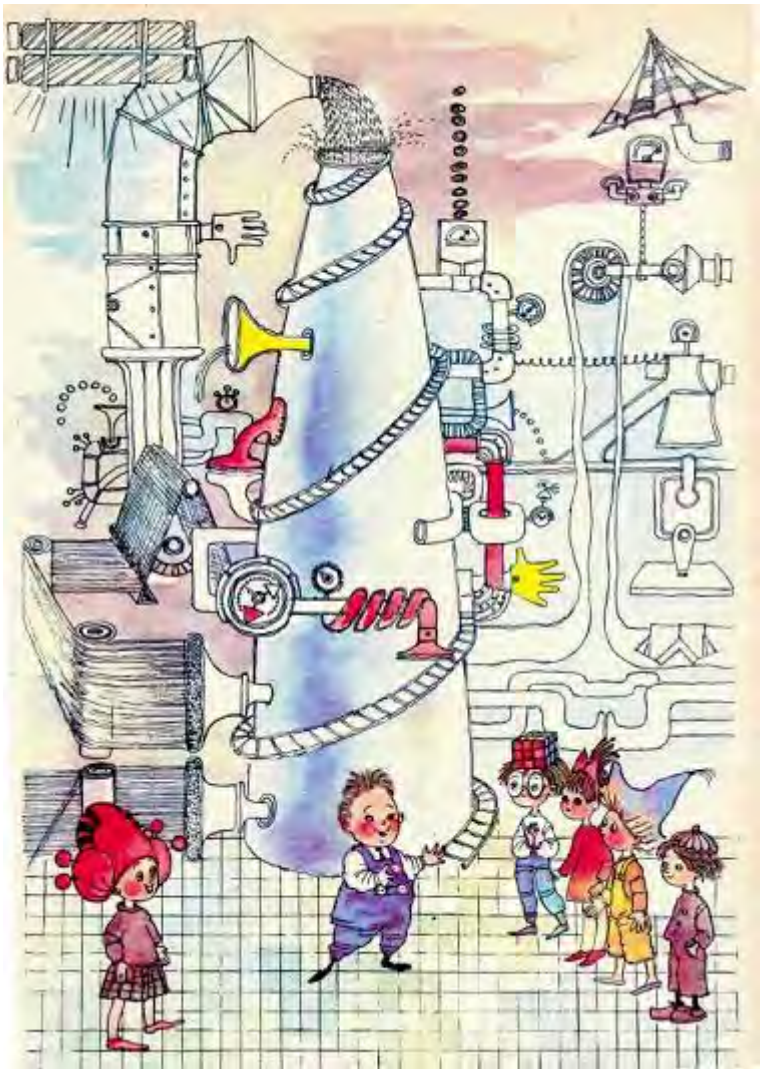

De cum se opriră în faţa cilindrului, Caracudă lăsă la o parte tonul teatral şi începu să vorbească cu glasul lui obişnuit, presărîndu—şi cuvintele cu asemenea expresii fără rost ca: „dacă pot să mă exprim asa", „care va să zică" şi „iertaţi—mi expresia".

—În faţa voastră, dragii mei, se află, dacă pot să mă exprim aşa, cazanul principal textil, construit după sistemul inginerului Cilindrel, începu Caracudă. înăuntrul cazanului se pune, care va să zică, materia primă, care nu e altceva decît vrejuri fărîmiţate de păpădie. Aici, sub acţiunea unei temperaturi înalte, vrejurile se topesc, dacă pot să mă exprim aşa, şi se prefac, printr—o reacţie chimică, în tot felul de materii din care apare, iertaţi—mi expresia, masa gelatinoasă fluidă, care are proprietatea de a se închega imediat cînd vine în contact cu aerul. Această masă gelatinoasă alunecă în nişte ţevi şi apoi, iertaţi—mi expresia, scurge cu ajutorul unor compresoare prin nişte găurele microscopice aflate la capetele ţevilor. Odată ieşită la aer prin găurelele microscopice, masa aceasta, care va să zică, se încheagă şi se preface în mii de fire subţiri. Ele ajung în războaiele de ţesut aşezate în jurul cazanului. Aşa cum observaţi şi dumneavoastră, războiul de ţesut preface firele într—o ţesătură care, iertaţi—mi expresia, iese apoi de acolo în valuri nesfîrşite; după aceea ajung la maşina de ştanţat. Aici, după cum vedeţi, materialul e întîi croit în bucăţi şi apoi lipit cu o anumită compoziţie, devenind, dacă pot să mă exprim aşa, cămăşi de gata. La celelalte maşini de ştanţat de aci din jur se croieşte, iertaţi—mi expresia, lenjerie de diferite măsuri.

După ce priviră tot procesul de producţie de la apariţia firelor pînă la împachetarea cămăşilor în cutii, drumeţii noştri urcară la primul, etaj, unde se făceau haine, veste, paltoane şi jachete, după acelaşi sistem ca la parter. Singura deosebire era că aici, înainte de a intra în războaiele de ţesut, firele sufereau operaţia colorării, adică treceau prin nişte vase cu tot soiul de vopsele. Caracudă le atrase atenţia că deşi firele se fac din aceeaşi materie primă, se obţin totuşi mai multe soiuri de ţesături, felul acestora schimbîndu—se după metodele chimice de prelucrare a firelor şi după construcţia războaielor de ţesut, care pot fabrica fie ţesături, fie tricotaje, adică împletituri şi obiecte croşetate, precum şi obiecte din pîslă sau fetru, ori unele combinate, cum ar fi, de pildă, cele făcute din ţesături şi

împletituri sau tricotaje şi fetru.

Etajul doi era ocupat cu fabricarea pantalonilor de diferite modele şi măsuri. Mai sus, la următoarele trei etaje, se făceau bluze, fuste, rochii şi jersee pentru prichinduţe. Aici, ţesăturile odată ieşite din războaie treceau prin aşa—zişii cilindrii de imprimare, de unde ieşeau fie cu pătrăţele sau picăţele, fie cu flori, dunguliţe sau diferite alte desene.

La etajul şase se făceau ciorapi, jambiere de stofă, şosete, cravate, panglici, dantele, şireturi, cordoane şi alte mărunţişuri de acest fel, precum şi batiste; la şapte, podoabe pentru cap, iar la opt, încălţăminte.

Printre materialele de la acest etaj drumeţii noştri văzură pîslă, fetru, precum şi o ţesătură presată, foarte groasă, pe care piticii din Oraşul Soarelui o foloseau mai ales pentru ghete.

Singurul pitic pe care—l întîlniseră de la intrarea în fabrică fu Caracudă, fiindcă în toate cele opt etaje vizitate, întregul proces de producţie pînă la împachetarea obiectelor era făcut de maşini. Dar la ultimul — etaj, totul se dovedi a fi invers: maşini nu se vedeau de loc, în schimb se găseau acolo o mulţime de prichindei şi de prichinduţe. Un grup stătea în faţa şevaletelor şi picta, al doilea şedea la o masă şi descria, iar al treilea cosea cîte ceva din tot soiul de materiale. De jur împrejurul lor se aflau manechine, adică nişte păpuşi mari, înalte cît piticii, pe care se probau rochiile.

—Şi aici avem, iertaţi—mi expresia, secţia de artă manuală, spuse Caracudă ajungînd cu însoţitorii lui la acest etaj.

Chiar în clipa aceea se apropie de ei o prichinduţă care purta un halat lucios de culoare cenuşie.

—Ce—nseamnă asta „iertaţi—mi expresia", se supără ea. Ce rost are să te scuzi? Secţia de artă manuală este secţia de artă manuală şi nu văd pentru ce trebuie să—ţi ceri iertare cînd vorbeşti de ea.

—Păi, secţia de artă manuală vine de la cuvîntul „sec", zise Caracudă.

—Nici gînd să vină de la „sec" — răspunse prichinduţa — vine de la cuvîntul „artist".

—Ei, atunci iartă—mă, Aculiţa, n—am ştiut, rosti Caracudă. Uite, ţi—am adus nişte vizitatori.

—Foarte bine că i—ai adus, spuse Aculiţa. Acum poţi să te dai la o parte, ca să nu mă stingereşti. Am să le explic totul singură... Mai întîi — începu ea — trebuie să vă spun ce bici ne mînă pe noi. Ei bine, aflaţi că acest bici nu este altul decît moda. Desigur, aţi putut observa voi că nici o prichinduţă nu se mulţumeşte să se îmbrace mereu cu aceeaşi rochie, ci visează într—una altceva mai nou şi mai original. Rochiile se poartă cînd lungi, cînd scurte, cînd înguste, cînd largi, cînd cu cute, cînd fără cute. Uneori sînt la preţ imprimeurile în carouri, în zigzaguri, cu buline, pepite sau în dungi, alteori cele înflorate... într—un cuvînt, toate desenele posibile şi imposibile! Pînă şi la culori există modă. Ba le vezi pe toate în verde, ba, cine ştie din ce pricină, se poartă cafeniu; nici nu apuci să—ţi pui de cîteva ori taiorul, că gata, se demodează şi trebuie să alergi cu sufletul la gură să—ţi cumperi altul...

Ultimele cuvinte îl amuzară atît de mult pe inginerul Doagă, încît, fără să vrea, scoase nişte hohote de rîs care semănau cu un nechezat.

—V—aş ruga să nu mai nechezaţi cînd explic, spuse Aculiţa, aspru. Doar nu sînteţi cal şi nu vă aflaţi în grajd. Da, înţeleg, dacă v—aţi trezi acolo aţi putea necheza cît v—ar place.

Faptul că Aculiţa pomeni de grajd îl amuză şi pe Împestriţatu atît de tare că de—abia se mai putu stăpîni să nu pufnească în rîs. Aculiţa îl privi cu severitate.

—Prin urmare, continuă ea, vă rog pe toţi să veniţi mai aproape. Aici, în faţa dumneavoastră, se află pictori care creează mereu desene pentru noile ţesături şi modele de îmbrăcăminte. Faceţi cunoştinţă, vă rog, cu unul din ei, pictoriţa Aţişoara. Ridică—te, te rog, Aţişoara, ca să poţi fi văzută.

Aţişoara, care se şi grăbi să se scoale de pe scaun, se arătă a fi o prichinduţă micuţă de tot, subţirică, îmbrăcată într—un halat alb, cu faţa palidă şi cu părul bălai ca inul. Modestă cum era, rămase aşa o vreme, cu ochii în pămînt, din care pricină genele ei lungi păreau parcă şi mai lungi.

De sfială, nu mai ştia nici ea ce să facă; se mărginea doar să răsuceaşcă în mină, fără rost, pensula ei de pictat.

—Aţişoara este cea mai bună pictoriţă din fabrica noastră, spuse mai departe Aculiţa.

Acum creează un desen pentru un nou imprimeu care se numeşte: „Dimineaţa în pădurea de pini". Priviţi aci: de jur împrejur e pădurea, iar la mijlocul ei, ursoaica cu ursuleţii. E foarte nostim. Nu—i aşa? Trebuie să ştiţi că de curînd Aţişoara a creat desenul aşa numit: „Buburuza". închipuiţi—vă un material verde, încărcat cu buburuze portocalii şi cu picăţele negre. O minunăţie! Rochiile cu buburuze

s—au vîndut pe la magazine ca pîinea caldă. Nimeni nu mai vroia să îmbrace altceva. Dar n—au trecut nici cîteva zile şi Sa găsit un deştept care a declarat că lui nu—i mai vine să iasă la plimbare în oraş, fiindcă i se pare că hainele tuturor trecătorilor sînt năpădite de buburuze care se tîrăsc. După aceea, nici o prichinduţă n—a mai vrut să—şi îmbrace rochia cu buburuze. „N—am poftă să se tîrască buburuzele pe mine", spunea fiecare din ele. Altă dată, Aţişoara a născocit un material şi mai interesant, căruia i—a zis „Cele patru anotimpuri". Rochiile astea erau o adevărată minunăţie, o feerie, nu altceva. Pe ele erau îmbinate opt culori, pentru care a trebuit să se facă opt cilindri noi de imprimare.

Nici o prichinduţă din oraş nu mai rămăsese fără rochii din acestea.

Deodată, una dintre iubitoarele modei a zis: „Mie rochia asta nu—mi place, fiindcă toată lumea se uită la desenul de pe ea şi nu la mine." Ce credeţi că s—a întîmplat? A doua zi, rochia a ieşit din modă, încît am fost nevoiţi să născocim în grabă alt imprimeu pentru rochii.

Doagă rîse din nou, dar fiindcă îşi dădu seama la vreme şi puse mîna la gură, rîsul lui se prefăcu într—un fel de grohăit.

—Eu v—aş mai ruga să nu grohăiţi, spuse Aculiţa cu ton de reproş. Dacă însă ţineţi neapărat să o faceţi, duceţi—vă pînă acasă, grohăiţi cît poftiţi, şi după aceea vă puteţi întoarce. Hm!... Aşadar, unde am rămas?

A, da, la modă! Prin urmare, după cum vedeţi, noi nu ne supunem deloc modei, dimpotrivă moda ni se supune nouă, fiindcă noi sîntem aceia care creăm mereu alte modele de îmbrăcăminte. Şi deoarece noi creăm moda, ei nu—i mai rămîne nimic de făcut, aşa încît treburile ne merg de minune. Doar uneori se întîmplă să fim puşi pe cum se obişnuieşte să se spună.

Doagă, care nu mai izbutea nicicum să—şi stăpînească rîsul, grohăi din nou. Auzindu—l, Împestriţatu grohăi şi el.

—Ei, poftim! rosti Aculiţa desfăcînd mîinile uluită. Bine a zis cine—a zis că exemplul rău este molipsitor. A fost de ajuns să grohăie unul, ca să facă la fel şi alţii. Pînă la urmă o să începem să grohăim cu toţii şi o să ne ducem acasă. Of! Iar m—aţi întrerupt. Aşadar, unde am rămas?

—La asta: că o să începem să grohăim cu toţii şi o să ne ducem acasă, spuse Habarnam.

—Ba nu, zise Aculiţa. M—am oprit la altceva... spuneam că sîntem puşi pe jar. Da, exact, Sîntem puşi pe jar. Văzînd un costum sau o pălărie nouă, piticii din oraşul nostru dau buzna pe la magazine să şi—o cumpere. Dar fiindcă nu găsesc acolo modelul pe care îl caută, trebuie să fabricăm la repezeală un nou sortiment, şi asta nu—i tocmai uşor, fiindcă se cer alte modele pentru imprimeuri, altă croială, alte maşini de ştanţat, ba chiar alţi cilindri de imprimare. Lumea nu vrea să aştepte, şi noi sîntem nevoiţi să dăm zor, ca să—i facem pe plac. Iaca, de aceea spuneam că sîntem puşi pe jar. Cum putem lupta împotriva acestui lucru? Nimic mai simplu. Ne silim să ţinem legătura cu magazinele.

De cîte ori piticii cer ceva nou, ele ne dau de veste. Ieri, de pildă, ni s—a vorbit despre unii pitici care vor să—şi cumpere pantaloni galbeni. Asta ne—a făcut să pricepem că în oraşul nostru a sosit cineva cu asemenea pantaloni. Spuneţi—mi, vă rog, sînteţi de mult la noi în oraş? îl întrebă ea pe Habarnam.

—De alaltăieri.
—Vedeți? se bucură Aculița. Dumneavoastră ați sosit alaltăieri, iar noi ieri am și aflat despre călătorul în pantaloni galbeni. Dar asta încă nu—i totul. Am și început să pregătim fabricarea unor astfel de pantaloni. Vă rog să veniți mai aproape și să faceți cunoștință cu pictorița Năsturica. Ea lucrează acum la proiectul pantalonilor galbeni, deoarece pantaloni de acest fel nu s—au mai făcut la noi pînă acum.

Cînd Habarnam și tovarășii lui de drum se apropiară de Năsturica, o văzură desenînd pe o bucată mare de hîrtie niște pantaloni galbeni în mărime naturală. În tot acest timp, Ațișoara măsura din ochi pantalonii lui Habarnam, ba din cînd în cînd le mai pipăia materialul pe furiș.
—E bine că s—a nimerit să veniți pe la noi, îi zise Aculița lui Habarnam. Altfel puteam să facem cu totul alt model de pantaloni decît cel care se caută. Ni s—a mai întîmplat nouă și altădată. Tu, Năsturico, fii atentă și corectează proiectul acolo unde trebuie. Pantalonii nu trebuie să fie nici prea înguști, nici prea largi, nici prea lungi, nici prea scurți. Adică: ceva mai jos de genunchi și puțin mai sus de gleznă. Mai bun model nici nu se poate, e cel mai comod de purtat. Și materialul are avantajele lui: așa lucios și mătăsos cum este nu se murdărește prea ușor. Ai observat? Culoarea nu e galbenă ca lămîia, așa cum o pictaseși tu, ci galben—canar. O asemenea nuanță încîntă mai mult ochiul. Și pe urmă nu—i nevoie de nasturi jos. Piticilor nici nu le place să umble cu nasturi pe la glezne, fiindcă îi pot agăța de ceva și oricum îi rup pînă la urmă.

Întîlnirea cu Habarnam avu o înrîurire cît se poate de binefăcătoare asupra Aculiței. Nici lui Doagă, care o scosese tot timpul din sărite cu rîsul lui, nu—i mai arunca acuma priviri furioase. Poftindu—și musafirii să șadă pe canapea, Aculița încinse cu ei o discuție foarte prietenească. După ce află că drumeții noștri au venit din Orașul Florilor, începu so întrebe în amănunțime pe Bumbița cum se îmbracă prichindeii și prichinduțele prin acele locuri și care—i moda pe acolo. încetul cu încetul se amestecară în vorbă și ceilalți pictori. Una dintre pictorițe, pe nume Agrafa, îl întrebă pe Împestrițatu ce i—a plăcut lui mai mult în Orașul Soarelui.
—Siropul cu sifon, răspunse Împestrițatu. Dar ce mă încîntă urmă el — este că îl poți bea la orișice chioșc și oricît ai poftă.
—A și găsit de ce să se minuneze, se amestecă Doagă. La noi, cu toate e așa. N—ai decît să te așezi la masa oricărui restaurant și ai să mănînci pînă ce te saturi, ori să intri în care magazin vrei și ai să capeți tot ce ceri, fără să dai nimic.
—Dar dacă—ți dorești cumva un automobil? întrebă Habarnam. Cred că așa ceva nu mai capeți!
—Ba de ce nu? Capeți și asta! zise Cubuleț. Dar de cînd au apărut taxiurile cu butoane, nimeni nu—și mai dorește automobil. Spune—mi, te rog, de ce aș avea eu nevoie de mașină proprie dacă pot să mă urc în taxiul cu butoane și să mă duc încotro am chef, fără să mă doară capul.

Fiindcă, te rog să mă crezi, automobilul propriu este o mare belea la casa cui îl are. Trebuie spălat, curățat, uns, reparat, alimentat cu combustibil. Pentru el ai nevoie de garaj. Pe urmă, cînd

călătoreşti cu maşina ta proprie trebuie s—o conduci, să ai grijă ca să nu dai peste ceva, să nu calci pe cineva, într—un cuvînt eşti în veşnică încordare. Dar cînd călătoreşti în taxiul cu butoane n—ai nici o grijă. Poţi să citeşti liniştit un ziar sau o carte, să te gîndeşti la orice sau să nu te gîndeşti la nimic.

Ba poţi chiar să dormi ori să compui versuri. Cîndva, de mult, am avut şi eu o maşină, însă de cînd m—am descotorosit de ea mă simt într—adevăr un pitic liber.

—Totuşi, mulţi dintre piticii voştri au maşină proprie, zise Habarnam. Uite, de pildă, Doagă.

—Cu mine e altceva, spuse Doagă. Eu sînt vechi automobilist şi mersul în automobilele astea moderne care vă duc pe voi acolo unde trebuie şi în care nu ţi se poate întîmpla nimic nu sînt pe măsura mea.

Mie îmi place să mă aşez la volan şi să conduc singur. îmi place să mă lupt în timpul mersului cu primejdiile. Sînt deprins cu aşa^ ceva din timpuri străvechi şi nu mă pot dezbăra în nici un chip de obiceiurile mele. îmi dau bine seama că astea sînt la mine nişte rămăşiţe ale trecutului, cum s—ar spune, dar uite, deocamdată nu sînt în stare să fac nimic împotriva lor.

Deodată, Împestriţatu, pe care de dimineaţă îl chinuise foamea, nu se mai putu stăpîni:

—Fraţilor — spuse el atunci — nu se găseşte cumva ceva de mîncare pe aici sau măcar sirop cu sifon? N—am luat în gură nimic pe ziua de astăzi.

—Ah, sîntem nişte mormoloci! strigă Doagă. Ce tot stăm aicea să discutăm fără rost? Mai bine ne—am duce la masă! Vorba aceea: „Nici privighetoarea n—o saturi cu poveşti."

Această zicătoare îi plăcu grozav de mult lui Împestriţatu, încît de atunci, ori de cîte ori îi era foame spunea: „Nici privighetoarea n—o saturi cu poveşti".

CAPITOLUL XXII. AVENTURILE MILIŢIANULUI FLUIERAŞ

Cititorii îşi amintesc, desigur, că după dărîmarea zidurilor la postul de miliţie, miliţianul Fluieraş a fugit mai întîi să—l prindă pe Habarnam, dar simţind apoi dureri mari la cap a încetat fuga şi a plecat acasă. Din ce pricină a hotărît el să se ducă acasă şi nu la post, unde îl aştepta miliţianul Păzilă, nu se ştie deocamdată nimic precis. Nu se ştie de asemenea de ce nu s—a dus mai curînd la spital, să—l vadă un doctor.

Totul se explică, pesemne, prin aceea că, fiind lovit de vreo cărămidă în cap, el n—a putut să—şi mai dea Seama ce trebuie să facă.

Fapt este că miliţianul Fluieraş şi—a îndreptat paşii lui spre casă.

Cum nu locuia prea departe, pe strada Macaroanelor, n—avea de ce să ia nici autobuz şi nici taxi. Ajungînd pe strada Macaroanelor, se trezi în faţa casei sale. Poate că lucrurile ar fi ieşit pînă la urmă destul de bine, dacă nu s—ar fi petrecut ceva cu totul neaşteptat.

Casa în care locuia Fluieraş nu era una obişnuită, ci turnantă; era una din acele case construite de arhitectul Clondirsucit. Toate cele patru ziduri ale ei aveau cîte o poartă. Dacă zidurile ar fi stat nemişcate, s—ar fi putut spune că fiecare poartă este aşezată către unul din cele patru puncte cardinale: est, vest, nord şi sud. Dar fiindcă ele se mişcau neîncetat, ar fi fost imposibil să stabileşti la care anume punct cardinal este aşezată cutare sau cutare poartă.

Miliţianul Fluieraş se întorcea de obicei de la slujbă la aceeaşi oră. în acea parte din zi, intrarea spre apartamentul lui era întotdeauna pe strada Macaroanelor. Dar de data asta, Fluieraş veni mai devreme cu o oră, cînd pe strada Macaroanelor se găsea o altă poartă. Fără să—şi dea seama ce face, el trecu pragul acelei porţi, se urcă, ca de obicei, cu liftul pînă la etajul patru, şi intră într—un apartament străin. Acolo, stăpînii casei erau plecaţi, aşa încît nu avu cine să—i spună lui Fluieraş că a greşit. Ce e drept, miliţianul se arătă oarecum mirat că a găsit în apartament altă mobilă decît aceea pe care o lăsase, dar fiindcă îl durea atît de rău capul nu şi—l mai frămîntă mult, ci se dezbrăcă repede, se vîrî în pat şi adormi ca mort. Fie din pricina loviturii cu cărămida în cap, fie din cine ştie ce altă pricină, Fluieraş căzu într—un somn adînc care ţinu toată ziua, toată noaptea, ba pe deasupra şi aproape toată dimineaţa următoare. Mai exact spus, el se culcă la ora zece dimineaţa şi se trezi a doua zi la ora unsprezece, dormind în felul acesta de două ori douăsprezece ore la rînd, adică douăzeci şi patru de ore întregi, plus încă un ceas.

Dacă Fluieraş ar fi dormit în apartamentul lui, unde ar fi putut fi găsit îndată, nu sar fi întîmplat nimic deosebit, dar cum s—a culcat într—o casă străină, unde nimănui nu iar fi trecut prin minte să—l caute, s—a produs pînă la urmă o mare încurcătură.

După ce căzură zidurile la miliţie, miliţianul Păzilă, care auzi zgomotul, încetă observaţiile lui la ecranul de televiziune şi se repezi în camera vecină.

Văzînd catastrofa întîmplată, fugi iute în stradă, adună mai mulţi trecători şi se apucă să răscolească împreună cu ei dărîmăturile. Lucrară cu toţii fără să—şi precupeţească forţele, dar totul fu în zadar. Nici arestatul, nici miliţianul nu fură găsiţi sub dărîmături. Se descoperi doar cascheta lui Fluieraş.

Asta îl mai linişti pe miliţianul Păzilă, care îşi spuse, pînă la urmă, că pesemne Habarnam a izbutit să scape cumva şi că Fluieraş trebuie să fie pe urmele fugarului. Vremea trecea însă şi Fluieraş nu se

mai întorcea. Păzilă urmări atent toate ecranele lui de televiziune, în nădejdea că totuşi Fluieraş ar putea fi zărit pe vreuna din străzi; dar, după cum ştie foarte bine şi cititorul, la ora aceea Fluieraş dormea duşi într—un pat străin, aşa că n—ar fi avut cum să fie văzut pe nici unul din ecrane.

Curînd se iviră la postul de miliţie alţi doi miliţieni de serviciu: Cozoroc şi Săbiuţă. Miliţianul Păzilă le predă garda şi, după ce le istorisi cele întîmplate, porni să—l caute pe Fluieraş. Presupunînd că s—ar fi putut ca Fluieraş să se ducă acasă, dădu mai întîi un telefon acolo, dar fiindcă nu i se răspunse, îşi spuse că e cazul s—o pornească spre strada Macaroanelor. Cum era şi de aşteptat, la Fluieraş nu găsi pe nimeni, şi atunci Păzilă se întoarse la el acasă şi se apucă să telefoneze pe la toate spitalele. De peste tot i se răspunse că miliţianul Fluieraş nu figurează pe listele bolnavilor. Pînă la urmă ajunse să dea telefoane la celelalte posturi de miliţie ale oraşului, ca să le ceară ajutor în căutarea lui Fluieraş. Toate secţiile de miliţie răspunseră cu căldură la chemare şi curînd un escadron întreg de miliţieni porni prin oraş să—l caute pe cel dispărut. Miliţianul Păzilă se repezea la fiecare jumătate de oră acasă la Fluieraş, ca să vadă dacă nu cumva s—a întors între timp. Ba tot restul zilei şi toată noaptea sună la fiecare spital în parte, făcîndu—i pe bieţii medici să se plictisească de ei ca de mere acre.

În ciuda tuturor căutărilor, Fluieraş nu fu găsit pe nicăieri, încît a doua zi de dimineaţă apăru în ziar un anunţ despre misterioasa lui dispariţie. Dacă Fluieraş ar fi citit în ziua aceea vreun ziar s—ar fi mirat el însuşi nespus de mult că în jurul numelui său s—a stîrnit atîta vîlvă. Dar vedeţi că el nu citise în ziua aceea ziarele, aşa că n—avea de unde să ştie ce scrie în ele. De cum se trezi din somn se uită la ceas şi văzu că minutarele arată ora unsprezece. Aducîndu—şi aminte că s—a culcat la zece, ol crezu că a dormit numai o oră şi nicidecum douăzeci şi cinci. De aceea nici nu băgă de seamă că a trecut o zi şi a venit alta.

Capul îl mai durea încă, ba pe deasupra îl chinuia şi o foame cumplită, ceea ce n—ar trebui să vă mire dacă v—aţi gîndi că a dormit o zi şi o noapte fără să îmbuce nimic. Îndreptîndu—se spre bucătăria care semăna întocmai cu aceea din apartamentul lui, Fluieraş se duse drept la micul dulap din perete şi prinse a apăsa pe butoanele de pe margine sub care scria: „supă", „păsat", „griş cu lapte", „compot", „pîine", „plăcinte", „tăieţei", „ceai", „cafea" şi alte bunătăţi. După ce deschise o altă uşiţă, în spatele căreia nu se afla decît o deschizătură dreptunghiulară, Fluieraş se aşeză pe un scaun şi aşteptă. Peste două minute, prin golul din josul deschizăturii se ridică o cabină micuţă a liftului—bucătărie, vopsită în alb, care, prin toată înfăţişarea ei, îţi aducea aminte de un răcitor. Fluieraş deschise uşa cabinei şi se apucă să scoată de acolo farfuriile cu supă, păsat budincă de ouă, griş cu lapte, plăcinte, pîine tăiată felii, cana de cafea, zaharniţa şi toate cîte ceruse: aşezîndu—le, una cîte una, pe masă, în faţa lui, prinse a îmbuca cu mare poftă.

Asemenea lifturi—bucătărie erau numeroase în Orașul Soarelui. Prin ele erau aduse în apartamente micul dejun, prînzul și cina de la restaurantele aflate la parterul clădirilor. Trebuie să vă spun însă că piticii din Orașul Soarelui se hotărau rareori să ia masa la ei acasă, fiindcă preferau să mănînce la restaurant, unde era mult mai vesel. Acolo erau serviți de simpli prichindei și prichinduțe, cărora le puteai împărtăși gîndurile tale, le puteai adresa o vorbă de duh ori o glumă. Pe cînd acasă, masa ți—o servea liftul, cu care, după cîte știți, nu se prea poate glumi. Totuși, la nevoie, piticii mai mîncau și pe acasă, lipsindu—se în acest caz de toate plăcerile și comodităţile de la restaurant.

După ce îmbucă pe săturate, miliţianul Fluieraș se culcă din nou în pat, cu gîndul să mai doarmă oleacă.Asta fiindcă el socotea că a dormit doar o oră, ceea ce însemna, desigur, foarte puțin. Oricum, Fluieraș adormi îndată și, pesemne, și—ar fi urmat somnul pînă a doua zi dimineaţa, dacă la miezul nopții n—ar fi fost deșteptat de stăpînii casei, care se întoarseră.

După cîte s—a putut lămuri mai tîrziu, apartamentul în care nimerise Fluieraș era locuit de Glumilă și Strîmbicel. Lui Glumilă îi mergea vestea că îi plac grozav de mult glumele. Gluma lui preferată era să spună aproape după fiecare vorbă: „Pe cuvînt de cinste! Să nu—mi ziceți mie Glumilă dacă nu—i așa!" Cît despre Strîmbicel, lui nu—i prea mergea vestea că i—ar plăcea ceva în mod deosebit. Amîndoi erau șoferi la fabrica de bomboane: împărțeau zilnic bomboanele pe la magazine și erau buni prieteni. în ziua cînd miliţianul Fluieraș intrase, din greșeală, în apartamentul lor, Glumilă și Strîmbicel nu înnoptaseră la ei acasă, fiindcă după ce—și terminară treaba se duseră cu maşina la un amic al lor, pe nume Chercheluș, care îi poftise la un chef în cinstea mutării lui într—o nouă locuință. Cheful dură toată noaptea. A doua zi de dimineaţă, cei doi se duseră direct la fabrica de bomboane, iar după—amiază plecară din nou cu maşina la un alt prieten, numit Damigeană, care tocmai își schimbase și el locuința și făcea chef. De altfel și aici cheful se proiectase pentru toată noaptea, dar fiindcă la prietenii noștri ar fi fost a doua noapte de nesomn, Damigeană le făcu o favoare îngăduindu—le să plece mai devreme, adică pe la orele unsprezece.

La urma urmelor, unsprezece seara este O oră destul de tîrzie, ba pe deasupra prietenii noștri nu ajunseră îndată acasă, ci mai făcură un ocol pe la postul de miliție, unde miliţianul de serviciu îi făcu lui Strîmbicel o morală care ținu nici mai mult nici mai puțin decît douăzeci de minute, pentru că încălcase regulile de circulaţie. într—un cuvînt, cînd cei doi se iviră în apartamentul lor era noapte adîncă. Totuși, și unul, și celălalt arătau mulțumiți că se văd în Sfîrșit acasă.

—Iată—ne și la noi, pe cuvînt de cinste, să nu—mi zici mie Glumilă dacă nu—i așa, spuse Glumilă. Acum să cinăm și să ne băgăm în pat.

—Ce—i adevărat e adevărat, încuviință Strîmbicel căscînd. Oricît de bine ai mînca în vizită, nu strică să mai îmbuci ceva și acasă.

Se duseră deci amîndoi la bucătărie și se apucară să apese butoanele de pe uşița liftului bucătărie. Peste cîteva minute se și aflau instalați la masă și cinau. Fălcile li se mișcau alene, de—ai fi zis că mănîncă siliți de cineva, pleoapele li se închideau singure și totuși pălăvrăgeau într—una, deși limbile li se împleticeau. în cele din urmă, Glumilă se sătură, se ridică de la masă și, fără să mai rostească o vorbă, se duse să se culce.

De cum intră în cameră, stinse lumina și se vîrî în pat. După el veni Strîmbicel. Văzînd că Glumilă a stins lumina, Strîmbicel dibui prin întuneric pînă la patul lui, apoi se dezbrăcă și vru să se culce, dar întinzînd mîna simți că la el în pat doarme cineva.Crezu atunci că Glumilă a nimerit din greșeală acolo și se porni pe rîs.

—Ce glumă o mai fi și asta! Ce cauți tu la mine—n pat? zise Strîmbicel.

—Vorbești prăpăstii, să nu—mi zici mie Glumilă dacă nu—i așa! răspunse Glumilă din patul celălalt.

—Cum prăpăstii? se miră Strîmbicel. Dar unde ești?

—Aici, la mine—n pat! Să nu—mi zici mie Glumilă dacă nu—i așa. Dar unde aș putea să fiu?

Auzind că Glumilă se află în altă parte, Strîmbicel întinse din nou mîna în întuneric și atinse pieptul lui Fluieraș, care dormea atît de adînc, încît nu făcu nici cea mai mică mișcare.

—Știi, Glumilă — spuse Strîmbicel — la mine în pat doarme cineva.

—Cine ar putea să doarmă? se miră Glumilă. înainte de a răspunde, Strîmbicel mai atinse gîtul, fața, nasul, fruntea și părul lui Fluieraș.

—Ce comedie! zise el apoi, dînd nedumerit din mîini. Cred că e un cap cu o chică.

—Asta—i bună! spuse Glumilă.

Trebuie să vă spun că Glumilă şi Strîmbicel nu s—au prea speriat că au găsit la ei în casă un pitic străin. Ba pot chiar să vă asigur că nu s—au speriat de loc. Asta pentru că în Oraşul Soarelui nu se mai întîmplaseră din vremuri îndepărtate furturi sau pungăşii. Toţi piticii se înţelegeau între ei şi nimănui nu i—ar fi trecut prin cap să se strecoare într—o casă străină cu vreun gînd rău.

—Să nu—mi zici mie Glumilă dacă nu e la mijloc vreo neînţelegere, spuse Glumilă rîzînd într—una.

—Ştii ce trebuie să fie? îşi dădu cu părerea Strîmbicel. Ne—o fi căutat vreun amic în lipsa noastră, ne—o fi aşteptat, ne—o fi aşteptat, pînă cînd i s—o fi făcut urît şi pe urmă, de plictiseală, o fi adormit.

—Exact! Aşa o fi! aprobă Glumilă. Ia aprinde lumina!

După ce odaia fu luminată, cei doi se apropiară de patul în care Fluieraş continua să doarmă ca şi cum nimic nu s—ar fi întîmplat şi începură să—l cerceteze cu privirea.

—Cine o fi ăsta? Tu îl ştii? întrebă Strîmbicel.

—Îl văd pentru prima oară în viaţa mea, pe cuvînt de cinste! răspunse Glumilă.

—Tffuu! făcu Strîmbicel cu ciudă. Şi eu tot pentru prima oară!

Dar ceea ce mi se pare grozav de interesant este că doarme ca la el acasă!

—Pe cuvîntul meu de cinste, Strîmbicel, dacă nu e uimitor, zise Glumilă. Te pomeneşti că din greşeală am nimerit în alt apartament. Trebuie să spălăm putina pînă nu se scoală.

În primul moment, Strîmbicel fu gata să—i dea ascultare, dar pe urmă se uită în jurul lui şi rămase pe loc.

—Nu — spuse el — cred totuşi că Sîntem la noi acasă. Trebuie să—l trezim şi să—l întrebăm cum a nimerit în patul meu.

Glumilă se apucă să—l zgîlţîie pe Fluieraş pînă cînd îl trezi.

—Cum aţi ajuns aici? întrebă el uitîndu—se nedumerit la Glumilă şi Strîmbicel, care stăteau în faţa lui, fără pantaloni.

—Noi? se zăpăci Glumilă. Auzi, Strîmbicel, adică cum vine asta?

Să nu—mi zici mie Glumilă dacă mai înţeleg ceva. El ne întreabă pe noi cum am ajuns aici! Nu, dragul meu. Noi trebuie să te întrebăm pe matale cum ai ajuns aici?

—Eu — rosti Fluieraş, ridicînd uimit umerii — ca de obicei.

—Ca de obicei? se revoltă Glumilă. Dar unde socoteşti că te afli?

—La mine acasă, răspunse Fluieraş. în altă parte unde m—aş putea afla?

—Asta—i bună! Pe cuvînt de cinste! L—ai auzit, Strîmbicel, zice că află la el acasă. Atunci noi unde ne aflăm oare?

—Chiar aşa, zise şi Strîmbicel. Noi doi unde ne aflăm, după părerea matale?

—Tot la mine acasă, bineînţeles, răspunse Fluieraş.

—Ia te uită! făcu Strîmbicel. Eşti sigur?

Fluieraş îşi roti ochii în jur şi de mirare se ridică din pat.
—Spuneţi—mi — rosti el în cele din urmă — cum am ajuns eu aici?
—Pe cuvînt de cinste dacă te înţeleg, zise Glumilă. Dar de o jumătate de oră te întrebăm acelaşi lucru: cum ai ajuns aici?

Încredinţîndu—se că toată încurcătura s—a întîmplat din vina lui, Fluieraş se fîstîci de tot.
—Iertaţi—mă, dragii mei, îngînă el. Vă rog să mă iertaţi. Acuma văd că am nimerit din greşeală într—un alt apartament. Tfuu! Mi se părea mie că mobila voastră e puţin altfel decît a mea. Chiar şi zugrăveala de pe pereţi e alta. La mine e dat cu galben, şi aici cu un fel de albastru.

Vorbind astfel, Fluieraş sări din pat şi se îndreptă spre uşă.
—Stai puţin, îl opri Strîmbicel. Îmbracă—te întîi.
—Ah, da! Scuzaţi! se bîlbîi Fluieraş zăpăcit şi, întorcîndu—se, prinse ă se îmbrăca. Era foarte grăbit şi din pricina asta toate îi ieşeau de—a—ndoaselea. Cravata şi—o puse pe dos, ciorapii anapoda şi fiindcă piciorul drept nu—i intra nicicum în cracul pantalonului sări multă vreme prin cameră în cel stîng, pînă cînd alunecă peste ghiveciul cu margarete, făcîndu—l ţăndări. La urmă de tot îmbrăcă din zăpăceală haina lui Strîmbicel şi plecă cu ea.

În noaptea aceea, cei doi şoferi se culcară neobişnuit de tîrziu şi de—abia a doua zi dimineaţă văzu Strîmbicel că—i lipseşte haina. E drept că în locul hainii pierdute rămăsese aceea a lui Fluieraş, dar nenorocirea era că, împreună cu haina, lui Strîmbicel îi dispăruse carnetul de şofer, pe care îl păstra în buzunar. Din păcate, nici Glumilă, nici Strîmbicel nu—l întrebară pe Fluieraş cum îl cheamă şi unde locuieşte, aşa încît acuma nu mai ştiau cum ar putea să—l găsească.

Glumilă zise că lucrurile or să se repare, pentru că, văzînd înbuzunar un carnet străin şi dîndu—şi seama că a îmbrăcat altă haină, piticul cel distrat, adică Fluieraş, are să aducă înapoi permisul şi o dată cu el şi haina luată. Auzind acestea, Strîmbicel se mai linişti puţin.

Numai că lucrurile ieşiră cu totul altfel decît presupuse Glumilă, deoarece aventurile lui Fluieraş nu se încheiară aici. Poate că ele s—ar fi încheiat totuşi, dacă nu şi—ar fi vîrît coada Bălţatu, Zvăpăiatu şi Pistrui.

De cînd aceste trei fiinţe simandicoase au fost prefăcute în pitici, au pornit care încotro să colinde străzile fără nici o ţintă, pînă cînd s—a întîmplat să se întîlnească cîteşitrei dintr—o dată. Neaşteptata întîlnire fu primită de foştii măgari cu o bucurie zgomotoasă: Bălţatu nu—şi putu ţine rîsul văzîndu—l pe Zvăpăiatu şi Pistrui, iar Zvăpăiatu şi Pistrui rîseră în hohote cînd îl zăriră pe Bălţatu. Toţi trei se recunoscură îndată unulpe altul. În ciuda prefacerii lor, fiecare dintre ei păstra ceva din înfăţişarea dinainte şi asta îi amuza grozav. După ce se sătură de rîs, Bălţatu prinse a vorbi primul.
—Uite ce e, prieteni, începu el. Eu zic că trebuie să însemnăm întîlnirea noastră cu o treabă năstruşnică, pentru ca să nu o uităm aşa de de uşor.

Toţi trei începură să chibzuiască şi îşi frămîntară creierii pînă la miezul nopţii. Nu puteau nici unul dintre ei să găsească ceva potrivit, dar în cele din urmă lui Pistrui îi veni o idee.

—După mine, cel mai năstrușnic ar fi să întindem o frînghie de—a latul trotuarului, aşa ca toţi trecătorii să se împiedece şi să cadă.

—Eşti un geniu! îl lăudară Bălţatu şi Zvăpăiatu într—un glas.

După ce făcură rost de undeva de—o frînghie, noii pitici o întinseră de—a latul trotuarului în cel mai întunecat loc şi pe urmă fugiră repede, ferindu—se ca nu cumva să capete cîte una după ceafă pentru isprava lor.

Asta s—a petrecut pe strada Macaroanelor, nu departe de casa în care locuiau Glumilă şi Strîmbicel, chiar în seara cînd cei doi şoferi l—au găsit adormit în apartamentul lor pe miliţianul Fluieraş.

Şi acuma ascultaţi ce s—a întîmplat mai departe.

Cum ieşi de la Glumilă şi Strîmbicel, miliţianul Fluieraş păşi pe trotuar privind nedumerit într—o parte şi—ntr—alta şi neînţelegînd unde se află. După un timp îşi dădu Seama că se găseşte pe strada Macaroanelor, dar în partea opusă locuinţei lui. Fu cît pe aci să se întoarcă, însă îşi spuse că n—ar strica să se mai plimbe puţin, ca să ia aer curat. Acest gînd se dovedi îndată a—i fi fatal. Nici nu apucă să facă vreo zece paşi, că se împiedică cu piciorul de frînghia pusă de—a latul trotuarului şi căzu.

Lovindu—se puternic cu fruntea de trotuar, Fluieraş rămase nemişcat.

Nimeni n—ar putea spune cît ar fi zăcut el acolo fără cunoştinţă dacă n—ar fi trecut pe strada Macaroanelor, în automobilul ei, prichinduţa Maculina. Văzînd întins pe trotuar un pitic fără suflare şi dîndu—şi seama că acesta are urgentă nevoie de medic, Maculina opri maşina şi îl trase pe Fluieraş înăuntru, ceea ce pentru o prichinduţă micuţă ca ea era tare greu. Apoi îndreptă automobilul spre spital.

La spital, Fluieraş fu dezbrăcat şi culcat în pat. Doctorul Compresă se şi grăbi să—i prescrie o reţetă şi luă măsuri să i se pună gheaţă pe frunte; pe urmă ţinu să—i strîngă mîna Maculinii, mulţumindu—i că a adus bolnavul. Vru apoi să—l înscrie pe Fluieraş în condica spitalului, dar miliţianul nu—şi revenise încă, aşa încît ar fi fost imposibil să—şi spună numele. Nici Maculina nu ştia cum îl cheamă. De aceea, doctorul Compresă dădu dispoziţii surorii să caute în buzunarele de la haina bolnavului, ca să vadă dacă nu cumva se găseşte pe acolo un act prin care să i se stabilească numele.

Sora se apucă să scotocească prin buzunare şi găsi o scrisoare pe numele lui Strîmbicel şi carnetul de şofer tot pe acelaşi nume.

—Lucrurile sînt clare, spuse doctorul Compresă. îl cheamă Strîmbicel. Doar nimeni n—o să se apuce să poarte în buzunar acte ori scrisori străine.

Şi îl înscrise pe Fluieraş în condica spitalului pe numele de Strîmbicel.

A doua zi cînd miliţianul Păzilă telefonă din nou la spital ca să întrebe dacă nu cumva este internat acolo miliţianul Fluieraş, i se răspunse că nici un fel de miliţian nu se găseşte în spital şi că în ultima zi a fost adus doar şoferul Strîmbicel, care şi—a pierdut cunoştinţa în stradă. Aşa se explică de ce nimănui nu—i trecea prin minte că Fluieraş zace în spital, şi miliţia continua să—l caute oriunde în altă parte, numai acolo unde se afla nu.

Ziarele scriau în fiecare zi că miliţianul Fluieraş n—a putut fi găsit.

Cînd, în dimineaţa următoare, Fluieraş se trezi în spital, îşi zise mirat că iarăşi a nimerit într—o casă străină.

În prima clipă fu cît pe aci să se scoale, ca să se lămurească cum a ajuns acolo, dar simţind o slăbiciune îşi lăsă capul pe pernă. Tocmai atunci intră sora.

—Bună dimineaţa, Strîmbicel! îi spuse ea pe un ton prietenos. Ei, cum te mai simţi?

—Dar unde mă aflu? întrebă Fluieraş plin de nelinişte, fără să bage de seamă că sora i—a zis Strîmbicel.

Atunci sora se apucă să—i explice că a căzut întîmplător pe stradă şi s—a lovit la frunte, din care pricină a suferit o comoţie cerebrală, că acuma se află în spital, dar că poate să n—aibă nici o grijă fiindcă în curînd se va face sănătos.

Din toată explicaţia, Fluieraş nu înţelese aproape nimic, deoarece din pricina loviturii mintea lui se cam tulburase, dar glasul mîngîietor al sorii îl linişti. încetînd să se mai frămînte, Fluieraş îşi luă cu poftă micul dejun şi înghiţi, fără mofturi, o lingură întreagă de doctorie amară.

Doctorul Compresă rămase foarte mulţumit de asta şi vorbi cu sora să—i mai dea bolnavului din acea doctorie, la fiecare ceas cîte o lingură, să—i pună pe frunte comprese reci, iar în caz de migrenă să—i pună imediat gheaţă pe frunte.

Însuşi el, doctorul, venea de cîteva ori pe zi să vadă bolnavul şi să—i povestească istorioare comice. Asta deoarece socotea că nimic nu poate vindeca o boală ca buna dispoziţie, care, după cum bine ştiţi, se capătă numai prin rîs şi zîmbet. Pentru a—şi înveseli bolnavii, doctorul Compresă dăduse dispoziţie să se atîrne prin spital tablouri comice, desene caraghioase ori caricaturi şi luase măsuri ca atît medicii de gardă, cît şi surorile să le citească în timpul liber diverse întîmplări nostime sau poveşti hazlii, ba chiar să le spună glume, anecdote, cimilituri, cuvinte rostite de—a—ndoaselea, păcăleli, caraghioslîcuri şi tot felul de fleacuri care să le stîrnească rîsul.

CAPITOLUL XXIII. HABARNAM ESTE DIN NOU CHINUIT DE CONŞTIINŢĂ

Inginerul Doagă, noua cunoştinţă a drumeţilor noştri, era un prichindel cu totul neobişnuit. Ceea ce îl deosebea mai ales de ceilalţi era repeziciunea cu care făcea totul. Mîinile, picioarele şi limba i se mişcau peste măsură de iute. De obicei nu mergea, ci alerga, şi aproape niciodată nu stătea locului. Dacă n—avea unde alerga, n—avea cu cine vorbi, îşi smucea tot trupul cînd într—o parte, cînd într—alta sau ţopăia nerăbdător pe loc. Dacă avea de mers cu automobilul, pornea brusc maşina şi se oprea pe neaşteptate. în capul lui, gîndurile treceau cu viteza luminii care, după cum bine ştiţi, este de trei sute de mii de kilometri pe secundă. Lua orice hotărîre înainte de a chibzui în vreun fel, iar dacă, cine ştie din ce pricină, nu—i mai plăcea hotărîrea luată, o schimba îndată, fară să o ducă la capăt.

Toţi cei cu care se întîlnea ajungeau să fie Stăpîniţi de firea lui neastîmpărată şi făceau tot ce îi trecea lui prin cap, uitînd de propriile lor planuri.

Îndată după masă, Cubuleţ, care era mai liniştit din fire, crezu că e timpul să—şi conducă oaspeţii pe strada Creaţiei, ca să vadă casele lui Pepenaş, dar Doagă îi spuse, fără înconjur, că pentru aşa ceva se poate găsi oricînd vreme şi se şi grăbi să îndrepte maşina spre fabrica de mobile.

De cum ajunseră acolo, călătorii noştri se arătară grozav de miraţi că mesele, scaunele, dulapurile, divanele şi paturile se făceau în Oraşul Soarelui nu din lemn, ci din tot soiul de materiale plastice. Procesul fabricării era cît se poate de simplu. Masa plastică pregătită din vreme curgea înăuntrul maşinii de presat şi lua fie forma unei mese, fie aceea a unui scaun sau pat. Pentru fabricarea dulapurilor, bufeturilor ori divanurilor nu ajungea o singură maşină de presat, era nevoie de mai multe. Prima făcea de pildă chiar dulapul, a doua uşile şi rafturile, treia sertarele şi aşa mai departe.

Materialelor plastice li se dădeau tot felul de culori şi de nuanţe.

Era mai întîi aşa—zisul material plastic—lemnos. Mobila făcută din el n—o puteai deosebi cu nimic de cea din lemn obişnuit. Era de asemenea materialul plastic—metalic, care înlocuia metalul cum nu se poate mai bine.

Din acelaşi material plastic nu se făcea numai mobilă, ci şi mînere de luşă, rame de tablouri, oglinzi ori candelabre. în Sfîrşit exista un material plastic elastic, care se întrebuinţa la saltele ori

somiere, ba chiar la perniţe pentru spetezele divanurilor şi pentru fotolii.

Pe lîngă mobila simplă se mai fabrica şi un fel de mobilă combinată, cum ar fi divanul—pat, care putea să servească şi ca pat, şi ca divan, pe urmă masa—răcitor, scaunul—aspirator, patul—bibliotecă, fotoliul—bicicletă şi altele. Mai mult ca orice le plăcu însă drumeţilor noştri aşa—zisa mobilă pneumatică. Adică dulapuri, mese, fotolii făcute din cauciuc şi umflate cu aer. Mai comodă pentru mutat ca mobila asta nici că se putea găsi; n—aveai decît s—o dezumfli pentru ca întregul mobilier al unei camere să intre bine într—un geamantanaş. Dar cele mai luxoase erau, desigur, fotoliile, paturile şi divanele pneumatice, fiindcă, umplute cu aer, căpătau o formă reliefată, bombată, aerodinamică, care parcă te îmbia să te odihneşti.

După ce vizitară fabrica de mobile, drumeţii noştri se duseră întîi la cinematograf şi pe urmă la teatru.

A doua zi, Doagă şi Cubuleţ veniră mai devreme să—i ia cu maşina ca să—i ducă la fabrica de televizoare şi aparate de radio. Nu încape îndoială că cel mai interesant lucru pe care—l văzură acolo fu fabricarea marilor televizoare de perete cu ecran lat. Trebuie să vă spun că aparate de acest fel se găseau la toate cinematografele din Oraşul Soarelui, încît filmele se transmiteau direct de la studioul de televiziune. Asta era cît se poate de convenabil, fiindcă nu mai trebuia să se depene, în fiecare seară, la fiecare cinematograf, sute de benzi şi să lucreze sute de operatori, ba nici nu era măcar nevoie să se facă atîtea benzi. Ajungea una la staţia centrală de televiziune, ca filmul să se poată vedea în toate sălile de cinema.

Tot astfel de televizoare, dar ceva mai mici, aveau piticii din Oraşul Soarelui şi prin apartamentele lor, însă, nu le prea plăcea să vizioneze filme acasă. Fiindcă erau atît de comunicativi cum îi ştiţi, preferau să vadă un film mai mulţi împreună. în felul acesta, filmul li se părea parcă mai bun şi mai interesant.

Pe lîngă televizoarele de perete se mai făceau şi televizoare de masă. Mai ales aparatele de radio erau grozav de felurite, începînd de la cele mari, de cameră, şi de la *radionoptieră* şi terminînd cu cele mici de tot *microţipătoarele* de buzunar şi *microşoptitoarele* de mărimea unor nasturi mici.

După aceea, Doagă îi duse pe drumeţii noştri la fabrica de obiecte casnice, unde se fabricau diferite aspiratoare, maşini de spălat, automate de măturat şi şters praful în casă, oale ermetice şi crătiţi pneumatice.

Din tot ce văzură aici, călătorilor noştri le plăcu *automaşina* electrică de călcat, care avea darul să calce rufele singură, fără nici un fel de ajutor. Pentru asta era înzestrată cu doi ochi electrici care semănau cu nişte televizoare micuţe, prin care vedea, parcă, ce are de călcat.

Ceva mai jos, sub ochi, avea un nas de tinichea. Dacă în timpul călcatului rufele se încălzeau prea rău, maşina simţea prin nasul ei mirosul de ars şi se închidea automat, scoţînd un sunet.

Apoi drumeţii noştri vizitară fabrica de cărţi, unde se tipăreau poveşti, istorioare, aventuri, rebusuri, glume ori ghicitori şi unde cărţile apăreau în tot felul: ba mici, ba mari, ba groase, ba subţiri,

ba în chip de jucărie sau de armonică, ba sub formă de mosor sau de sul, ba numai din poze sau din desene animate şi vorbitoare.

Zeci de maşini tipografice lucrau în fabrică. Era de ajuns să introduci într—o astfel de maşină manuscrisul trimis de scriitor cu desenele pictorilor, ca să înceapă să curgă prin cealaltă parte a maşinii cărţile cu poze gata făcute. Tipărirea în maşinile astea se făcea electric şi consta în aceea că cerneala tipografică se răspîndea înăuntru printr—un pulverizator special şi se lipea pe hîrtia electrizată, sub formă de litere şi de poze. Aşa se explică repeziciunea cu care se făceau cărţile.

Pînă la urmă, Habarnam şi tovarăşii lui de drum trecură şi pe fabrica de instrumente muzicale, şi pe la combinatul de marionete, unde se făceau păpuşi pentru teatrele de păpuşi, şi pe la uzina de automobile şi prin alte cîteva locuri. Ziua nu făceau altceva decît excursii interesante cu Doagă şi cu Cubuleţ prin tot soiul de fabrici şi uzine, iar seara se duceau împreună la teatru, la cinema, la concert şi la felurite întreceri sportive. Uneori, drumeţii noştri îl luau cu ei şi pe Caracudă, piticul cel rotofei pe care l—au cunoscut la fabrica de îmbrăcăminte. După cum v—am mai spus, Caracudă era şi actor, aşa încît ştia bine la ce teatre se dau spectacolele cele mai interesante şi putea oricînd să le spună celorlalţi care anume piesă merită să fie văzută.

Pe scurt, călătorilor noştri le era în Oraşul Soarelui cît se poate de vesel. Singura umbră care întuneca buna dispoziţie a lui Habarnam erau amintirile despre Fluieraş. În ziua cînd ziarele anunţaseră dispariţia miliţianului, Habarnam se temuse ca nu cumva cel pierdut să fie găsit prea repede. Dar fiindcă a doua zi aceleaşi ziare scriau, după cum bine ştiţi, că în ciuda tuturor cercetărilor nimeni n—a putut da de urmele lui Fluieraş, prietenul nostru se bucură şi se mai linişti puţin. Totuşi, chiar în aceeaşi seară, conştiinţa lui se deşteptă ca şi în alte dăţi şi începu să îl certe.

„Ce vrei să fac? se apăra Habarnam. Sînt eu vinovat că a diSpărut?"

„Nu eşti vinovat, încuviinţa conştiinţa. Dar vezi că te bucuri de asta. Crezi că e frumos ca cineva să se bucure de nenorocirea altuia?"

„Şi ce—ţi pasă ţie? se revolta Habarnam. De ce îţi vîri nasul unde nu—ţi fierbe oala?"

„Cum ce—mi pasă? se miră conştiinţa. Ştii doar că eu vreau să fii bun şi am să te cert mereu dacă n—ai să te porţi cum trebuie."

Lui Habarnam i se făcu ruşine şi îşi făgădui că altă dată n—are să se mai bucure. Totuşi, în dimineaţa următoare se nelinişti iar şi apucă ziarul în mînă, tremurînd ca nu cumva să citească acolo că miliţianul Fluieraş a fost în sfîrşit găsit şi că toată lumea a aflat din gura miliţianului despre el, Habarnam, care a îndrăznit să dărîme zidurile miliţiei cu ajutorul baghetei magice. Cînd citi că Fluieraş nu a fost găsit încă, Habarnam răsuflă uşurat şi nu—i lipsi mult să sară în sus de bucurie; seara însă se căi că s—a bucurat de aşa ceva, pentru ca a doua zi dimineaţa să se bucure iarăşi. Dar pe măsură ce se scurgeau zilele, el îşi asculta tot mai puţin conştiinţa, încît pînă la urmă liniştea lui rămase netulburată.

De altfel, noii prieteni nu le lăsau de loc drumeţilor noştri răgaz să se ia cu gîndurile. Ba Doagă şi Cubuleţ fură cît pe—aci să se certe din pricina lor. Cubuleţ ar fi dorit mult să le mai vorbească despre arhitectură şi să le arate casele lui Pepenaş, dar Doagă nu—l lăsa să rostească nici un cuvînt şi se ţinea de călătorii noştri ca scaiul. Lui Cubuleţ îi părea acum tare rău că le—a dat prilejul lui Habarnam, Bumbiţei şi lui Împestriţatu să se împrietenească cu Doagă.

—Dacă ştiam că păţesc aşa, nu—ţi mai făceam cunoştinţă cu ei, îi spuse el inginerului.

Odată i—a trecut prin minte să se ducă la cei trei oaspeţi mai devreme ca de obicei, ca să i—o ia înainte lui Doagă. într—adevăr, a doua zi dimineaţa se sculă aproape cu noaptea—n cap şi o porni spre hotel. Dar care nu—i fu mirarea cînd văzu că drumeţii noştri au şi plecat.

—Iarăşi Doagă ăsta mi—a făcut figura! se înfurie Cubuleţ. Numai să pice el în mîinile mele. Nu garantez cum are să scape...

Încruntat şi supărat, Cubuleţ ieşi în stradă şi se întîlni nas în nas cu Doagă, care tocmai coborîse din automobilul lui săltăreţ.

—Încotro ai pornit—o? îl întrebă Cubuleţ uluit.

—Cum încotro? Spre Habarnam şi Bumbiţa, se minună Doagă ?

—Numai că te duci degeaba — zise Cubuleţ — i—a şi luat cineva.

—Cum i—a luat? Cine i—a luat? strigă Doagă sărind în sus de mirare.

—Eu de unde să ştiu? răspunse Cubuleţ desfăcînd larg mîinile.

—A! rosti deodată Doagă, bătîndu—se cu mîna peste frunte. Ştiu acum. Caracudă ia luat. Să nu mă

mişc din locul ăsta dacă nu i—a tras el pe undeva!

Într—adevăr aşa era. Caracudă le făgăduise de mult călătorilor noştri să—i ducă prin Parcul Soarelui, încredinţîndu—i că o asemenea plimbare este cu mult mai interesantă decît colindatul prin fabrici şi uzine. Dar Doagă nici nu voia să audă de parc şi născocea tot felul de piedici ca să zădărnicească plimbarea asta. Pînă la urmă, Caracudă recurse la un şiretlic şi ducîndu—se să—i ia pe cei trei mai devreme ca în alte dimineţi, se duse cu ei în Parcul Soarelui.

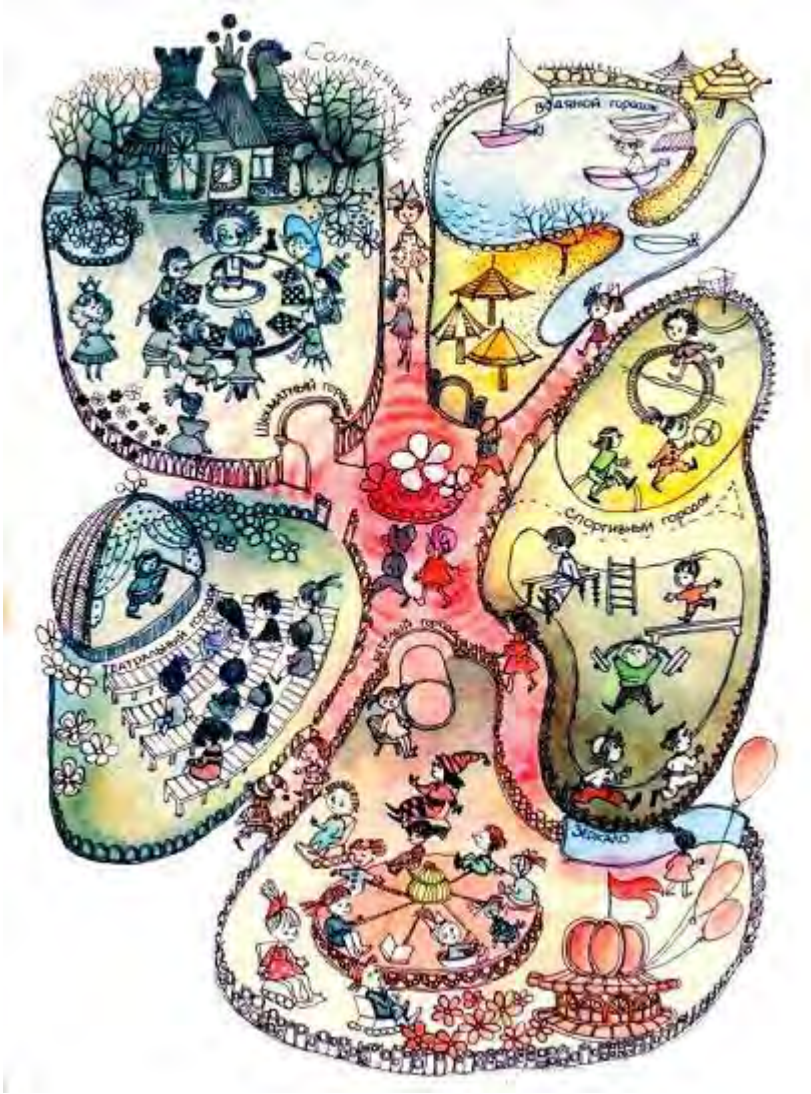

Parcul se găsea în partea de răsărit a oraşului şi ocupa o întindere destul de mare. Era format din cîteva despărţituri sau orăşele, cum li se mai spunea: aşa era orăşelul sportiv, unde aveau loc diverse jocuri şi reprezentaţii sportive; orăşelul apei, prin care se vedeau bazine de înot, trambuline şi debarcadere; orăşelul teatral, în care se găseau mai multe teatre şi cinematografe, ba chiar şi un circ; orăşelul şahului, unde se puteau juca table ori şah, şi în sfîrşit orăşelul veseliei, prin care întîlneai la orice pas tot felul de locuri distractive.

Fiecare din orăşele era construit în alt fel. Dar cel mai interesant arăta orăşelul şahului. întreaga sa suprafaţă era împărţită în bucăţele pătrate, care îi dădeau înfăţişarea unei table de şah. Casele, chioşcurile şi pavilioanele din el aveau forma unor piese de şah. Unele apăreau ca nişte turnuri, altele înfăţişau regine, elefanţi, cai şi aşa mai departe. Gardul era făcut din pioni, iar în faţa fiecărei intrări se aflau cîte doi cai albi sau negri.

Printre flori, care erau aşezate pe straturi aşa ca şi piesele de şah, se găseau măsuţe la care şedeau cei care doreau să joace şah sau table.

Oricînd puteai întîlni acolo o mulţime de şahişti şi şahiste. Şahiştii purtau costume în carouri, iar şahistele rochii imprimate cu figuri de şah în diverse culori. Adesea îi vedeai ţinînd lecţii de şah, povestind întîmplări interesante din viaţa şahiştilor celebri sau participînd la turnee şahiste la care se adunau mulţi pitici. Mai făceau cîte o partidă cu amatorii, adică cu prichindeii şi prichinduţele cărora le plăcea şahul.

Interesante erau partidele în care jucau în acelaşi timp cu mai mulţi adversari. Unii specialişti reuşeau să joace zece Pînă la cincisprezece partide deodată, iar cel mai bun şahist, campionul Oraşului Soarelui, numit Figură, juca dintr—o dată la douăzeci de mese, ba unde mai pui că nici nu se uita la nici una. I se spunea doar ce mişcare a făcut adversarul, el îşi nota în carneţel şi zicea îndată care trebuie să fie mişcarea de răspuns. La asemenea reprize veneau de asemenea să urmărească jocul numeroşi pitici.

Dar orăşelul şahului avea încă ceva mai grozav ca orice: automatele şahiste, care nu erau altceva decît nişte maşini cu înfăţişarea unor pitici obişnuiţi, avînd nas, gură, ba chiar şi cap. înăuntru automatului se găsea o instalaţie electronică de calculat, cu memorie, care ţinea legătura prin cablu electric cu pătrăţelele d.e pe tabla de şah. Jucînd cu un prichindel adevărat, automatul găsea, mulţumită instalaţiei lui electronice, cea mai potrivită mişcare de răspuns care să clucă la cîştigarea jocului şi mişca, pe rînd, fiecare piesă. Asta n—ar avea de ce să vă mire, fiindcă jocul de şah îşi are regulile lui şi întotdeauna poţi calcula dinainte cum trebuie să mişti piesele ca să nu pierzi partida.

Automatele şahiste erau construite de cei mai buni şahişti, aşa încît nu puteau juca cu succes la ele decît campionii, ba nici ei totdeauna. De multe ori se întîmpla să piardă jocul la automat însuşi constructorul lui. Lucru lesne de înţeles, deoarece şahistul poate să obosească, să se îmbolnăvească să fie distrat şi să mişte prost piesa, pe cînd automatul nu oboseşte, ci lucrează mereu repede şi fără greş, dacă, bineînţeles, nu se strică.

Într—un pavilion din orăşelul şahului se găsea un automat şahist mare de tot, care putea să joace

în acelaşi timp la treizeci şi două de table.

Automatul era instalat în mijlocul unei mese rotunde pe care se aflau treizeci şi două de table de şah, cu jucătorii respectivi.

După ce mişca piesa pe o tablă, aparatul se răsucea şi făcea mişcarea pe o altă tablă, pe urmă iar se răsucea şi aşa o ţinea într—una, făcînd mişcare după mişcare. Asta se întîmpla atît de repede, că unii dintre jucători nici nu apucau să dea răspuns la mişcare. în acest caz, automatul se oprea şi aştepta pînă ce mişcarea era făcută.

În plimbarea lor prin orăşelul şahului, drumeţii noştri urmăriră multă vreme jocul celui mai mare automat şahist. Pînă la urmă, Bumbiţei i se urî să privească, dar

Habarnam de—abia atunci prinse gust. Văzînd că unul din jucători a pierdut partida şi se ridică de pe scaun, Habarnam se aşeză în locul lui şi spuse că vrea să joace. Bumbiţa protestă susţinînd sus şi tare că ea nu poate să sufere jocul de şah. Împestriţatu zise şi el acelaşi lucru, dar Habarnam se încăpăţină şi nu vru în ruptul capului să plece de acolo. Atunci Caracudă spuse că ar fi mai bine ca el, Bumbiţa şi Împestriţatu să se plimbe puţin prin orăşelul vesel, iar Habarnam să rămînă la şah, pentru ca după aceea să—i caute. Cu aceste vorbe, lucrurile se împăcară.

CAPITOLUL XXIV. CUM S—A ÎMBOLNĂVIT HABARNAM DE FEBRA ŞAHULUI

Bumbiţa şi Împestriţatu plecară cu Caracudă în orăşelul vesel, iar Habarnam se apucă să joace şah cu automatul cel mare. Nici nu apucă să facă zece mişcări, că fu făcut şah mat. Hotărî atunci să mai joace o partidă şi o pierdu şi pe asta, după ce mută doar de cinci—şase ori. Următorul mat îl primi după trei mutări. Ai fi zis că automatul dibuie parcă fiecare mişcare greşită a lui Habarnam şi găseşte imediat mijlocul să—l învingă în timpul cel mai scurt cu putinţă.

Unul dintre jucători, care şedea alături de el, la masă, îi spuse că a început prea devreme să joace cu o maşină atît de complicată şi că ar face mai bine să—şi încerce la început forţele cu una mai mică, simplă.

Aflînd că în orăşelul şahului mai sînt şi alte automate, Habarnam se ridică de pe scaun şi se duse în căutarea unei maşini pe puterile lui. Dar de—abia făcu cîţiva paşi, că se întîlni cu o prichinduţă într—o rochie albă, frumoasă, presărată cu piese de şah în diferite culori şi cu o pălărie în formă de coroană, amintind dintre toate piesele şahului pe regină.

—Bună dimineaţa, îi spuse ea lui Habarnam zîmbindu—i prietenos.

—Bună dimineaţa, răspunse el. Parcă te cunosc de undeva.

—Să—ţi fie ruşine, Habarnam, îl certă ea. M—ai şi uitat? Adu—ţi aminte de ziua cînd ai venit cu prietenii tăi la fabrica de îmbrăcăminte.

—A! făcu Habarnam. Adevărat! Acuma îmi amintesc. Eşti Aţişoara.

—Exact, încuviinţă Aţişoara. Dar hai să stăm puţin colo pe bancă. E aşa de frumos aici.

Se aşezară amîndoi pe băncuţă.

—Să ştii că noi, în schimb, nu v—am uitat, mereu vă pomenim, vorbi iar Aţişoara. Pentru noi, ziua aceea a fost tare veselă. Ţii minte cum i—a spus atunci Aculiţa lui Doagă: „Nu sînteţi cal şi nu vă aflaţi în grajd. Nechezaţi acasă pînă vă săturaţi." Ha! Ha! Ha! Acum, de cîte ori rîde cineva dintre noi îi zicem: „Nu necheza că nu eşti cal şi nu te găseşti în grajd. Du—te acasă, nechează cît pofteşti şi pe urmă vino înapoi".

Habarnam şi Aţişoara rîseră cu poftă.

—Spune—mi, te rog, îţi place în oraşul nostru? întrebă apoi Aţişoara.

—Foarte mult, răspunse Habarnam. Voi aveţi de toate, şi maşini de tot felul, şi cinematografe, şi teatre, şi restaurante, şi magazine. Nimic nu vă lipseşte!

—Dar ce, la voi nu e ca la noi? întrebă iar Aţişoara.

—Da, de unde! rosti Habarnam făcînd un gest de plictiseală. La noi, dacă vrei un măr te sui în pom şi ţi—l rupi singur, vrei fragi — trebuie să ţi—i cultivi mai întîi, vrei alune — te duci în pădure după ele, într—un cuvînt, întîi lucrezi şi pe urmă mănînci. Pe cînd la voi te duci direct la restaurant şi—ţi comanzi ce—ţi pofteşte inima.

—Ei, nu—i chiar aşa, protestă Aţişoara. Nici la noi nu merge să leneveşti. Nimeni nu—şi comandă şi nu—şi cumpără ce pofteşte pînă cînd nu lucrează mai întîi pe cîmp, în grădini sau în fabrici.

—Da, dar noi n—avem maşini ca voi ca să ne ajute la lucru. Nici magazine nu avem. Voi trăiţi cu toţii împreună, pe cînd la noi fiecare îşi duce traiul în căsuţa lui. Din cauza asta ies doar încurcături. în clădirea noastră, de pildă, locuiesc doi mecanici şi nici un croitor. în altă casă locuiesc numai croitori şi nici un mecanic. Dacă ai nevoie, să zicem, de pantaloni trebuie să te duci la croitor, dar el nu—ţi dă, bineînţeles, degeaba, fiindcă în cazul cînd s—ar apuca să dea tuturor degeaba...

—Ar rămîne el fără pantaloni, rîse Aţişoara.

—Mai rău, rosti Habarnam făcînd iarăşi gestul de plictiseală. Ar muri chiar de foame, pentru că n—ar putea să coasă haine şi în acelaşi timp să—şi agonisească singur hrana.

—Asta cam aşa e, încuviinţă Aţişoara.

—Îi dai, va să zică, croitorului pentru pantaloni, să spunem, o pară, continuă Habarnam. Dar dacă el n—are ce face cu ea, ci îi trebuie, de exemplu, o masă, eşti nevoit să te duci la tîmplar, să—i dai para ca să—ţi facă o masă, pe care să o schimbi pe urmă cu nişte pantaloni. E posibil însă ca şi tîmplarul să—ţi spună că n—are nevoie de pară, ci mai curînd de un topor. Atunci nu—ţi rămîne decît să alergi la fierar ca să capeţi toporul. Ba se poate întîmpla să afli, cînd ajungi cu toporul la tîmplar, că el nu mai are nevoie nici de topor, fiindcă şi—a procurat unul din altă parte. Şi uite aşa te alegi, pînă la urmă, cu toporul în locul pantalonilor!

—Dar asta este într—adevăr o nenorocire! zise Aţişoara amuzată.

—Nu dintre cele mai mari — răspunse Habarnam — fiindcă oricum, fără pantaloni tot nu rămîi. Pînă la urmă se găseşte un prieten care să te scoată din încurcătură şi să—ţi dăruiască vreo pereche dintr—ai lui sau cel puţin să ţi—O împrumute pentru un timp. Mai rău e cînd, din pricina asta, unii dintre pitici se aleg cu nişte boli îngrozitoare, cum ar fi invidia sau zgîrcenia. Piticul care s—a molipsit de zgîrcenie cară la el acasă tot ce—i cade sub mînă, fie că îi trebuie, fie că nu—i trebuie. Avem şi noi în clădire un asemenea pitic: îi zice Gogoaşă. Să vezi ce de catrafuse a strîns la el în cameră. îşi închipuie că o să le schimbe pe alte lucruri folositoare pentru el. A strîns şi unele lucruri de preţ, de care alţii poate ar avea chiar nevoie, dar Gogoaşă le lasă să zacă degeaba pînă cînd se prăfuiesc şi se strică. Are haine şi veste cîtă frunză şi iarbă,vreo douăzeci de costume întregi, iar pantaloni vreo cincizeci de perechi. Toate se tăvălesc grămadă pe podea, încît nici el nu mai ştie bine ce are şi ce nu are acolo. Cîte un pitic profită de asta. Dacă îi trebuie urgent pantaloni ori haină, îşi alege din grămadă care îi place. Gogoaşă nici nu observă. Dar dacă observă totuşi cumva, atunci să te ţii... face un tărăboi că îţi vine să fugi din casă!

Aţişoara rîse un timp cu poftă, pe urmă însă se opri din rîs şi deveni serioasă.

—La urma urmelor e ruşinos să faci haz pe socoteala unor bolnavi, zise ea. Bine că la noi nu poate căpăta nimeni o boală aşa urîtă. De ce ne—am apuca să adunăm grămezi de costume, dacă putem oricînd să luăm de la magazin orice costum dorim? Ba unde mai pui că moda se schimbă într—una şi

dacă o haină se demodează, tot n—o mai porți. De altfel — își aminti Aţişoara — unde sînt prietenii dumitale, Bumbiţa şi celălalt... stai numai, cum îl cheamă? întunecatu parcă.
—Nu întunecatu, împestriţatu, o corectă Habarnam. S—au dus amîndoi cu Caracudă în orăşelul vesel, şi eu am rămas aici să joc şah cu automatul.
—Ei, şi ai jucat? întrebă Aţişoara.
—Am jucat trei partide, dar n—am cîştigat nici una, răspunse Habarnam.

După ce află de la Habarnam cu care automat s—a apucat el să joace, Aţişoara îi spuse prietenului nostru că automatul acela este construit de campionul Figură, încît nici măcar un şahist experimentat nu poate să—l învingă uşor. Mare lucru se socoteşte şi cînd termini o partidă cu el la egalitate, iar dacă izbuteşti să cîştigi, ţi se dă dreptul să joci cu campionul Figură, pentru disputarea întîietăţii.

Pentru asemenea jucători neexperimentaţi ca Habarnam existau în orăşelul şahului nişte automate mai puţin complicate. Instalaţia electronică a acestor maşini era mult mai simplă, încît nu era chiar atît de greu să cîştigi jocul cu ele. Unde mai pui că unele dintre automate erau în aşa fel construite, încît să—i amuze cît mai mult pe jucători. Aşa, de pildă, era unul care avea o mutră nostimă. Ba pe deasupra mai putea să fîsîie din nas şi să—şi mîngîie ceafa, ceea ce părea grozav de caraghios. La altul, faţa era făcută din material plastic elastic şi de cîte ori izbutea să facă o mişcare bună la şah, pe chipul lui apărea un zîmbet triumfător. Cum începea să cîştige partida, gura i se lărgea pînă la urechi, dar dacă lucrurile se schimbau cumva în defavoarea lui, făcea nişte grimase atît de îngrozitoare, încît era imposibil să—l priveşti fără să te prăpădeşti de rîs. Mai era, pe urmă, alt automat, al cărui păr se ridica în cap măciucă şi care avea în fiecare nară cîte un bec aprins, din care pricină nasul i se făcea roşu ca la beţivi.

Puteai să mai întîlneşti pe acolo şi cîte un automat care imită diferite gesturi ale şahiştilor. Unul din ele, de fiecare dată cînd trebuia să mişte o piesă, încreţea un timp fruntea, se ciupea de nas, apoi ridica piesa de pe tablă şi o ţinea mult în mînă, de parcă s—ar fi gîndit în vremea asta unde să o aşeze; pe urmă o punea într—un anume loc, dar se răzgîndea îndată şi o muta într—altă parte. După aceea îşi lua din nou aerul că se gîndeşte. Asemenea apucături izbuteau să—i scoată din sărite pe şahiştii mai nerăbdători, încît jocul nu mai putea să—i plictisească. Unul dintre automate, înainte de a mişca piesa, făcea întîi: „Hm!" apoi ofta, tuşea, îşi sucea capul în toate părţile, desfăcea larg amîndouă braţele şi înălţa din umeri. Altul rostea în timpul jocului tot felul de vorbe, cum ar fi: „Aha, va să zică mata aşa ai mişcat. Ei bine, nici eu n—am să mă las mai prejos", sau: „Stai că—ţi arăt eu ţie cum se joacă şah", sau: „Păzea că te distrug !" Vocea era împrumutată automatului de un magnetofon, adică de un aparat sonor cu înregistrări pe bandă, pe care erau imprimate cele cîteva fraze. La fiecare mutare a unei piese, magnetofonul se deschidea automat şi făcea să sune una din frazele înscrise pe bandă.

Fiecare automat îşi avea numele lui. Aşa, de pildă, automatul cel mare, cu treizeci şi două de locuri, se numea „Titanul". Celui care spunea „Păzea că te distrug" i se dăduse numele „Distrugătorul", iar celui care se mîngîia pe ceafă i se zicea, n—aş putea să vă spun din ce pricină, „Drăcilă". Aţişoara îi făcu cunoştinţă lui Habarnam cu toate automatele şi el jucă cu fiecare cîte o partidă, dar nu cîştigă decît o dată, cînd jucă cu Drăcliă.
—Ei, vezi că ai făcut progrese? îl încurajă Aţişoara. Ar trebui să vii mai des pe aici, la antrenament.

În timp ce Habarnam juca şah, Bumbiţa şi împestriţatu se amuzau în orăşelul vesel. Distracţiile începeau din locul unde începea şi orăşelul, cu alte cuvinte chiar de la poartă. Intrarea nu era formată nici dintr—o poartă mare, nici dintr—o portiţă mică şi nici dintr—o uşă, ci dintr—un tub larg, metalic, ca un fel de tunel.

Tunelul se învîrtea într—una şi oricine încerca să treacă prin el în chip obişnuit cădea neapărat, fiindcă picioarele îi alunecau într—o parte. Pentru ca cineva să nu se rostogolească trebuia să nu calce drept, ci oblic, mutîndu—şi sprinten picioarele cînd într—o parte, cînd într—alta. Unii dintre piticii mai încercaţi în de—alde astea treceau prin tunel fără să se clatine măcar. Dar aceştia erau puţini. Cei mai mulţi nu puteau să intre în orăşel fără să se tăvălească mai întîi prin tot tunelul. De obicei, la intrare era adunată o grămadă de pitici care făceau haz pe socoteala curajoşilor ce străbăteau tubul. Amestecîndu—se cu gloata adunată, Bumbiţa, Caracudă şi Împestriţatu rîdeau alături de ceilalţi. Cel mai mult se amuza împestriţatu. El era sigur că nu—i de loc greu să treci prin tub şi că toţi cad din pricina stîngăciei lor. După ce se sătură de rîs, Împestriţatu îşi spuse că e timpul să—şi arate iscusinţa şi păşi, fără frică, în tunel. Nici nu apucă să facă trei paşi, că şi alunecă, rostogolindu—se prin tunel ca o bucată de lemn. Bomboanele din buzunar i se risipiră care încotro. Degeaba încercă să se ridice ca să le adune pe toate, că se prăvălea mereu înapoi şi se tot rostogolea, pînă cînd fu aruncat afară de partea cealaltă. Toată această reprezentaţie stîrni în gloată o furtună de rîs.

—Vezi, nici n—am intrat încă în orăşelul vesel şi am şi început să ne înveselim, îi spuse Caracudă Bumbiţei. Să observi însă că aici comicul se naşte foarte simplu. Oamenii se amuză unii pe alţii. întîi rîzi tu de alţii, iar mai tîrziu, cînd treci prin tunel, rîd ceilalţi de tine.

Vorbind astfel, Caracudă intră în tub. în ciuda trupului lui ca un butuc, el păşi destul de sprinten tot drumul şi nu alunecă decît cu doi paşi înainte de ieşire, ceea ce stîrni totuşi rîsul spectatorilor. Pe urmă veni rîndul Bumbiţei. Toţi erau siguri că are să cadă şi ea şi se pregătiră să rîdă în lege, dar ea înaintă atît de uşurel, încît nu se poticni niciodată.

De cum se văzură în orăşelul vesel, drumeţii noştri păşiră pe o alee şi curînd se treziră într—o piaţetă unde se găsea un cerc mare de lemn, numit roata dracului. Cine dorea., se aşeza pe suprafaţa cercului, care începea să se învîrtă tot mai repede, pînă cînd forţa centrifugă îl zvîrlea cît colo pe cel aşezat.

După ce se învîrtiră pe roata dracului şi căzură la pămînt de—a berbeleacul, cei trei o porniră mai departe, oprindu—se abia în faţa oglinzii fermecate. Oglinda asta nu era plată, obişnuită, ci strîmbă, ba pe deasupra mai făcea şi ape, din care pricină capul piticului care se oglindea în ea se întindea în lung ca o păstaie de mazăre, iar picioarele lui rămîneau scurte ca de răţuşcă; apoi se întîmpla exact invers: picioarele i se lungeau de—ai fi zis că sînt nişte macaroane şi capul arăta ca o clătită. După aceea începea să se lungească nasul, pe cînd faţa se strîmba într—o parte şi i se schimonosea în aşa hal, încît pînă la urmă n—o mai putea asemăna cu nimic.

Era imposibil să te uiţi la toate aceste poceli fără să faci haz. Şi fiindcă rîsul trezeşte pofta de mîncare, drumeţii noştri se duseră să ia masa la restaurant, iar după—masă se plimbară cu *autoscaunul* atomic pe roate şi cu *autopatinele* cu rotile.

Autoscaunul atomic semăna foarte bine cu un scaun obişnuit sau cu un mic fotoliu, avînd un postament pentru sprijinirea picioarelor, care se mişca cu ajutorul unor rotile moi de cauciuc. Dedesubt, sub scaun, se afla un motoraş atomic care punea maşina în mişcare.

Pentru ca să mergi cu autoscaunul, nici nu aveai măcar nevoie să te pricepi la condus. Era de ajuns să te aşezi şi să spui: „înainte", şi scaunul pornea singur. „Mai repede" sau „Mai încet", şi scaunul îşi iuţea ori îşi încetinea mersul; „La dreapta" sau „La stînga", şi scaunul întorcea încotro ţi—era voia; „Stop", şi scaunul oprea în aceeaşi clipă.

Toate aceste cuvinte puteai să nu le rosteşti tare, ci doar pe şoptite, ba chiar să nu le rosteşti de loc, să le spui doar în gînd.

Bumbiţa şi Împestriţatu îl întrebară pe Caracudă cum e cu putinţă aşa ceva. Caracudă le spuse că postamentul prinde semnalele electrice date de picioarele piticului care şade pe *autoscaun* şi le transmite instalaţiei electronice speciale care pune în mişcare motorul, reglează viteza ori dă drumul mecanismului de întoarcere la dreapta sau la stînga.

—Ce semnale ar putea să vină de la picioarele mele? se miră Împestriţatu. N—am simţit niciodată aşa ceva.

—N—ai simţit, e adevărat — aprobă Caracudă — pentru că sînt foarte slabe. Dar ele există totuşi. Ajunge să gîndeşti — adică să—ţi spui în gînd „înainte", sau celelalte cuvinte, ca în aceeaşi clipă să plece de la creierul tău primul impuls electric nervos care să ordone fotoliului s—o ia înainte ori înapoi, să se întoarcă la dreapta sau la stînga sau să se oprească din mers. Ei, află că tocmai aceste impulsuri electrice sînt recepţionate de instalaţia electronică.

Împestriţatu prinse a se plimba în *autoscaun*, urmărind cu interes cum ascultă maşina de gîndurile lui.

—Ei — îşi zise el de la o vreme — după mine, să ştii că un asemenea *autoscaun* e chiar mai bun decît bagheta magică a lui Habarnam. Cu scaunul îţi ajunge să zici în gînd „La dreapta" sau „La stînga" şi dorinţa ţi se împlineşte îndată, pe cînd bagheta trebuie în plus s—o răsuceşti, ba să—i mai şi porunceşti cu glas tare. Adică, pe scurt, prea multă bătaie de cap.

După ce se săturară de *autoscaune*, Bumbiţa, Împestriţatu şi Caracudă se plimbară pe *autopatinele* cu rotile, care aveau cam acelaşi fel de instalaţie electronică ca şi un autoscaun, cu alte cuvinte primeau impulsul electric de la picioarele piticului care patina şi îl duceau acolo unde voia.

Caracudă le zise că deocamdată *autoscaunele* şi *autopatinele* există numai în parc, dar că în curînd ele or să circule prin tot oraşul, încît, de la o vreme, s—ar putea ca nici un pitic să nu mai vrea să aibă de—a face cu automobilul, toată lumea preferind *autoscaunul* electronic.

Ziua trecu pe nesimţite. Caracudă, Bumbiţa şi Împestriţatu se întoarseră în orăşelul şahului, unde, după ce—i găsiră pe Aţişoara şi pe Habarnam, se duseră cu toţii în orăşelul teatral, să vadă un spectacol.

De atunci, Bumbiţa şi Împestriţatu puteau fi văzuţi în orice zi în orăşelul vesel. Habarnam însă îşi petrecea toată ziulica cu şahul. Acolo se întîlnea cu Aţişoara, cu care discuta într—una vrute şi nevrute, dar cel mai important lucru pe care îl făceau zilnic erau partidele de şah. Aţişoara era o şahistă înfocată şi se bucura că şi Habarnam a îndrăgit şahul sau, cum spuneau în acest caz piticii din Oraşul Soarelui, s—a îmbolnăvit de febra şahului.

CAPITOLUL XXV. CUM A FOST GĂSIT FLUIERAŞ

În primele zile ale şederii lui la spital, Fluieraş rămînea uimit cînd auzea că sora ori vreunul dintre medici i se adresează numindu—l Strîmbicel. Totuşi nu—i trecu prin cap să întrebe de unde pînă unde s—a ales el cu un nume atît de ciudat. Asta pentru că mintea îi era niţeluş cam tulburată din pricina comoţiei cerebrale pe care o suferise, aşa încît nu mai putea judeca la fel de limpede ca mai înainte. încetul cu încetul se restabili după boală, dar între timp, fără să—şi dea Seama, se obişnui cu noul lui nume, încît, de la o vreme, ajunsese să i se pară că niciodată nu l—a chemat altfel decît Strîmbicel. Numai cîteodată tresărea cînd auzea că i se spune aşa şi atunci nu răspundea de la început, ci mai stătea oleacă pe gînduri, ca şi cum ar fi trebuit să—şi dea seama dacă este ori nu este el cel strigat.

Această ciudăţenie în purtarea lui Fluieraş nu, i—a scăpat nici doctorului Compresă, dar doctorul a luat—o drept urmare a suferinţelor care au înrîurit asupra sistemului nervos al bolnavului,— făcîndu—l să fie cuprins cînd de nelinişte, cînd de nepăsare faţă de orice sar fi petrecut în jur.

De aceea, Compresă îşi aplică mai departe tratamentul său obişnuit de vindecare prin rîs, deşi, la început, glumele nu descreţiră cîtuşi de puţin fruntea lui Fluieraş. Numai pe măsură ce i se limpezea mintea, bolnavul începea să priceapă hazul întîmplărilor povestite, iar faţa i se lumina de un zîmbet plin de înţelegere. Asta arată că putinţa de a pricepe tot ce e caraghios este legată la pitici de înţelepciunea fiecăruia.

Băgînd de seamă că obrazul lui Fluieraş se înseninează pe zi ce trece, doctorul Compresă se hotărî să treacă la cea de a doua parte a tratamentului său; adică, să nu se mai mărginească la povestitul istorioarelor cu haz, ci să înceapă a—i citi bolnavului cărţi vesele. Aşa se face că fu aleasă pentru citit cartea cunoscutului scriitor Rîndunel: „Despre cei treizeci şi trei de puişori hazlii şi despre ale lor peripeţii." Ascultînd întîmplările caraghioase scrise în carte, Fluieraş rîse din toată inima. Asta îl bucură pe Compresă, care îşi spuse că a sosit vremea să—i lase bolnavului plăcerea de a citi singur. îi aduse, prin urmare, un vraf de ziare dintre acelea care apăruseră în ultimele zile şi în care se povestea mult despre dispariţia miliţianului Fluieraş. De cum îşi văzu numele prin gazete, îşi şi aminti că el este miliţianul cel dispărut şi nicidecum Strîmbicel, cum i se spunea în spital.

Conştiinţa lui îşi reveni cu desăvîrşire, aşa încît prinseră a i se perinda prin minte toate întîmplările prin care trecuse. în cele din urmă îşi aminti cum a răsucit Habarnam bagheta magică şi cum îndată după aceea s—au prăvălit pînă la pămînt zidurile miliţiei. Aruncînd cît colo vraful de ziare din jurul lui, Fluieraş vru să sară din pat.

—Stai culcat, Strîmbicel, stai culcat! îi spuse doctorul Compresă. încotro ai de gînd s—o porneşti?
—Dar eu nu—s Strîmbicel, ci miliţianul Fluieraş, răspunse Fluieraş.

Daţi—mi voie să mă întorc la postul meu, ca să—l arestez pe vrăjitor.

Trebuie să scot cît mai repede din mîna lui bagheta aceea magică cu care e în stare să dărîme toate casele din oraş şi să aducă cine ştie cîte pagube.

Doctorul Compresă ştia că bolnavii cu mintea tulburată au adesea vedenii: li se pare că sînt urmăriţi de fantome, de căpcăuni ori de vrăjitori răi. De aceea, el căută să—l încredinţeze pe Fluieraş prin tot felul de vorbe că nu există vrăjitori şi nici n—au existat vreodată. Dar degeaba, deoarece Fluieraş o ţinea morţiş că a văzut el, cu ochii lui, un vrăjitor care a dărîmat zidurile miliţiei.
—Şi cum arăta, mă rog, vrăjitorul dumitale? întrebă doctorul Compresă cu un zîmbet pe buze.
—La fel ca toţi piticii — răspunse Fluieraş — se deosebea doar prin culoarea galbenă a pantalonilor şi prin bagheta magică pe care o avea în mînă.
—Ei, atunci este limpede că totul a fost numai o închipuire a dumitale, zise Compresă Unde s—a mai pomenit pitic cu pantaloni galbeni.

O asemenea culoare nici nu se poartă măcar!
—Foarte bine că nu se poartă, răspunse Fluieraş. Cu atît mai uşor are să—mi fie să—i smulg din mînă bagheta magică, fiindcă am să—l recunosc îndată după culoarea galbenă a pantalonilor lui.

Doctorul Compresă dădu cu deznădejde din cap şi puse mîna pe fruntea bolnavului, ca să vadă dacă nu cumva are temperatură.
—Sînt sigur că te doare capul, rosti el apoi.
—Nu mă doare de loc! protestă Fluieraş supărat.
—Spui că nu te doare fiindcă aşa ţi se pare, vorbi iar Compresă. Uite, o să—ţi punem gheaţă pe frunte şi ai să vezi ce bine ai să te simţi. După ce vorbi astfel, doctorul Compresă chemă sora şi îi spuse:
—Pune, te rog, gheaţă pe fruntea lui Strîmbicel.
—Dar v—am spus o dată că eu Sînt miliţianul Fluieraş şi nicidecum Strîmbicel!
—Ei lasă, lasă, îl linişti Compresă! Aşa păţesc cîteodată bolnavii care au suferit o comoţie cerebrală, îşi închipuie că au intrat în pielea cine ştie cărei celebrităţi. Tot aşa ţi s—a întîmplat şi dumitale. A fost de ajuns să citeşti prin ziare despre vestitul miliţian Fluieraş, ca să intri la idee; ţi se pare acum că dumneata şi cu Fluieraş sînteţi una şi aceeaşi persoană.
—Ba nu mi se pare. Aşa este! Eu Sînt Fluieraş, vorbi bolnavul cu încăpăţînare.
—Uite — zise doctorul — cînd ai să—ţi vezi carnetul ai să te convingi singur că eşti Strîmbicel şi nu Fluieraş. Soră, adu, te rog, carnetul lui Strîmbicel.

Ascultîndu—l pe doctor, sora aduse o haină şi scoase de acolo un carnet de şofer.
—Ia priveşte ce scrie aici, spuse Compresă luînd permisul în mînă. Locuieşti pe strada Macaroanelor, nu—i aşa?
—Sigur! aprobă Fluieraş.

—în casa cu numărul treizeci şi şapte?
—Da, exact, în casa cu numărul treizeci şi şapte.
—Prin urmare eşti Strîmbicel!
—Asta nu se poate!
—De ce să nu se poată? întrebă doctorul. Aici scrie negru pe alb: „Strîmbicel." Priveşte şi dumneata dacă nu scrie aşa: „Strîmbicel".
—Într—adevăr, se minună Fluieraş. Şi apucînd permisul prinse a citi cu glas tare: „Strîmbicel locuieşte pe strada Macaroanelor nr. B7, apartamentul 66." A! Daţi—mi voie — se întrerupse el — de ce scrie aici apartamentul 66? Eu locuiesc la 99.
—Ei — zise doctorul — să ştii că încurcătura asta s—a petrecut în capul dumitale. Din pricina loviturii pe care ai suferit—o s—a întors numărul 66 cu picioarele în sus, aşa încît ţi—a ieşit 99.

Fluieraş întoarse permisul cu susul în jos şi pufni în rîs:
—Ia te uită! se înveseli el. Chiar aşa a ieşit: 99! Ei, să nu mai fiu atunci Fluieraş o dată ce nu sînt nici Strîmbicel! Adică... Uff!
—Altfel trebuie spus! Să nu mai fiu Strîmbicel o dată ce sînt Fluieraş! Nu—i aşa că am dreptate?
—Sigur, toată dreptatea, îl încredinţă Compresă. Dar nu—i nevoie să te frămînţi pentru asta! Încearcă mai bine să dormi! Cînd ai să te trezeşti, n—ai să mai ţii minte nici o fărîmă din întreaga poveste cu Fluieraş.
—Numai eu port vina în încurcătura asta! Ce mi—o fi venit să—ţi dau ziarele?

Peste puţină vreme, Fluieraş se linişti de tot şi adormi.

Totuşi, după discuţia asta doctorul Compresă rămase pe gînduri.

Nu pentru că s—ar fi îndoit că Strîmbicel ar putea fi altcineva decît Strîmbicel! Nu! Compresă era sigur că Strîmbicel era Strîmbicel. Totuşi, în străfundul sufletului lui nu se simţea tocmai liniştit. Luînd cu el carnetul de şofer, doctorul se duse în strada Macaroanelor, căută casa cu numărul B7, se urcă pînă la etajul patru şi sună la uşa apartamentului şaizeci şi şase. Cel care deschise fu Glumilă.
—Spuneţi—mi, vă rog — întrebă doctorul Compresă — aici locuieşte Strîmbicel?
—Da — răspunse Glumilă — poftiţi înăuntru.

Pe cînd doctorul se pregătea să intre în cameră, Glumilă îi strigă lui Strîmbicel, care şedea pe divan:
—Uite, Strîmbicel! Ţi—au venit musafiri! Zău dacă te mint! Strîmbicel se ridică în întîmpinarea doctorului.
—Vasăzică, dumneata eşti Strîmbicel! se minună Compresă,cînd avu în faţa lui pe adevăratul Strîmbicel.
—Bineînţeles, şi de ce n—aş fi eu?
—Sigur, se grăbi Compresă să aprobe. De ce n—ai fi dumneata?

Vezi însă că noi mai avem un Strîmbicel... adică pffuu! Ce prostii vorbesc! Spune—mi, te rog, n—ai pierdut din întîmplare carnetul dumitale de şofer?
—Ba cum să nu, cum să nu! se bucură Strîmbicel. L—am pierdut... mai bine zis nu lam pierdut, mi l—a luat din greşeală, o dată cu haina, un pitic ciudat care a dormit la noi într—o noapte.

Doctorul Compresă scoase din buzunar carnetul şi i—l arătă lui Strîmbicel.
—Exact! strigă Strîmbicel. Chiar acesta este! Cum a ajuns la dumneata?

Atunci doctorul prinse a le istorisi celor doi despre piticul pe care l—a adus în spital prichinduţa Maculina. La rîndul lor, Strîmbicel şi Glumilă îi povestiră doctorului cum întruna din seri a nimerit în apartamentul lor, nu se ştie prin ce întîmplare, un pitic care a dormit la ei peste noapte şi care la plecare şi—a pus haina lui Strîmbicel, uitîndu—şi—o pe a sa.

După ce isprăviră de povestit, Strîmbicel şi Glumilă porniră împreună cu doctorul spre spital, luînd cu ei şi haina lui Fluieraş. Cum îl văzură pe bolnavul nostru, care încă mai dormea, îl recunoscură şi spuseră că fără doar şi poate nu este altul decît piticul care a dormit la ei în noaptea cu pricina.

Luînd haina lui Strîmbicel, cei doi plecară, după ce mai întîi cerură să li se dea voie să—l viziteze pe bolnav a doua zi şi să—l întrebe amănunţit cum a nimerit în apartamentul lor.

După plecarea lui Glumilă şi Strîmbicel, doctorul Compresă rămase multă vreme pe gînduri.

—Nu mai rămîne nici o îndoială că Strîmbicel al nostru nu este Strîmbicel, își zise el în cele din urmă. Și o dată ce nu este Strîmbicel, înseamnă că nu poate fi altul decît însuși miliţianul Fluieraș, cel dispărut.

Ajungînd la asemenea concluzii, doctorul Compresă telefonă pe la redacţiile tuturor ziarelor și le vesti că miliţianul cel dispărut cu numele de Fluieraș nu este nicidecum dispărut, ci poate fi găsit oricînd la spitalul său. Cît ai clipi din ochiseși ivi în spital, venind direct de la gazetă redactorul corespondent Condeiaș, care stătu de vorbă cu doctorul Compresă și cu miliţianul Fluieraș, apoi se repezi pe la Glumilă și Strîmbicel, aflînd de la ei tot ce știau din ciudatele întîmplări, după aceea trecu pe la prichinduța Maculina ca săi pună cîteva întrebări, apoi se duse la miliţie, unde vorbi cu miliţianul Păzilă și se încredinţă totodată, la faţa locului, că zidurile închisorii au fost într—adevăr dărîmate.

În dimineaţa următoare, toate ziarele scriau despre aventurile miliţianului Fluieraș. Neașteptata veste zgudui tot orașul. Curioși, localnicii își rupeau din mînă ziarele, ca să se încredinţeze cu ochii lor că miliţianul Fluieraș, cel care a stîrnit atîta vîlvă în juru—i, a fost în sfîrșit găsit.

Nu se vorbea decît despre Fluieraș!

Sosit devreme în orășelul șahului, Habarnam juca șah cu automatul „Drăcilă" și privea mirat spre piticii care se strînseseră pe aleile parcului și citeau ceva în ziar, discutînd între ei cu multă însufleţire. Ar fi vrut și el să afle ce anume se discută, dar jocul de șah îl pasiona atît de mult, încît nu se îndura să întrerupă partida.

Tocmai atunci o zări pe Aţișoara, care venea în fugă spre el, fluturînd un ziar în mînă.

—Habarnam! strigă ea de departe. Fluieraș a fost găsit!

—Fluieraș? întrebă Habarnam mirat. Cine o mai fi și ăsta? Uitase cu desăvîrșire de existenţa lui Fluieraș.

—Ei, cum cine? răspunse Aţișoara. Miliţianul Fluieraș, cel care se pierduse.

Dintr—o dată, Habarnam își aminti totul. Într—o clipă fu lîngă Aţișoara, îi smulse ziarul din mînă și se apucă să citească.

În ziar, păţaniile lui Fluieraș erau istorisite pe rînd de Glumilă și Strîmbicel, de către Maculina, miliţianul Păzilă și doctorul Compresă, ba chiar de Fluieraș însuși. Fluieraș le dădea de știre tuturor că vrăjitorul care făcuse să se dărîme zidurile miliţiei poartă pantaloni galbeni—canar, așa încît poate fi lesne descoperit și lipsit de bagheta magică, cea aducătoare de pagube.

Cum își trecu ochii peste înștiinţarea lui Fluieraș, Habarnam fu cuprins de spaimă. Galben ca ceara, se așeză repede pe o bancă și prinse a—și acoperi cu ziarul pantalonii săi de culoarea canarilor.

—Ce—icu tine, Habarnam? întrebă Aţişoara rîzînd. A, înţeleg acum! Vezi, doamne, şi tu ai tot pantaloni galbeni. Ţi—e frică să nu te ia pe tine drept vrăjitorul cela, nu—i aşa?
—Aşa este, recunoscu Habarnam.
—Mă mir că nu ţi—e ruşine, strigă Aţişoara supărată. Ştii bine că nu există vrăjitori!
—Atunci de ce spune Fluieraş că a văzut unul?
—Prostii! răspunse Aţişoara. Fluieraş este bolnav, are mintea tulbure şi aiurează într—una, aşa încît toată povestea cu vrăjitorul nu s—a petrecut decît în închipuirea lui. Uite, citeşte ce spune despre asta doctorul Compresă.

Habarnam citi atunci în ziar şi cele povestite de doctor. Compresă scria că miliţianul Fluieraş mai are încă destul pînă la vindecare. Facultăţile lui mintale nu sînt pe deplin restabilite după comoţia cerebrală de care a suferit, nici imaginaţia nu—i lucrează încă cum trebuie şi de aceea îi apar înaintea ochilor asemenea vedenii ca aceea a vrăjitorului cu pantaloni galbeni; îşi închipuie, cu alte cuvinte, că a văzut cîndva un astfel de vrăjitor, dar, se înţelege, aşa ceva nu S—a întîmplat niciodată. Curînd, bolnavul va înceta să mai viseze vrăjitori; pînă atunci trebuie să mai stea în spital, deoarece bolnavii cu mintea tulbure sînt primejdioşi pentru piticii sănătoşi.

Aflînd că Fluieraş n—are să iasă chiar atît de repede de la spital, Habarnam se mai linişti un pic. Cu toate astea îi fu teamă să se ridice de pe bancă, fiindcă i se părea că toată lumea are să se uite la pantalonii lui cei galbeni.
—Ciudat mai eşti! îi zise Aţişoara. Parcă numai tu ai purta pantaloni galbeni! Ia priveşte în jur!

Habarnam se uită şi văzu atunci că, într—adevăr, numeroşi pitici poartă pantaloni galbeni.
—Îţi mai aduci aminte — spuse Aţişoara — că în ziua cînd aţi venit voi să ne vizitaţi fabrica, pictoriţa Năsturica făcea un proiect de pantaloni galbeni? Ei bine, de atunci fabrica şi—a însuşit acest model şi încă de aseară pantalonii galbeni se găsesc pe la toate magazinele.

Galbenul a ajuns, la noi în oraş, cea mai modernă dintre culori.

CAPITOLUL XXVI. EVENIMENTE ÎNSEMNATE

Văzînd că nimeni nu bagă în seamă pantalonii lui cei galbeni, Habarnam se liniști și nu se mai gîndi de loc la miliţianul Fluieraș. Ziua îi trecu cum nu se poate mai plăcut, dar cînd veni seara și fu nevoit să se culce, îl cuprinse dintr—o dată un soi de neliniște. La început nici nu putu pricepe ce se întîmplă cu el. I se părea ba că a pierdut ceva, ba că ia promis cuiva că are să—i dea nu știa nici el ce și pînă la urmă nu—i dăduse, ba că altcineva i—a făcut o făgăduială și nu și—a ținut—o.

„Naiba știe ce am! se minună el. Mi—era așa de bine, și poftim ce m—a găsit!..."

Vorbindu—și astfel, Habarnam se suci în pat cînd pe o parte, cînd pe alta, silindu—se din toate puterile lui să adoarmă. Deodată însă auzi un zumzet subțirel, parcă ar fi zumzăit un țînțar. Trase el ce trase cu urechea și iată că de la o vreme zumzăitul se prefăcu într—o voce.

„Nu cumva ai uitat de miliţianul Fluieraș? Nu cumva ai uitat?"

„Ia te uită — se minună Habarnam — dar asta este chiar dumneaei, conștiința! De mult, vorba aceea, n—am avut plăcerea să vă ascult!"

Conștiința însă nu luă în seamă glumele lui Habarnam vorbi mai departe.

„Tu dormi fără să—ți pese de nimic, dar miliţianului Fluieraș nu vor să—i dea drumul din spital. Și asta numai din Pricina ta. Du—te mai bine la Compresă si spune—i că miliţianul a văzut, într—adevăr, în mîna ia o baghetă magică. Fiindcă altfel, vezi tu, doctorul are credința că Fluieraș nu este în toate minţile și se chinuie, degeaba, să—l trateze."

—Ce pedeapsă cumplită! bombăni Habarnam printre dinți. Nici nu apuc să pun bine capul pe pernă, că ea se trezește și începe să mă piseze. Dumneaei are, vezi bine, insomnii!

Aș, de unde! Conștiința nu voia să tacă în nici un chip, ci o ținea una și bună.

„Dar înțelege că vreau să te faci o dată mai bun. Nu pot să dorm cînd văd apucăturile tale urîte."

„Ei lasă, lasă, răspunse Habarnam iritat la culme. Mîine mă duc și povestesc totul. N—are decît să mă pedepsească miliţianul. Chiar bagheta magică poate să mi—o ia. Mă descurc eu și fără baghetă. Numai neplăceri am avut din pricina ei."

Abia apucă să—și termine vorba, că vocea conștiinței tăcu, așa încît el putu să doarmă în voie.

În ziua următoare, Habarnam nu se duse, bineînțeles, nicăieri și nu spuse nimănui nimic, iar seara, cînd conștiința prinse din nou a—l mustra, îi făgădui că are să facă și are să dreagă a doua zi. Și uite—așa găsi el chipul cel mai nimerit în care să—și tot adoarmă conștiința. Nu mai era nevoie s—o contrazică, ci îndată ce—o auzea certîndu—l, îi și spunea: „Lasă, nu—i nimic, mă duc mîine." Atunci, conștiința tăcea, iar el putea să doarmă cît avea poftă.

Drumeții noștri petreceau la fel de bine ca și pînă atunci, plimbîndu—se toată ziulica prin parc; dar între timp, Orașul Soarelui trăi evenimente care avură darul să tulbure viața piticilor de prin partea locului.

Un mare rol în desfășurarea acestor evenimente îl jucară cei trei foști măgari, adică preacunoscuții noștri Bălțatu, Zvăpăiatu și Pistrui. De cum se găsiră cîteșitrei laolaltă pe strada Macaroanelor și de cînd îi trecu lui Pistrui prin cap să întindă de—a curmezișul trotuarului frînghia din pricina căreia pătimise atîta miliţianul Fluieraș, nu se mai îndurară să se despartă unul de altul. împreună nu le era de loc urît. Ba, pe deasupra, Zvăpăiatu și Bălțatu nădăjduiau ca fratele lor Pistrui să le găsească vreo îndeletnicire plăcută, cu care să—și mai omoare și ei vremea.

Pistrui le spuse că cea mai năstrușnică treabă care le—ar rămîne de făcut ar fi să ude trecătorii cu furtunul, dar că, cine ştie, poate mai tîrziu o să născocească altele şi mai şi.

A doua zi de dimineaţă, de cum se iviră pe stradă grădinarii ca să stropească florile, Bălţatu, Zvăpăiatu şi Pistrui îi pîndiră, îi smulseră unuia dintre ei furtunul din mînă şi se apucară să ude trecătorii. Pînă să—şi dea bine seama ce se întîmplă cu ei, piticii care treceau pe stradă se şi pomeneau uzi leoarcă din creştet pînă—n tălpi. Cei trei repetară gluma cu trecătorii de pe strada alăturată, pe urmă cu cei de pe o altă stradă. Se înţelege că isprăvile lor nu trecură neobservate. Aşa se face că în ziua următoare apărură într—unul din ziare nişte rînduri care sunau cam aşa:

„După cum îşi amintesc desigur cititorii, ziarul nostru a mai vorbit într—unul din numerele sale trecute despre doi necunoscuţi care, punînd mîna pe un furtun de stropit florile, au udat cu el numeroşi pietoni. Ieri s—a petrecut pe străzile oraşului o altă serie de asemenea cazuri necuviincioase. Unul dintre pietonii udaţi din cap pînă în picioare a răcit şi a căpătat guturai. în prezent, bolnavul se află la spital, unde după toate probabilităţile va trebui să mai zacă încă vreo două—trei zile.

Se cuvine să amintim neapărat cititorilor noştri că udarea trecătorilor cu apă rece este una din acele apucături sălbatice şi neghioabe care de foarte mult timp n—au mai avut loc în oraşul nostru. Ultima oară s—a petrecut un astfel de caz la noi în urmă cu zece ani. în acele vremuri îndepărtate mai existau pitici cărora le plăcea să facă neplăceri altor pitici. Aşa, de pildă, unora dintre ei le părea nostim să se apropie pe furiş de cineva şi să—i de un pumn în spate ori să—i toarne în cap o cană cu apă rece. Altora le plăcea grozav să joace o aşa—zisă leapşa, doborînd la pămînt pe trecători şi gonind pe străzi ca vîntul, de unde le veni şi numele de vînturatici.

În urma aplicării unor măsuri educative, vînturaticii au dispărut din oraşul nostru de foarte mulţi ani. Ne punem atunci întrebarea: oare acei necunoscuţi care se îndeletnicesc cu stropirea trecătorilor de pe străzile noastre Sînt cumva vechii vînturatici, supravieţuitori ai vremurilor trecute, sau sînt nişte vînturatici noi, care au sosit din cine ştie ce meleaguri îndepărtate. Nădăjduim că într—un viitor cît mai apropiat lucrurile se vor lămuri."

Printre altele, fie spus, stropirea trecătorilor cu furtunul nu era singura distracţie a vînturaticilor

noştri. Văzînd că piticii din Oraşul Soarelui se joacă de—a v—aţi—ascunselea, prinseră şi ei să joace acest joc, dar îi aduseră unele „îmbunătăţiri." Noul joc se numi „de—a v—aţi—ascunselea al vînturaticilor" şi începu chiar să fie jucat de unii pitici din oraş.

Fiecare pitic prins în iţele jocului cu pricina ţinea în mînă o cană cu apă.

Cel care căuta nu trebuia numai să—l găsească pe cel ascuns, ci să—i şi toarne în cap apa din cană, iar cel ascuns trebuia, la rîndul lui, să toarne apă în capul celui de care era găsit. Tot aşa apăru şi aşa—zisa „leapşă a vînturaticilor." Toţi jucătorii acestui joc curios se fugăreau între ei pînă izbuteau să se stropească unul pe altul ciuciulete. Adică jocul venea aşa: piticul ales leapşa căuta să toarne apă pe după gulerul altui pitic. Cum îşi atingea ţinta, înceta să mai fie leapşa şi trecea acest rol celui udat, care se străduia la rîndul lui să toarne apă pe după gulerul altor jucători.

Dar cei trei foşti măgari nu îndrăgiră numai jocurile cu alergături, ci şi pe cele de masă, cum ar fi: lotoul, dominoul, biliardul, tablele, ba chiar şahul. Nici pe astea însă nu aveau poftă să le joace simplu, ca toată lumea, iar Pistrui, care avea ideile cele mai năstruşnice dintre ei toţi, propuse să se joace pe bobîrnaci. Conform acestui sistem, cel care pierdea partida de şah ori de table, de domino ori de biliard era obligat să întindă fruntea spre învingător, care îi dădea unul sau mai mulţi bobîrnaci, după cum se stabilea dinainte.

Se cuvine neapărat să vă amintim că Bălţatu, Zvăpăiatu şi Pistrui se purtau atît de urît pentru că nu erau de loc nişte pitici ca toţi piticii.

Am putea spune că fiecare dintre ei păstra în străfunduri ceva din animalul care fusese mai înainte. Cel mai urîcios era Zvăpăiatu, care niciodată nu se dădea la o parte ca să facă loc trecătorilor. Ba dimpotrivă căuta să—i împingă pe cei pe lîngă care trecea, să calce lumea pe picioare şi să scuipe încotro nimerea. în loc să rîdă pe înfundate, ca orice ştrengar după ce face o poznă, Zvăpăiatu necheza atît de puternic, încît mulţi dintre cei care treceau săreau în sus de frică şi îşi astupau urechile. Dacă voia ceva, nu ruga pe nimeni să—i dea, ci îşi lua singur sau rupea din mîna altuia. Şi dacă se întîmpla cumva să nu poată căpăta ce doreşte, atunci zvîrlea din picioare, ba cîteodată încerca chiar că muşte. Tuturor le striga:

„Gîndacule!"... ori le dădea alte porecle la fel de jignitoare, îi ameninţa pe toţi că le rupe urechile, iar pînă la urmă îi veni chiar ideea să se strecoare noaptea, cînd piticii dormeau, prin casele altora şi să ia de acolo, fără voie, tot ce—i poftea inima.

La urma urmelor, nici Bălţatu şi nici Pistrui nu erau cu nimic mai breji. Tuturor celor trei le părea mereu la fel de ciudat ca la început că merg pe două picioare şi nu în patru. Aveau neîncetat dorinţa de a umbla în patru labe şi de a rage ca măgarii, dar nu se ştie ce forţă lăuntrică îi oprea la vreme să facă asta. Deoarece nu puteau să—şi împlinească dorinţa, tristeţea lor creştea într—una, traiul sub soare le părea nesuferit şi le ploua şi le ningea într—una. Din această pricină căutau să scornească mereu cîte o glumă neghioabă cu care să necăjească lumea, pentru ca nu numai lor, ci şi altora să le fie amar pe suflet. Dacă ar fi ştiut Habarnam cît de mult se chinuiesc, S—ar fi grăbit, cu siguranţă, să—i prefacă iar în măgari. Însă Habarnam nici habar nu avea despre toate astea.

Foştii măgari puteau fi întîlniţi toţi trei laolaltă la tot pasul. Şi nu era trecător care să nu fi fost izbit de uluitoarea asemănare dintre ei.

Într—adevăr erau îmbrăcaţi cîteşitrei la fel, de parcă s—ar fi luat după aceeaşi modă. Aşa cum

v—am mai spus, purtau cu toţii nişte jachete înflorate, din ale căror mînecuţe strîmte şi scurte ieşeau mîinile lor vînjoase, cu pumni puternici: pantalonii galbeni—verzui, de culoarea veninului, le erau largi şi lungi, iar pe cap nu aveau pălării şi nici şepci, ci cîte o beretă neobişnuită, garnisită cu buline mari, viu colorate. Cine se uita mai bine la ei băga de seamă că şi la faţă se asemănau unul cu altul. Ceea ce îţi atrăgea mai mult atenţia era faptul că toţi trei aveau nasul mic cît un năsturaş, pe cînd buza de sus li se prelungea pînă la urechi, în aşa fel încît faţa lor avea o expresie întotdeauna puţintel nedumerită, prostească.

După cum ţineţi desigur minte din spusele mele, între ei exista o singură deosebire: Bălţatu era pistruiat pe năsuc, Zvăpăiatu şi pe nas, şi pe obraz, iar Pistrui avea pistruii presăraţi pe toată pielea, ca macul pe cozonac.

Pentru că unii pitici din Oraşul Soarelui puneau mare preţ pe îmbrăcăminte, nu le scăpă felul deosebit în care erau îmbrăcaţi Bălţatu, Zvăpăiatu şi Pistrui. Aceştia crezură chiar că a ieşit o modă nouă şi dădură buzna prin magazine. Dar nici vestoane înflorate, cu mînecuţe înguste, şi nici berete pestriţe nu văzură pe nicăieri. Singura noutate pe care o vindeau acum toate magazinele oraşului erau pantalonii galbeni. Atunci ei se grăbiră să—şi ia asemenea pantaloni, dar cum apucară să—i îmbrace văzură să s—au înşelat. în primul rînd nu erau îndeajuns de largi, în al doilea rînd erau prea scurţi, pe urmă aveau o culoare demodată, Pentru că după cîte ştiau ei, galbenul—canar nu mai era modern, ci acum se purta galbenul bătînd puternic în verzui.

Aţişoarei îi venea să—şi smulgă părul din cap de ciudă. Sosiseră la fabrică scrisori care cereau să se confecţioneze pantaloni largi galbeni—verzui, vestoane cu mînecuţe înguste şi berete pestriţe.

—Poţi într—adevăr să—ţi ieşi din minţi! strigă Aţişoara fierbînd toată de furie. Cine a mai pomenit ca pantalonii să fie largi şi vestoanele cu mîneci înguste. Nu, aşa ceva n—are să iasă niciodată din mîinile noastre! Ar fi de prost gust!

—Bineînţeles! încuviinţă Năsturica, care era şi ea foarte supărată. Cine a mai pomenit pantaloni galbeni—verzui! în primul rînd nu—i estetic! Nu—i de loc estetic!

—Nu, n—avea grijă! Fabrica noatră n—are să scoată pantalonii pe care îi vor ei, o linişti Aţişoara. N—au decît să meargă de—aci înainte şi fără nici un fel de pantaloni. îi priveşte.

Unii pitici dornici să se îmbrace neapărat după modă nu mai aşteptară să le dea fabrica modelul de îmbrăcăminte de care aveau nevoie: îşi tîrguiră stofă galben—verzuie şi se apucară să—şi coasă singuri pantaloni atît de lungi şi atît de largi cît aveau ei plăcere. Cu vestoanele şi cu beretele la modă, lucrurile merseră şi mai uşor. Era de ajuns să cumpere din orice magazin un veston oarecare, să—i scurteze şi să—i îngusteze mîneca şi vestonul devenea îndată modern. Ca să—şi facă berete, luau cîte o pălărie obişnuită, căreia îi tăiau borul de jur împrejur pînă cînd o prefăceau într—o tichiuţă. După aceea îi îndoiau marginile înăuntru, îşi făceau rost apoi de vopsea, pictau tichiuţa cu buline de felurite culori şi îi prindeau în vîrf un ciucuraşi de aţă, care se tot legăna încolo şi—ncoace, întocmai ca o codiţă.

Piticii cumsecade din oraş, cei ce alcătuiau bineînţeles cea mai mare parte a localnicilor, se mîhniră tare mult de toate cîte se petreceau în jurul lor. Ba chiar unul dintre ei, pe nume Gîndăcilă, scrise un articol mare despre asta şi—l trimise la ziar. în articolul tipărit în ziar, Gîndăcilă se arăta nespus de revoltat că piticii din Oraşul Soarelui pot rămîne atît de nepăsători la întîmplările necuviincioase care se petrec. Mai zicea acolo că în toate aceste necuviinţe, vinovaţi sînt numai acei vînturatici care s—au ivit nu se ştie de unde şi de a căror existenţă în oraş nu mai are nimeni de ce să se îndoiască. Gîndăcilă susţinea sus şi tare că de oriunde ar fi venit vînturaticii, împotriva lor trebuie, într—un fel sau altul, să se pornească o luptă. Şi pentru,ca să se poată lupta cu vînturaticii, Gîndăcilă propuse să se organizeze o societate care să supravegheze respectarea ordinii în oraş. Piticii înscrişi în această societate vor străbate străzile oraşului şi vor pune mîna pe vînturatici şi îi vor ţine la arest, fie numai douăzeci şi patru de ore, fie chiar un timp mai îndelungat, după cum pozna de care s—au făcut vinovaţi a fost mai mult sau mai puţin urîcioasă.

Ca răspuns la cele scrise de Gîndăcilă apăru într—un alt ziar articolul cititorului Zgîilă, care căuta să încredinţeze lumea că nu este nevoie de nici un fel de societate pentru păstrarea ordinii, deoarece o asemenea societate există în oraş, din moşi—strămoşi şi nu este alta decît tuturor cunoscuta miliţie.

În zilele următoare apărură prin toate ziarele, în jurul acestei chestiuni, tot felul de articole ale piticilor cititori. Unii sprijineau spusele lui Gîndăcilă, găsind că miliţia are acum prea multe griji cu

circulaţia de pe străzi, de aceea fără o societate care să îngrijească de ordine nu va putea să dispară niciodată dezordinea din oraş.Alţii, dimpotrivă erau de părerea lui Zgîilă, zicînd că nici o societate pentru păstrarea ordinei n—are să fie în stare să pună capăt dezordinei, fiindcă numai miliţia poate lupta cu succes împotriva vînturaticilor.

Printre cei care iscăleau prin ziare, arătîndu—se fie de o părere, fie de alta, erau asemenea pitici ca: Zgomotosu, Ambiţiosu, Ciuciulete, Ciopîrţitu, Lovitu, Spartu, Tichiuţă, Furnicuţă şi chiar cunoscuta profesoară Pupăza.

Mai mult decît oricine atrase atenţia asupra sa Ciuciulete, care scrisese într—un chip exagerat de aspru, dîndu—le vînturaticilor asemenea porecle jignitoare ca: uşuratici, fluşturatici, neciopliţi, neisprăviţi, haimanale, clăpăugi, pitecantropi, pecenegi, ba chiar vite încălţate.

CAPITOLUL XXVII. NĂZDRĂVĂNIILE VÎNTURĂTORILOR

În timp ce prin ziare se pornise o întreagă discuţie dacă este sau nu cazul ca miliţia să lupte împotriva vînturaticilor, miliţienii trecuseră singuri la fapte. Asta pentru că îndată ce se întîmpla ceva pe stradă, se şi strîngea grămada de pitici. Şi atît de mare era numărul curioşilor care se îmbulzeau acolo, încît umpleau nu numai trotuarele, ci chiar şi mijlocul străzii. Din această pricină, maşinile şi autobuzele nu mai puteau să circule, aşa că miliţianul de serviciu trebuia să se amestece, să pună mîna pe vinovaţi şi să risipească astfel gloata adunată.

Odată se petrecu o întîmplare curioasă. Doi pitici, Supişor şi Covrigel, se întîlniră nas în nas pe stradă. Amîndoi erau îmbrăcaţi după ultima modă. Purtau adică pantaloni galbeni—verzui şi veston cu mîneci înguste.

Nici unul nu voia să se dea la o parte ca să—i facă celuilalt loc. La un moment dat, unul din ei îl călcă pe celălalt pe picior (nu se ştie precis care pe care, dar nici nu are prea mare importanţă). Imediat prinseră să—şi arunce unul altuia tot soiul de cuvinte neplăcute. într—o clipă se şi adunase lume în jurul lor. Circulaţia maşinilor fu oprită, iar miliţianul, care sosi în fugă la faţa locului, rugă mulţimea să se împrăştie. Nimeni însă nu se urni din loc. între timp, Supişor îi dădu lui Covrigel un pumn după ceafă şi încă unul sub ochi, lăsîndu—i o vînătaie. Atunci miliţianul îl luă de guler pe Supişor şi îl dusela secţie. Pe drum, Supişor îl muşcă pe miliţian de un deget, crezînd că aşa are să se smulgă din mîinile lui. Acesta se supără rău de tot. Cum ajunse la miliţie scoase din dulap o carte groasă de legi, păstrată acolo din vremurile vechi,şi o răsfoi pînă cînd găsi că legile străvechi hotărau ca pentru fiecare lovitură care—o dă, vinovatul să fie pus la arest o zi şi o noapte,pentru o vînătaie făcută cuiva sub ochi, trei zile şi trei nopţi, iar pentru o muşcătură la mînă, tot atît. Hotărît să aplice legea străbună, îl vestipe Supişor că în urma tuturor relelor făcute este arestat pentru şapte zile şi şapte nopţi. îl duse deci într—una din acele camere separate care se găseau pe la toate secţiile din oraş şi cărora li se zicea, fără ca să se ştie de ce: „răcoare". într—adevăr, nimeni nu ar fi putut spune de unde venea, la urma urmelor, acest nume. Numele se păstrase, dar din ce pricină fusese scornit, asta, vedeţi voi, era o taină care se pierdea, cum s—ar zice, în negura vemii. în camera separată nu era de loc frig, poate doar cîndva, în acele zile îndepărtate, să fi fost acolo mai răcoare decît prin alte camere. într—un singur fel se deosebea această odaie de toate celelalte: în ea puteai fi încuiat cu cheia pe dinafară şi, odată încuiat, acolo rămîneai, nu mai aveai cum să ieşi pe nicăieri.

După ce îl lăsă pe Supişor la „răcoare", miliţianul îi aduse arestatului mîncare de la cantină şi pe urmă porni spre casă, să se culce. Dar nu trecu mult şi se întoarse să—i dea drumul.

În urma întîmplării cu Supişor, miliţianul se duse la televiziune şi ţinu acolo o cuvîntare prin care arătă că închiderea vînturaticilor la „răcoare" nu va aduce niciodată nimic bun. El fu de părere că ar fi mai nimerit ca vînturaticii să fie luaţi în rîs prin ziare, în reviste, să li se facă caricaturi sau să se scrie poezioare şi mici povestiri în care să se facă haz de poznele lor. Numai aşa se poate spera că le va veni mintea la cap şi nu se vor mai ţine de năzdrăvănii. Propunerea plăcu tuturor.

Chiar de a doua zi, ziarele fură pline de glume la adresa vînturaticilor şi de caricaturi de—ale lor. în ziare, vînturaticii erau desenaţi cu nişte pantaloni galben—verzui, mult prea largi, şi cu vestoane ale căror mînecuţe erau atît de înguste, încît numai în caricaturi ar fi putut exista aşa ceva.

Năsucurile vînturaticilor din desene erau cît un punct de mici, iar buza de sus atît de întinsă spre urechi, încît ţi se făcea şi groază să te uiţi la ei.

Nu rămăsese ziar în care să nu apară cîte o povestioară amuzantă din viaţa vînturaticilor şi trebuie să vă spun că cititorii se bucurau mult cînd dădeau peste asemenea povestiri. Unora le plăcea mai ales să urmărească aventurile vînturaticilor din istorioarele fără cuvinte, cele care aveau numai ilustraţii, fiindcă le găseau foarte caraghioase.

La început, Habarnam, Bumbiţa şi împestriţatu nu băgară în seamă schimbările petrecute în Oraşul Soarelui, deoarece în parcul pe unde se plimbau ei într—una de dimineaţă pînă seara, toate rămăseseră o vreme ca mai înainte. Dar într—o bună zi, vînturaticii se arătară şi pe acolo.

De atunci îi puteai întîlni prin toate ungherele parcului, ciocnindu—se într—adins de piticii care se plimbau pe alei, strigîndu—le tot felul de porecle, zvîrlind cu bulgări de noroi în cine nimereau şi

zbierînd cît îi ţinea gura un soi de cîntece care îţi îngrozeau urechea de neplăcute ce erau. Prin orăşelul apei împunseră cu ace toate bărcile pneumatice de cauciuc şi le dezumflaseră, iar în cel al şahului spărseseră toate automatele.

Bumbiţa, pe care cea mai mică necuviinţă o făcea întotdeauna să sară în sus, se arătă tare mirată că nu observase din capul locului cu ce lume nesuferită poţi avea de—a face în acel parc.

—Să nu mai venim niciodată pe aici, le spuse ea celor doi prieteni.

.....Lipsa pagină.....

CAPITOLUL XXVIII. DESCOPERIRILE PROFESORULUI GÎZĂ

Ajunşi la hotel, Bumbiţa hotărî:

—E timpul să ne întoarcem acasă. Nu mai stau nici o clipă în Oraşul Soarelui.

—Nici eu nu mai stau în orăşelul ăsta, se grăbi Împestriţatu să—i ţină isonul. Mare nevoie am să mă mai pomenesc o dată cu nişte apă rece pe sub cămaşă!

—Foarte bine, prieteni, încuviinţă Habarnam. Astăzi e prea tîrziu.

Dar mîine dimineaţă nu ne poate împiedica nimeni să facem calea întoarsă. Deocamdată, eu şi cu tine, împestriţatule, o să mergem să căutăm automobilul nostru, pe care l—am lăsat în ziua sosirii pe undeva prin mijlocul străzii.

Habarnam şi Împestriţatu se duseră să caute automobilul, iar Bumbiţa se aşeză la măsuţa din colţul camerei, aprinse lampa de birou şi prinse răsfoi ziarul, pe care nu apucase să—l citească în dimineaţa acelei zile.

În aceeaşi clipă, ochii îi alunecară asupra unui titlu care suna astfel:

„Istorisirile profesorului Gîză despre cum a ajuns el să afle cine sînt vînturaticii, de unde au apărut şi cum trebuie să se lupte împotriva lor".

Iată ce scria profesorul Gîză:

„Odată, pe cînd mă plimbam prin grădina zoologică, am văzut un fenomen al naturii cît se poate de curios. Un măgar, care se afla înapoia unui gărduţ de sîrmă, s—a prefăcut deodată, chiar în faţa ochilor mei, într—un pitic. Această ciudăţenie mi—a uimit atît de mult, încît am înlemnit pe loc. Totuşi nu mi—a scăpat nimic din cele petrecute mai departe şi ţin bine minte absolut totul. îmi amintesc, de pildă, că în faţa gărduţului stăteau doi prichindei. Unul purta pantaloni galbeni, iar celălalt avea pe cap o tichiuţă încărcată cu desene. Cel cu pantalonii galbeni ţinea în mînă o baghetă micuţă, pe care, la un moment dat, o agită chiar sub nasul măgarului, vrînd, după cîte se părea, să—l necăjească niţeluş, din joacă. Drept urmare, animalul se prefăcu în pitic şi îi dădu bietului nostru jucăuş un bobîrnac atît de zdravăn, încît îl făcu să sară în sus.

Pe urmă străbătu ţarcul şi o luă la goană după cei doi prichindei, care fugeau cît puteau din calea lui. M—am pus şi eu pe fugă ca să—i ajung şi să—mi prelungesc observaţiile ştiinţifice asupra transformării măgarilor în pitici. Dar nu ştiu cum se făcu că îmi pierdui ochelarii, fără de care nu pot vedea niciodată mai nimic. în timp ce eu îmi tot căutam ochelarii, cei doi prichindei şi fostul măgar, care—i urmărea, izbutiră să se piardă în mulţime, aşa încît nu mai fu chip să le dau de urmă. Mi—a rămas însă bine întipărit în minte că fostul măgar purta pantaloni largi, galbeni—verzui, veston cu mîneci înguste şi o beretă pestriţă cu ciucuraş.

Ajungînd acasă am început să cuget asupra celor întîmplate şi pînă la urmă mi—am zis că totul n—a fost decît o nălucire. Dar peste cîteva zile am întîlnit pe stradă pitici care erau îmbrăcaţi întocmai ca şi măgarul pe care—l văzusem transformat în pitic. După cum prea bine ştiţi, aceşti pitici căpătară curînd numele de vînturatici. Mai ştiţi apoi tot atît de bine că de la bun început vînturaticii hoinăreau pe străzi, batjocorind trecătorii, se ţineau de sălbăticii, într—un cuvînt nu erau niciodată în stare să se poarte şi ei mai piticeşte. Date fiind toate acestea, am ajuns la concluzia că piticii cu pricina nu sînt de fel pitici, ci foşti măgari, adică sînt nici mai mult, nici mai puţin decît nişte măgari prefăcuţi în pitici.

Nu m—am grăbit totuşi să anunţ prin ziare nimic despre descoperirea mea, deoarece mi—era cu neputinţă să dezleg următoarea problemă: Dacă—i adevărat că fiecare vînturatic e un fost măgar, cum se face că au mai apărut în oraş şi alţi vînturatici? Rămîne de neînţeles unde s—au găsit în oraşul nostru atîţia măgari? După cîte ştiam, noinu avem asemenea animale decît în grădina zoologică. M—am adresat acolo şi am aflat că în toată grădina au fost cu totul trei. Ba şi aceia S—au făcut nevăzuţi într—o bună zi, nu se ştie din ce pricină. Această misterioasă dispariţie mi—a întărit presupunerea că cei trei urecheaţi s—au prefăcut în vînturatici, dar tot nu puteam pricepe de unde au apărut ceilalţi fluieră—vînt.

Aşa mi—am bătut capul cîteva zile în şir şi m—am chinuit să descopăr taina.

Continuîndu—mi cercetările m—am încredinţat că vînturaticii sînt de două categorii. în categoria întîi, aşa—zisa categorie a vînturaticilor sălbatici, intră toţi foştii măgari. Cît despre vînturaticii dintr—a doua categorie sau vînturaticii domestici, cum li s—ar mai putea spune, nu încape nici o îndoială că au provenit din simpli pitici. Vînturaticii sălbatici sînt făpturi neroade de la natură şi nici o metodă educativă nu prinde la ei; de aceea, oricît ai încerca să—i schimbi, tot vînturatici rămîn. Cu totul altfel stau lucrurile cu vînturaticii domestici, despre care nu s—ar putea spune că—s proşti, dar care se arată cam slabi din fire, încît prea uşor se deprind cu orice obicei, fie el bun sau rău. De vreme ce vînturaticilor sălbatici nu li se poate aplica nici o metodă educativă este neapărată nevoie ca ei să fie prefăcuţi din nou în măgari. Doar aşa vor putea vînturaticii domestici să scape de pilda rea şi să devină iarăşi nişte pitici cumsecade.

Numai în acest chip se va aşterne din nou liniştea în oraşul nostru: nu va mai fi nimeni bătut, nici împins, nici muşcat, nici stropit cu apă sau supus altor soiuri de obrăznicii. Dar pînă atunci, dragi

cititori, nu vă lăsaţi pradă deznădejdii, puneţi—vă speranţele în ştiinţa noastră, care va găsi mai repede decît credeţi mijlocul de a preface toţi vînturaticii sălbatici în măgari."

Deşi profesorul Gîză recomanda cititorilor să nu se lase pradă deznădejdei, Bumbiţa se întristă. Rîndurile din ziar o încredinţară că vinovat de toate cele întîmplate era Habarnam, care a prefăcut măgarii în pitici.

Desigur, Bumbiţa îşi găsi şi ei vină în aceea că n—a avut destulă grijă de Habarnam, altfel ar fi izbutit, poate, la vreme să împiedice dezlănţuirea atîtor nenorociri. Atunci, tocmai ea, Bumbiţa cea tăcută şi potolită din fire, tocmai ea care n—a fost vreodată în stare să supere nici măcar o muscă, se înfurie atît de rău, încît se simţi gata să—l ia chiar la bătaie pe Habarnam.

„Ei bine, lasă! îşi spuse în gînd, strîngînd din pumni cît putu de tare. Soseşte el acuşi! îl dezvăţ cu să mai prefacă măgarii în pitici! închipuieşte—ţi vrăjitor grozav a ajuns dumnealui!"

Numai că Habarnam şi Împestriţatu întîrziau să sosească. De la o vreme, Bumbiţa se îngrijoră chiar vru să pornească în căutarea lor. Dar în aceeaşi clipă, ochii îi alunecară pe un anunţ din ziar care i se păru interesant. Atunci uită cu totul de Habarnam şi prinse—a citi următoarele:

„Multora dintre cititorii noştri le este cunoscută curioasa dispariţie a prichindelului Foicel. Se ştie de asemenea că în ciuda cercetărilor noastre prelungite, acest pitic n—a putut fi găsit. Tocmai cînd ne pregăteam punem capăt oricăror încercări de a—l găsi pe cel dispărut, cînd numai prichinduţa Buchiţa mai nutrea nădejdea să dea de urmele lui, iată că au sosit la ziar mărturii care pot aduce lumină în această istorie. Am aflat anume, că în ziua cînd a dispărut Foicel s—a întîmplat să treacă pe strada Răsăritului piticul Pantalonaş. Ajuns la capătul acelei străzi, colţ cu strada Biscuiţilor, Pantalonaş a găsit, jos, pe trotuar, o carte care, după ce a ridicat—o, a văzut că este intitulată: „Minunatele aventuri ale gînsacului Pană" şi că poartă într—un colţ ştampila bibliotecii. Asta l—a făcut să creadă că cineva a împrumutat cartea de la bibliotecă şi a pierdut—o apoi în drum spre casă. După ce a descifrat pe ştampilă adresa bibliotecii, Pantalonaş s—a grăbit să ducă volumul înapoi, dai în ziua aceea n—a mai apucat: biblioteca era închisă. Atunci a luat cartea la el acasă, cu gîndul s—o înapoieze a doua zi. De cum a ajuns în cameră s—a apucat s—o răsfoiască şi fiindcă i—a părut interesantă, hotărît să n—o ducă la bibliotecă decît după ce are s—o citească toată, pînă la capăt.

Dar vedeţi că acest Pantalonaş s—a dovedit a fi un cititor nu prea zelos, fiindcă făcea lecturi pe bucăţele, citea adică în fiecare zi cîte un capitol, din care pricină lectura dură timp îndelungat. La un moment dat ajunse să uite chiar de unde are cartea.

Însă cînd o termină îşi aminti că nu—i a Şlui şi că trebuie s—o înapoieze.

În cele din urmă Pantalonaş s—a prezentat la bibliotecă şi i—a istorisit bibliotecarei cum a găsit cartea în stradă. Uitîndu—se în evidenţele sale, aceasta a văzut că „Nemaipomenitele aventuri ale gînsacului Pană" au fost luate de piticul Foicel chiar în ziua dispariţiei lui.

În felul acesta d—a putut stabili că Foicel a împrumutat o carte de la bibliotecă, că a trecut apoi cu ea pe strada Răsăritului şi că pe urmă, ajungînd în apropiere de casa lui, a pierdut—o. Ce S—a

petrecut mai departe mîne pînă acum un fapt nelămurit. Poate că şi Foicel a trecut printr—o întîmplare asemănătoare cu aceea a miliţianului Fluieraş şi trăieşte cine ştie pe unde sub un alt nume.

Rugăm încă o dată pe toţi acei care bănuiesc cumva pe unde s—ar putea găsi Foicel să anunţe cît mai degrabă redacţia gazetei noastre."

După ce termină de citit, Bumbiţa căzu po gînduri:

—Asta ce—o mai fi? se întrebă ea. Vasăzică Habarnam m—a înşelat, nu l—a prefăcut pe Foicel înapoi în pitic. Frumoasă treabă, n—am ce zice.

Tocmai atunci sosi Habarnam urmat de Împestriţatu.

—Totul e în regulă! strigă el strălucind de bucurie. Automobilul nostru a fost găsit. L—am lăsat jos, în stradă, peste drum de hotel. De mîine ne putem începe călătoria.

—Încotro vrei să te călătoreşti? rosti Bumbiţa cu amărăciune.

—Cum încotro? se miră Habarnam. Spre casă, spre Oraşul Florilor, am hotărît doar...

—Am hotărît, îl îngînă Bumbiţa. Faci tot soiul de boroboaţe pe aici, amărăşti viaţa oamenilor şi pe urmă îţi iei tălpăşiţa!

Habarnam făcu nişte ochi cit roţile carului.

—Ce boroboaţe am făcut? întrebă el. Cui i—am făcut viaţa amară?

—Parcă tu nu ştii! răspunse Bumbiţa. Dar vînturaticii din pricina cărora nu are nimeni nici pic de linişte a cui operă crezi că sînt?

—A cui? rosti Habarnam nedumerit.

—A ta!

—A mea!? se minună Habarnam de atîta uimire rămase cu gura căscată.

—N—ai de ce să caşti gura, se supără Bumbiţa. Mai bine citeşte ce scrie aici în ziar. Habarnam apucă ziarul cît putu de iute, se aşeză pe scaun prinse a citi. La rîndul lui, Împestriţatu, aplecat pe la spate, urmări rîndurile din gazetă peste umărul lui Habarnam.

—Poftim comicărie! rîse el. Desigur, noi doi am fost aceia pe care i—a văzut în faţa ţarcului acest profesor Gîză. Dar el n—a putut să ghicească că Habarnam avea în mînă bagheta magică şi a crezut că măgarul s—a prefăcut în pitic aşa, singur.

—Ce atîta pălăvrăgeală! spuse Habarnam înciudat. Parcă n—ar fi totul clar şi fără explicaţiile tale!

Cînd termină de citit rîndurile profesorului Gîză, Habarnam scoase un geamăt de necaz, aruncă o privire vinovată spre Bumbiţa începu să se scarpine după ceafă.

—Da — recunoscu el ruşinat — se pare că am făcut într—adevăr o mare boroboaţă.

—Stai că asta nu—i totul! îl certă mai departe Bumbiţa. Citeşte şi despre Foicel.

—Despre care Foicel?

—Citeşte! Citeşte! Te pomeneşti că l—ai şi uitat!

Habarnam citi acum despre Foicel, iar Împiestriţatu trase iarăşi cu ochiul pe la spate, aplecat peste umărul lui.

—Vasăzică în locul lui Foicel, Habarnam a prefăcut un măgar în pitic, pe urmă încă doi, şi Foicel tot măgar a rămas, spuse Împestriţatu prăpădindu—se de rîs.

—M—m—daa! zise apoi Habarnam. Am citit—o şi pe asta. Nu m—am gîndit c—o să iasă chiar aşa ceva. Rău am încurcat—o! Acuma ce—i de făcut?

—Cum ce—i de făcut? se răsti Bumbiţa. Mai întîi să—l prefaci pe Foicel înapoi în pitic şi asta cît de repede! Biata Buchiţa cred că s—a topit aproape de atîta amărăciune. Iar cei trei măgari pe care i—ai prefăcut din greşeală în pitici, să—i faci înapoi măgari.

—Aşa este! încuviinţă Habarnam. Mîine dis—de—dimineaţă mergem la grădina zoologică şi—l căutăm pe Foicel. De vreme ce nici unul dintre cei trei măgari nu este el, înseamnă că trebuie să mai fie pe acolo un al patrulea. Dar cum să—i găsim pe măgarii prefăcuţi în pitici? Vezi asta se pare că nu—i o treabă prea uşoară...

—Nu—i nimic, rosti Bumbiţa cu asprime în glas. O să cutreierăm tot oraşul, pînă cînd om da de urmele lor.

—Cum să cutreierăm oraşul, zise Habarnam mirat. Doar am hotărît să plecăm mîine.

—N—avem ce face, spuse Bumbiţa. Va trebui să amînăm plecarea.

—Să amînăm? strigă Împestriţatu. Asta—i bună! Ei să—mi toarne apă rece pe după guler şi eu să amîn plecarea?

—Dar gîndeşte—te şi tu, Împestriţatule, spuse Bumbiţa. După tine ar fi mai bine ca vînturaticii să chinuie şi de aici înainte tot oraşul, iar Foicel să rămînă pentru totdeauna măgar? Ştii doar că, în afară de noi, nimeni nu—i poate veni în ajutor. Cine mai are baghetă magică?

—Fie, se învoi Împestriţatu, dînd din mînă a lehamite. Faceţi ce ştiţi, numai să nu vă treacă prin cap că scăpaţi de mine cu una, cu două.

Voi m—aţi adus încoace, voi să mă duceţi înapoi.

—Te ducem, n—avea tu grijă, îl linişti Habarnam.

—Ei, eu atîta vă spun! Ba mai e ceva: să mă lăsaţi la locul de unde m—aţi luat, altfel nu mă—nvoiesc, îi preveni Împestriţatu şi plecă la culcare.

CAPITOLUL XXIX. ÎNTÎLNIRE CU VECHII PRIETENI

În noaptea aceea, Habarnam nu putu multă vreme să adoarmă. Conştiinţa prinse a—l chinui iarăşi.

„Nu—s vinovat că a ieşit aşa, se apără el, răsucindu—se în aşternut cînd pe o parte, cînd pe alta. De unde să ştiu că are să se încurce atît de rău lucrurile?"

„Cum de unde să ştii? Trebuia să ştii. Eu de ce le ştiu pe toate?" stăruia conştiinţa.

„Asta—i bună! Păi, tu eşti tu şi eu sînt eu ! Ai uitat că mie mi se spune Habarnam?"

„Lasă! Nu fi şiret, rosti conştiinţa pe un ton batjocoritor. Pricepi tu totul cît se poate de bine, dar vrei să faci pe prostul, pe cel care habar n—are".

„Ba nu fac de loc pe prostul. De ce aş face, mă rog, pe prostul?" „Ştii tu de ce. Pentru că unui prost nu—i poţi cere prea multe. Te prefaci că habar n—ai, ca să ţi se ierte totul. Nu, nu, frăţioare, pe mine n—o să mă poţi trage pe sfoară! Te cunosc prea bine şi ştiu că nu eşti prost!"

„Ba Sînt!" susţinea cu încăpăţinare Habarnam.

„Nu—i adevărat! Sînt sigură că nici tu nu crezi ce spui. Pot să zic că eşti, în orice caz, mai deştept decît pari. Te—am ghicit eu de mult, degeaba încerci să mă înşeli, oricum nu te—aş crede."

„Bine, fie! recunoscu Habarnam pierzîndu—şi răbdarea. Lasă—mă să dorm. Mîine am să repar totul."

„Aşa, aşa, să repari, drăguţule! aprobă conştiinţa pe un ton mult mai blînd. Singur vezi cît de rău au ieşit toate. Din pricina ta pătimesc atîţia pitici..."

„Ei gata, lasă, zise Habarnam. Dacă am spus că repar, repar eu, n—avea grijă! Curînd are să fie iarăşi cum a fost."

Conştiinţa fu încredinţată că l—a scuturat cum se cuvine pe Habarnam şi tăcu.

În dimineaţa următoare, Bumbiţa se trezi din somn prima, apoi îi deşteptă şi pe ceilalţi doi.

—Sculaţi—vă mai repede! strigă ea. E timpul să mergem la grădina zoologică. Habarnam se Îmbrăcă iute şi se duse să se spele. Împestriţatu însă îşi trecu multă vreme cu îmbrăcatul, ca să scape cumva de spălat. Bumbiţa ghici manevrele lui şi îl trimise fără vorbă la baie.

În cele din urmă fură cu toţii gata şi se pregătiră să pornească, cînd auziră un ciocănit în uşă şi, pe neaşteptate, intră un pitic care nu era altcineva decît Cubuleţ. Vechiul lor prieten purta pe cap un fel de caschetă tare hazlie, din material plastic de culoare albastră, din care se avîntau în sus două corniţe legate între ele printr—o sîrmă în spirală. La urechi avea căşti de radio şi la gît un fel de cutiuţă metalică cu o pîlnie. O altă cutiuţă asemănătoare îi atîrna pe spate.

Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu se bucurară mult de vizita lui Cubuleţ şi se grăbiră să—l întrebe de ce n—a mai dat pe la ei atîtă vreme.

Atunci Cubuleţ le spuse că într—o zi, nu mult după ce i—a văzut ultima oară, pe cînd traversa o stradă, a fost udat cu apă rece,din care pricină arăcit şi s—a îmbolnăvit. De atunci a fost nevoit stea o vreme la, pat, acum însă e complet sănătos şi are voie iasă din casă.

—Dar de ce ţi—ai pus cascheta ceea cu corniţe cutiuţele celea? întrebă Habarnam.

—E o invenţie nouă, explică Cubuleţ. Se numeşte radiolocator perfecţionat pentru apărarea pietonilor sau, pe scurt, R.P.A.P. Acum, fiecare pitic din oraş trebuie să—şi aibă R.P.A.P.—ul lui, care să—l

ferească de vînturatici.
—Şi cum funcţionează R.P.A.P.—ul? se interesă Habarnam.
—Foarte simplu, răspunse Cubuleţ. Aci, în faţă, deasupra cutiuţei, se află, după cum vedeţi, un amplificator. în timpul mersului, amplificatorul emite unde radio. Dacă în faţă apare vreun obstacol, ca de pildă o frînghie sau o sirmă întinsă de—a latul trotuarului, undele vibrează şi se întorc înapoi; aici sînt recepţionate de antena în spirală pe care o vedeţi pe caschetă, între cele două corniţe, şi se transformă în vibraţii electrice. Vibraţiile electrice ajung în căşti, unde devin, la rîndul lor, semnale sonore. Foarte comod, nu—i aşa? Vă daţi seama! De îndată ce apare un obstacol în faţa ta, ai şi auzit semnalul de alarmă. Mai ales noaptea îţi este de folos radiolocatorul, fiindcă pe întuneric e greu să observi frînghia întinsă de—a latul trotuarului sau alt obstacol.

—Dar amplificatorul de pe spate la ce foloseşte? întrebă Habarnam.
—Cum la ce? exclamă Cubuleţ. Aş putea spune că acesta are rolul cel mai important. El emite radiosemnale în spatele pietonului. Cum îi vine chef unui vînturatic să te urmărească ca să—ţi dea, să zicem, un bobîrnac sau o palmă pe la spate ori să—ţi toarne apă în cap, ai şi auzit semnalul.

Încearcă dacă nu crezi!

Fără să stea prea mult pe gînduri, Cubuleţ îşi scoase aparatul şi i—l potrivi lui Habarnam. Se dădu pe urmă puţin deoparte şi întinse o mînă spre amplificatorul din faţă.
—Să zicem că în clipa asta îţi apare în cale un obstacol, rosti el. Ce auzi?
—Aud aşa ceva ca un ţipăt, răspunse Habarnam.
—Exact, aprobă Cubuleţ. Sînt semnalele sonore de înaltă frecvenţă: Bi, bi, bi! Şi acum să mă furişez pe la spatele dumitale: Ce auzi?
—Ia te uită! se minună Habarnam. Iarăşi ţipă, dar parcă puţin mai gros: Bu, bu, bu!
—Întocmai! aprobă Cubuleţ. De data asta ai auzit semnalele sonore joase. S—au făcut două feluri de semnale, ca să se ştie de unde vine pericolul: din faţă ori din spate. Dacă auzi: Bi, bi, bi ! vei fi atent la ce se petrece în faţă, dacă însă auzi: Bu, bu, bu! trebuie să întorci capul cît poţi de iute.

De la Habarnam, aparatul trecu la Bumbiţa, fiindcă se arătă şi ea curioasă să vadă cum funcţionează; pe urmă îl încercă Împestriţatu, care ascultă multă vreme şi plin de încordare semnalele.
—Ei şi! zise el în cele din urmă. Cel mare scofală dacă ţipă. De ţipat pot să ţip şi eu. Un singur lucru mă miră: cum de ştie să facă o dată Bi, bi, bi! şi apoi Bu, bu, bu!
—Dar e foarte simplu, spuse Cubuleţ şi se apucă să explice totul de la început. între timp se auziră din nou bătăi în uşa care se deschise şi în prag apărură două făpturi rotofeie, grozav de ciudate. Amîndouă aveau nişte paltoane largi, în formă de butoi, cu mînecile atîrnînd ţepene, şi purtau pe cap cîte o căciulă verzuie, rotunjită ca la scafandri.

Uitîndu—se cu atenţie la noii veniţi cu înfăţişare atît de stranie, Habarnam îi recunoscu pe Aţişoara şi Caracudă.

—A! Caracudă şi Aţişoara, voi sînteţi! se bucură Habarnam. Dar ce fel de îmbrăcăminte—i asta?

—Sînt noile paltoane cauciucate pneumatice, dacă pot să le numesc aşa, şi tot atît de noile căciuli de cauciuc pneumatice, pe care le—a pus în vînzare fabrica noastră. Ia asta şi încearcă să mă loveşti, scuză—mi te rog expresia, în cap, spuse Caracudă întinzîndu—i lui Habarnam băţul pe care îl ţinea în mînă.

—De ce trebuie să te lovesc? se miră Habarnam.

—Loveşte—mă, loveşte—mă, stărui Caracudă. N—avea teamă!

Habarnam ridică nedumerit din umeri, apucă băţul şi—l lovi încetişor pe Caracudă drept în creştet.

—Dă mai zdravăn! Mai tare! Din toate puterile, cu elan, dacă pot să mă exprim aşa! strigă Caracudă.

Atunci, Habarnam îşi făcu vînt şi îl izbi cît putu de tare. Băţul sări însă înapoi, ca de pe un cauciuc de automobil, bine umflat.

—Ei, vezi? Pe mine nu mă doare de loc! strigă Caracudă prăpădindu—se de rîs. Acum dă—mi una peste spate.

Habarnam îl ascultă.

—Poftim, parcă nici nu m—ai atinge! Dacă vrei, pot chiar să cad fără să mă lovesc, zise Caracudă triumfător şi se trînti cu putere la pămînt, dar sări îndată în sus ca o minge elastică.

—La ce—ţi serveşte asta? întrebă Habarnam mirat.

—Parcă nu ghiceşti la ce! răspunse Caracudă. Mă apără de vînturatici. N—are decît să—mi dea oricine ghionturi ori pumni în ceafă cît poftește, că nu—mi pasă!

—Dar nu e de loc frumos să mergi cu un astfel de palton cu o asemenea căciulă, spuse Bumbiţa.

—Nu—i frumos fiindcă nu se poartă — zise Caracudă — ia să vină, scuzaţi—mi expresia, la modă, să vedeţi atunci ce frumoase or să le găsească cu toţii. Să ştiţi, de altfel, că se şi găsesc pe la mai toate magazinele din oraş paltoane şi pălării din astea.

—La magazine or fi — spuse Bumbiţa — dar pe stradă n—am întîlnit încă pe nimeni cu îmbrăcăminte aşa urîtă.

—Nu—i nimic, ai să întîlneşti! o asigură Aţişoara. Crezi că degeaba ne—a pus Aculiţa să ieşim în oraş cu paltoanele şi cu căciulile astea? Astăzi le îmbrăcăm noi, iar mîine piticii or să se înghesuie pe la magazine să le cumpere.

—E un sistem de—al nostru pe care îl folosim de cîte ori scoatem cîte un nou model de îmbrăcăminte, necunoscut încă, zise Caracudă şi în clipa următoare se şi duse, împreună cu Aţişoara, să cutreiere străzile oraşului.

—Uite unde am ajuns din pricina vînturaticilor, rosti Cubuleţ după plecarea lor. Eu găsesc că tot mai bine este să porţi radiolocatorul. în orice caz arată mai elegant decît paltoanele acelea grosolane.

Chiar atunci se auziră nişte bătăi în uşă şi pe dată se ivi în cameră inginerul Doagă. Cîteşipatru scoaseră o exclamaţie de spaimă cînd îl zăriră. Avea tot capul bandajat.

Coatele şi genunchii îi erau de asemenea învelite în feşe, iar la ceafă şi la bărbie se vedea cîte un plasture.

—Ce s—a întîmplat cu dumneata? întrebă Bumbiţa speriată. Ai păţit vreun accident de automobil?

—Da, adică nu, adică mai bine—zis da, răspunse Doagă, legănîndu—se de nerăbdare cînd pe un picior, cînd pe altul. Acum câteva nopţi s—a găsit un vînturatic care să deşurubeze, înţelegeţi dumneavoastră, unul din călcîiele elastice ale automobilului meu. Dimineaţa nu am băgat de seamă comedia asta; m—am instalat la volan şi am pornit. Dar la un moment dat, cînd maşina a luat o viteză uriaşă, am fost nevoit să fac un salt. Nu sar fi întîmplat cu siguranţă nimic dacă toate cele patru călcîie cu arc ar fi fost la locul lor. Cum însă unul dintre ele lipsea, colţul cela S—a dovedit mai slab la izbitură, maşina s—a răsturnat în aer, iar eu am zburat din ea drept în mijlocul trotuarului. A fost îngrozitor! Uitaţi—vă, mi—am spart capul, mi—am julit coatele, genunchii şi bărbia...

—De cîte nu sînt în stare vînturaticii ăştia! spuse Cubuleţ mişcat de această păţanie. Pe mine m—au stropit cu apă, lui i—au deşurubat cizma cu arc de la maşină.

—Nu există scăpare din ghearele lor şi gata! continuă să se plîngă Doagă. înainte puteai să laşi maşina în stradă fără nici o grijă. Acum însă e de ajuns să întorci puţin capul, că ţi—o şi deşurubează te miri pe unde, dacă nu cumva ţi—o umflă cu totul.

—Cum adică ţi—o umflă? întrebă Habarnam nedumerit.

—Foarte simplu, răspunse Doagă. Se urcă în ea şi pe—aci ţi—e drumul! Nişte fiare,nu altceva! Eu aş aresta toţi vînturaticii. Cum aş vedea pe unul cu pantaloni galbeni, l—aş vîrî îndată la „răcoare" şi nu l—aş lăsa să iasă de acolo pînă n—aş vedea că s—a cuminţit.

—Nu merge chiar aşa! se împotrivă Cubuleţ. Uite, şi Habarnam al nostru are pantaloni galbeni. Ce—ai zice să—l arestăm pentru asta?

—Ei — spuse inginerul Doagă — pantalonii lui Habarnam sînt galbeni în toată regula şi de o croială obişnuită, nu galben—verzui şi largi ca ai vînturaticilor.

—Fleacuri, rosti Cubuleţ, dînd dispreţuitor din. mînă. Orice pitic are voie să poarte pantaloni galbeni sau verzui. Din asta nu devine nimeni vînturatic. Cineva poate purta haine obişnuite, dar poate face pe ascuns cine ştie ce năzbîtii, sau dacă nu face năzbîtii, poate să mintă, să înşele, să făgăduiască cîte—n lună şi—n soare şi calce făgăduiala. Iaca, de pildă, eu le—am promis de atîtă timp Bumbiţei, lui Habarnam şi lui Împestriţatu că am să le arăt casele arhitectului Pepenaş, dar nici pînă acum nu m—am ţinut de promisiune. Asta înseamnă că sînt şi eu vînturatic, deşi pantaloni galbeni nu port.

Cubuleţ şi Doagă se apucară să discute cu aprindere despre cine poate şi cine nu poate fi socotit vînturatic.

—N—are rost să vă certaţi atîta, fraţilor — le spuse Habarnam — fiindcă oricum vînturaticii or să dispară mai repede decît credeţi.

—Cum adică or să dispară? se minună inginerul Doagă.

—Foarte simplu, răspunse Habarnam. Curînd are să fie totul ca mai—nainte. O să vedeţi!

—A! exclamă Doagă dînd a lehamite din mînă. Dumneata ai citit, pesemne, articolul profesorului Gîză. Fleacuri! Niciodată n—am să cred că măgarii se pot preface în pitici. N—a ajuns încă ştiinţa

pînă acolo...

Bine că mi—am adus aminte de ştiinţă. Să ştiţi că vă iau chiar acum cu mine în orăşelul descoperirilor ştiinţifice. O să vă fac cunoştinţă acolo cu două prichindele savante: Cercelușa şi Scrumbiuţa,. Cercelușa este vestita noastră profesoară de cosmografie, care a născocit soarele de iarnă. Ne—a făcut, înţelegeţi dumneavoastră, un al doilea soare, pe care o să—l înălţăm pe cer iarna, în aşa fel ca să ne fie cald întotdeauna.

—Dar cum arată soarele cel nou? se interesă Habarnam.

—Despre asta are să vorbească Cercelușa, spuse inginerul Doagă. în ceea ce o priveşte pe Scrumbiuţa, pot să vă spun că a inventat o rachetă cu care se pregăteşte să zboare în Lună. Racheta e aproape gata, o s—o vedeţi. Şi dacă o să—i fiţi pe plac Scrumbiuţei, are să vă ducă o dată cu ea în Lună.

—Asta mai lipsea! se revoltă Cubuleţ. Ei, uite, să ştii că azi n—a să—i iei nicăieri. Or să meargă cu mine pe strada Creaţiei, ca să le arăt casele lui Pepenaş. De cînd le—am făgăduit!

—Grozavă nevoie mai au de Pepenaş al tău, zise Doagă. Pe ei îi interesează ştiinţa, nu Pepenaşul tău.

—Vă certaţi degeaba, spuse Bumbiţa. Nu putem merge nici cu unul, nici cu celălalt. Astăzi trebuie să ne ducem la grădina zoologică.

—Uite ce bine S—a nimerit, zise Cubuleţ. Mergem întîi să vedem casele, pe urmă vizitaţi grădina; este chiar alături. Haideţi, vă rog — îi imploră el — mi—aţi promis doar.

—Ce să facem acum! E adevărat că am promis, spuse Bumbiţa. Ne ducem, dacă zici că—i alături de grădină.

—Alături! Chiar alături! N—aveţi de ce să vă îndoiţi, îi asigură Doagă sărind de pe scaun. Atunci mergem cu toţii! Vă iau cu maşina mea.

Peste cîteva minute, cînd fură în stradă, lîngă maşină, Împestriţatu aruncă o privire piezişă spre bandajele lui Doagă.

—Nu face să ne urcăm în automobilul ăsta, spuse el. Sare toată vremea de zici că—i purice: are să ne arunce cît colo şi n—am poftă să mă pomenesc bandajat din creştet pînă—n tălpi, ca un vierme de mătase.

—Fii pe pace — spuse Doagă — maşina mea nu mai poate sări.

De vreme ce mi—au deşurubat o cizmă cu arc, a trebuit să mă lipsesc şi de celelalte trei.

Împestriţatu se mai linişti; îşi spuse însă că nu strică să fie, oricum, prevăzător, încît se aşeză la spate, lîngă Habarnam şi Bumbiţa, lăsîndu—i lui Cubuleţ locul din faţă, alături de inginer.

După obiceiul lui, Doagă băgă dintr—o dată maşina în viteza a patra şi maşina porni atît de iute, încît călătorilor noştri li se tăie răsuflarea.

Din cauza vitezei, totul juca în faţa ochilor lui Cubuleţ şi el nu băgă, multă vreme, de seamă că maşina n—a luat—o pe unde fusese vorba. Treptat însă, el începu să distingă unde se află şi, privind cînd în dreapta, cînd în stînga, zise:

—Ascultă, Doagă, unde ne duci?

—Cum unde? răspunse inginerul. Acolo unde trebuie să mergem.

—Şi unde trebuie să mergem, după părerea ta?

—În orăşelul descoperirilor ştiinţifice.

—Ce? strigă Cubuleţ. Asta e curată obrăznicie! Ne—am înţeles doar să ne duci în strada Creaţiei. Ia—o chiar în clipa asta înapoi!

—Prea tîrziu, zise Doagă. Am şi ajuns!

—Ia—o înapoi îţi spun! se răsti Cubuleţ şi, apucînd volanul, vru să vireze.

Doagă se împotrivi. Atunci automobilul începu să descrie zigzaguri prin mijlocul drumului, pe urină zbură pe trotuar şi fu cît pe—aci să nimerească drept în chioşcul cu ziare, dacă în ultima clipă Doagă n—ar fi izbutit să frîneze.

Oprirea fu atît de bruscă, încît nu lipsi mult să—şi rupă cîteşicinci nasurile. Un timp, cei doi de la volan se uitară buimăciţi unul la altul, pe urmă Cubuleţ lăsă volanul din mînă.

—Iartă—mă, Doagă! spuse el. N—am făcut bine că am înhăţat volanul. Puteam să ne spargem capetele.

—Nu — protestă Doagă — eu trebuie să—ți cer iertare. Iertați—mă și voi, fraților. Am vrut să umblu cu șiretlicuri ca să vă duc acolo unde îmi intrase mie în cap. Tare mult aș fi vrut să vă arăt orășelul descoperirilor științifice.

—Ei, lasă, îl liniști Habarnam. N—o să ne certăm acuma pentru asta. Ia—o frumușel înapoi și gata.

Doagă se supuse, dădu iar drumul la motor, întoarse mașina și o apucă în direcția opusă. De rușine, stătea cu capul plecat, ofta amar.

Cînd îl văzu așa, lui Habarnam i se făcu milă și se gîndi să găsească un mijloc ca săi risipească gîndurile negre.

—Ar fi interesant de știut — începu el — cu ce merge mașina matale; e din cele cu sifon sau te pomenești că e acționată de energie atomică?

—N—are nici sifon și nu e acționată nici cu energie atomică, ci cu biomaterial plastic, răspunse Doagă.

—Biomaterial plastic? Asta ce—o mai fi? se miră Habarnam.

—Biomaterialul plastic e întocmai unui țesut viu, prinse a explica Doagă. De fapt —zise el — nu—i viu, dar cum îl prefaci într—o vergea prin care treci curent electric, vergeaua începe dintr—o dată să devină mai scurtă, să se contracte întocmai unui mușchi. Dacă vă interesează pot să vă arăt.

—Sigur, spuse Habarnam. Ne interesează chiar foarte mult!

Fără să mai stea pe gînduri, Doagă opri automobilul, luă un fel de cleşte, desfăcu cu el cîteva șuruburi, pe urmă ceru ajutorul lui Cubuleț ca să apuce carcasa și să o ridice de pe roți. Odată carcasa ridicată, se ivi o ramă metalică și axul pe care se învîrt roțile.

—Priviți — spuse Doagă — vergeaua de biomaterial plastic este atașată la acest ax. Pusă în acțiune de curent electric, vergeaua de biomaterial plastic se contractă și trage axul spre sine, iar roțile fac o jumătate de rotație. Cînd întrerupe însă curentul, vergeaua revine la lungimea ei și împinge axul, iar roțile fac cealaltă jumătate de rotație. Așa se face că mașina merge. Este necesar să fie însă mereu întrerupt curentul electric. Și aceasta o face vergeaua de biomaterial plastic de fiecare dată cînd se contractă și cînd revine apoi la lungimea sa.

Între timp, în jurul automobilului demontat se strînse o grămadă de pitici. Pe fiecare îl interesa mecanismul mașinii.

—Și curentul de unde vine? întrebă Habarnam.

—De aici — spuse Doagă — din această mică baterie electrică de mărimea unei lanterne de buzunar.

—Cum adică — se minună Habarnam — bateria asta așa micuță poate urni din loc cogeamite automobilul?

—N—ai prea înțeles cum stau lucrurile, zise unul dintre piticii opriți în jurul mașinii. Curentul trimis de baterie nu face decît să pună în acțiune vergeaua de biomaterial plastic, făcînd—o să se contracte. Așa că, vezi matale, nu bateria, ci energia acumulată în vergeaua din biomaterial plastic face să meargă automobilul. Vergele de felul acesta găsești cîte vrei la noi în oraș; cu ele poți pune în mișcare

strunguri sau alte mecanisme şi e de ajuns o baterie micuţă cît asta ca să porneşti o întreagă fabrică.
—Dar de unde se ia acest biomaterial plastic? întrebă Bumbiţa.
—Din jurul bălţilor, acolo creşte el, răspunse un alt pitic. în planta din care se face biomaterialul plastic, ca de altfel în toate plantele şi în toţi copacii, se acumulează energie solară. Prin introducerea curentului electric în *biomatorialul* plastic, energia solară se transformă în energie mecanică.
—Ascultă, Doagă! zise şi Împestriţatu, care pînă atunci se mărginise să privească atent mecanismul automobilului. Mă tot uit la maşina asta, dar nu văd motor pe nicăieri. E posibil să nu aibă?
—Sigur că nu—i posibil, răspunse Doagă. Motorul ei este tocmai vergeaua de biomaterial plastic!
—Atunci de ce să ne minunăm atîta? rosti Împestriţatu. Minune ar fi dacă, dimpotrivă, maşina ar merge fără motor.

Toată lumea din jur rîse cu poftă. Gloata adunată în jurul maşinii creştea într—una, mereu i se adăugau alţi şi alţi pitici.
—Ce s—a întîmplat? întrebă unul dintre trecători.
—Nu ştiu — răspunse alt trecător — poate un accident.
—Aoleu, un accident! se sperie al treilea, prinzînd cuvîntul din zbor.
—Fraţilor! strigă atunci al patrulea. Ia uitaţi—vă ce s—a ales din maşina asta! Carcasa i—a zburat cît colo, doar roţile i—au mai rămas!
—Şi şoferul — mai zise al cincilea, arătînd cu degetul spre inginerul Doagă — cum s—a mai schilodit săracul! E tot numai bandaje!

Îndată ce se răspîndi zvonul despre accident, gloata piticilor se făcu de două ori mai mare.

Văzînd că lucrurile au luat o întorsătură nedorită, Doagă îşi zise că e cazul să plece cît mai iute de acolo. Puse, cu ajutorul lui Cubulet, carcasa înapoi, îi pofti apoi pe ceilalţi să se aşeze la locurile lor şi apăsă cu piciorul pedala întrerupătorului, dar iată că maşina nu vru să se urnească.
—Ce comedie e şi asta! bombăni Doagă, sucindu—se într—o parte Şi—ntr—alta şi pedalînd într—una. De ce d—o fi întrerupt curentul? A, ia te uită! A dispărut bateria! Să ştii că mi—a scos—o careva!
—Poate a căzut pe jos, spuse Cubuleţ.

Toţi cinci coborîră din maşină şi se apucară să caute bateria prin jur.
—Adineauri era aici, la locul ei, se înfierbîntă Doagă.Ţineţi minte că v—am arătat—o? între timp, gloata de pitici umplu întreaga stradă. Circulaţia vehiculelor fu oprită. Un miliţian pe o motocicletă cu şenilă îşi făcu loc prin mulţime.
—Ce se petrece aici? strigă el furios. De ce aţi adunat atîta lume în jurul vostru?
—N—aveau decît să nu se adune! tună Doagă. Cine i—a pus?
—Dar de ce nu circulaţi? întrebă miliţianul.
—Poftim, urcă mata la volan şi încearcă să circuli fără baterie dacă poţi! spuse Doagă batjocoritor. Fraţilor, nu cumva a luat vreunul din voi bateria şi a vîrît—o, fără să vrea, în buzunar?

Prin mulţime se auziră rîsete. Miliţianul dădu dojenitor din cap.
—Dumneata, dragul meu — îi zise el lui Doagă — judecînd după felul cum te prezinţi ar trebui să stai la spital, nicidecum să te plimbi în voie.
—Nu mai spune! răspunse Doagă. Ştii că ai haz?
—Bine — spuse miliţianul — poftim atunci în maşină. Mergem la miliţie şi lămurim acolo cine are şi cine nu are haz. De ce să ţinem aici lumea adunată?

Între timp, Cubuleţ se aplecă spre urechea lui Habarnam.
—Voi — şopti el — luaţi autobuzul sau un taxi şi duceţi—vă la grădina zoologică. Eu am să—I însoţesc pe Doagă la miliţie, ca să descurc lucrurile.

Apoi Cubuleţ se urcă lîngă Doagă, iar miliţianul trase motocicleta în faţă, legă automobilul de ea în chip de remorcă şi porni spre miliţie.

CAPITOLUL XXX. CUM A PIERDUT HABARNAM BAGHETA MAGICĂ

Cînd Habarnam şi tovarăşii lui de drum ajunseră la grădina zoologică, era în plină zi. Toată dimineaţa le fusese luată de discuţii şi de plimbarea cu Doagă, după care li se făcu o foame grozavă şi se duseră să prînzească la restaurant. De cum intrară în grădină se hotărîră să—şi înceapă cercetările din locul unde văzuseră pentru prima oară cei trei măgari. Dar iată că de data asta nu zăriră dincolo de gard nici urmă de urecheat. Poarta ţarcului era dată larg în lături. Cu toate acestea, Habarnam sări gărduţul, se apropie de grajd şi privi înăuntru. Degeaba, grajdul se arătă pustiu. Atunci, cei trei se înarmară cu răbdare şi prinseră a cutreiera grădina, cu multă sîrguinţă, în lung şi—n lat, aruncîndu—şi ochii prin toate ungherele. Dădură peste tot felul de animale, numai măgari nu izbutiră să întîlnească. După ce nu le mai rămase nimic de văzut, prietenii noştri se întoarseră la locul de unde porniseră şi văzură pe după gardul ţarcului o prichinduţă cu şorţ alb, care scotea cu mătura gunoiul din grajd.

—Spune, te rog — i se adresă Habarnam — nu cumva ştii matale unde se găseşte pe aici un măgar?

—Ce fel de măgar? întrebă prichinduţa oprindu—se din măturat şi proptindu—se de coada măturii.

—Unul obişnuit, cu copite... răspunse Habarnam.

—A! Unul obişnuit! se miră îngrijitoarea. Dar la ce bun? Măgarul e măgar. Nu văd pentru ce ar putea să vă intereseze.

—Ei, avem noi plăcere să vedem unul, zise Habarnam. Am colindat tot parcul, dar n—am dat peste nici un măgar.

—Hm! făcu îngrijitoarea. Au fost aci trei, nu unul, dar parc—au intrat în pămînt. Sau scornit tot felul de bazaconii pe socoteala lor, dar să nu credeţi nimic. Cică ar fi la mijloc o vrăjitorie sau aşa ceva. Fleacuri! Ce vrăjitorie ar putea fi? Cred că i—au luat ăia, cum le zice, zvăpăiaţii, adică nu zvăpăiaţii, vînturaticii, şi asta—i tot. Nu mai e chip să scapi din ghearele lor. Atîtea năzdrăvănii se fac prin oraş de la o vreme, încît nu m—aş mira să ne pomenim într—o bună zi că şi elefanţii au fost scoşi din cuşcă fără să băgăm de seamă.

—Ei, nici chiar aşa, spuse Habarnam. Cum or să scoată elefanţii?

—Foarte bine! răspunse îngrijitoarea dînd din mînă. Noi am întărit pe aci paza la toate animalele. Fiindcă cine ştie!...Avem fiare de pradă şi reptile înveninate, care stau gata să sfîşie, să rupă în bucăţi pe oricine ar întîlni în cale. Dacă i—ar veni cumva în minte vreunui vînturatic să deschidă cuşca şerpilor? Sîntem doar în plin oraş. Tii!Cîte nu s—ar putea întîmpla.

—Dar unde—i măgarul găsit în stradă? întrebă Habarnam. Am citit odată în ziar despre un măgar fără stăpîn, care s—a rătăcit şi a fost adus aici.

—A! rosti îngrijitoarea zîmbind. Nu aici a fost adus. S—a întîmplat o încurcătură. Cei de la ziar au greşit. în loc să scrie că măgarul a fost dus la circ, au scris că a fost adus la grădina zoologică. La noi însă, nici pomeneală de aşa ceva.

—Înseamnă că măgarul acela se găseşte acum la circ, nu—i aşa ? întrebă Bumbiţa cu nădejde în glas.

—Nu mai încape îndoială, răspunse îngrijitoarea. L—am văzut chiar eu zilele trecute cînd am fost acolo. Isteţ măgăruş, n—am ce zice! Nu i—ar mai lipsi mult să pară savant.

L—au pus să tragă o trăsurică, ba chiar şi clovnii călăresc pe el. Poate cu vremea or să—l înveţe cîte ceva de—ale acrobaţiei. Mai ştii?

Drumeţii noştri îşi luară rămas bun de la îngrijitoare şi se depărtară de ţarc.

—Tot am aflat ceva! observă Habarnam, strălucind de fericire. Va să zică, Foicel se găseşte la circ. Şi noi care îl căutam degeaba pe—aici! Ei lasă, nu—i nimic. Mergem chiar acum la circ, iar mîine începem să—i căutăm pe cei trei măgari—vînturatici. Am să—i recunosc îndată după nasurile lor mici şi pistruiate.

Tot vorbind aşa, Habarnam se îndrepta spre ieşire împreună cu tovarăşii lui de drum. Trecînd pe lîngă cuşca maimuţelor, se opriră cu toţii ca să le mai vadă o dată. Una dintre ele părea tare nostimă, încît lui Habarnam îi veni ideea să o necăjească puţin. încercă să—i dea peste bot cu bagheta lui magică, pe care o strecură printre gratii. Maimuţa se supără, clipi o vreme din ochi, apoi apucă bagheta cu laba şi o trase din mîna lui Habarnam, care rămase ca împietrit.

—Ia uitaţi—vă ce mi—a făcut! îngăimă el cu un glas stins.

—Ce—i asta? strigă Bumbiţa. De ce i—ai dat maimuţii bagheta magică?

—Nu i—am dat—o eu, şi—a luat—o singură, răspunse Habarnam dînd desperat din mîini.

—Dacă n—ai fi lovit—o peste bot, nu ţi—ar fi luat—o, îl certă Bumbiţa.

—Lasă, n—avea grijă, o capăt înapoi chiar acum!

Zicînd aşa, Habarnam îşi vîrî mîna printre gratii şi se căzni să—i smulgă maimuţei bagheta magică, dar maimuţa se depărtă de gratii, încît nu mai fu chip s—o atingă.

—Ah, tu, zgripţuroaice! Dă bagheta înapoi îţi spun! mormăi el.

Dar maimuţa nici nu se gîndi să—i împlinească porunca. Se apucă, dimpotrivă, să ţopăie prin cuşcă, fără să lase nici o clipă bagheta din labă. Pe urmă sări drept pe leagănul care atîrna în mijlocul cuştii şi porni să se dea huţa, trăgînd cu coada ochiului la Habarnam, de—ai fi spus că—şi bate joc de el.

—Dă înapoi bagheta, creatură răutăcioasă ce eşti! rosti Habarnam furios. Nu—i nimic! Lasă c—o să se plictisească ea să se tot joace cu bagheta şi o s—o lase jos.

Între timp începu să se însereze. Se auziră fluierăturile paznicului care vestea că se apropie ora cînd se închide grădina. Toţi vizitatorii porniră spre ieşire. Curînd, grădina rămase pustie. Numai Habarnam, Bumbiţa şi împestriţatu mai stăteau proţap în faţa cuştii cu maimuţe.

Pînă la urmă, maimuța cea hazlie se plictisi de baghetă și, zvîrlind—o cît colo, o lăsă să zacă pe podea în cel mai îndepărtat ungher al cuștii.

—Trebuie să găsim un mijloc ca să pătrundem în cușcă, spuse Habarnam.

De strecurat printre gratii nici nu putea fi vorba, dar uitîndu—se cu băgare de seamă, Habarnam descoperi în peretele cuștii o ușiță de Sîrmă închisă cu un zăvor.

După ce se uită într—o parte și—ntr—alta ca să se încredințeze că nu ei nimeni în jur, sări peste bariera care înconjura cușca, scoase drugul de fier care ținea ușița și încercă să tragă zăvorul. Dar treaba asta se dovedi mai grea decît bănuise, fiindcă zăvorul se înțepenise zdravăn și nu voia nicicum să cedeze. Habarnam își sprijini ambele mîini pe zăvor și trase atît de tare, încît se zgudui toată cușca. în cele din urmă, zăvorul se mișcă puțin, dar tocmai atunci se ivi paznicul cu măturoiul în mînă.

—Ce meștereşti acolo, drac împielițat? strigă el. Vrei să dai drumul maimuțelor? îți arăt eu ție!

Speriat. Habarnam se grăbi să sară înapoi peste barieră, dar paznicul izbuti să—l ajungă și—l apucă de guler.

—Am acolo o baghetă! strigă Habarnam silindu—se să scape din, strînsoare.

—Îți arăt eu baghetă! zise paznicul împingîndu—l spre poarta parcului. Te duc la miliție și vezi tu ce baghetă o să—ți servească acolo.

Bumbița și împestrițatu fugiră înainte pe potecă, aruncînd priviri îngrozite spre paznic.

—Pe cuvîntul meu că am acolo o baghetă, zise Habarnam. Mi—a luat—o una dintre maimuțe.

—Cred și eu că ți—a luat—o dacă ai vrut s—o necăjești. I—ai vîrît bagheta în bot, hai? Tot vorbind astfel, paznicul îl trase pe Habarnam pînă în stradă, unde începu să se uite în toate părțile, căutînd pesemne un milițian.

—N—am să mai fac! Pe cuvînt de onoare că n—am să mai fac! se rugă Habarnam.

—Ei, bagă de seamă! spuse paznicul dîndu—i drumul. Hai, du—te acum, dar să nu te mai prind că faci pe vînturaticul pe aici. A doua oară n—ai să scapi așa ușor!

După ce—l lăsă în pace pe Habarnam, paznicul încuie poarta cu lacătul și plecă. Chiar în clipa următoare, Bumbița și Împestrițatu fură lîngă prietenul lor.

—De ce nu i—ai spus pazniculuí că bagheta ta e magică, nu—i ca toate baghetele? întrebă împestrițatu. Așa l—ai făcut să creadă că ai scăpat în cușcă o baghetă obișnuită.

—Îți dai seama ce vorbești? se supără Habarnam. Dacă paznicul ar fi aflat că bagheta este magică ar fi luat—o pentru el. Crezi că s—ar fi gîndit să ne—o dea înapoi? Spuneți—mi mai bine de ce ați plecat și voi de acolo? Trebuia să rămîneți acolo și să scoateți cumva din cușcă bagheta.

Acum poarta e încuiată. Cum să mai pătrunzi înăuntru?

—Asta mai lipsea, să mă vîr în cușcă după baghetă! zise Bumbița bosumflîndu—se.

—Ei, dacă nu te vîrai tu, ar fi putut să facă asta Împestrițatu, spuse Habarnam.

—Nu, nici eu n—am chef să mă pomenesc în cușcă, rosti Împestrițatu. Și la urma urmelor de ce ne mai trebuie bagheta? Aici, și fără așa ceva capeți tot ce—ți poftește inima. Ți—e foame? Poftim la masă! Vrei cumva la teatru sau la cinema? Poftim, ai și teatru, și cinema. Ți—e poftă să te plimbi cu mașina?

Poţi să te plimbi toată ziua pînă ameţeşti. Ba chiar să faci salturi ori să zbori cu automobilul, şi asta ai putea, fără nici un fel de baghetă magică.
—Isteţ mai eşti! se supără Habarnam. Dar ce, nouă ne trebuie bagheta magică ca să ne plimbăm cu maşina? Ai uitat că avem nevoie de ea ca să—l salvăm pe Foicel şi să scăpăm oraşul de vînturatici? Cîtă vreme o să mai sufere lumea din pricina lor?
—A, dacă—i aşa, sigur! încuviinţă Împestriţatu.
—Acum o să stabilim următorul plan, spuse Habarnam. Aşteptăm pînă se întunecă de tot şi pe urmă sărim gardul. Pe întuneric o să putem pătrunde în cuşcă fără să ne vadă nimeni.
—Mie mi—ajunge! spuse Bumbiţa. Mă duc la hotel.
—Capitulezi în faţa greutăţilor, cu alte cuvinte! zise Habarnam.
—Da, capitulez, răspunse Bumbiţa cu hotărîre. Eu pe gard nu mă sui!
—Din partea ta, va să zică, aş putea să nu mai fac nimic pentru Foicel, să—l las mai departe măgar, spuse Habarnam.
—Presimt eu că în loc să repari greşeala ai să intri şi de data asta în cine ştie ce încurcătură, din care n—ai să te mai descurci în veci.

Mai bine ar fi fost dacă n—ai fi greşit de la început.

Cu aceste cuvinte, Bumbiţa le întoarse spatele şi se îndreptă spre staţia de autobuz:
—N—are decît să plece, dar tu rămîi, te rog, împestriţatule, spuse Habarnam. Poţi să—mi fii de folos. Aici, gardul este tare înalt. Ai să mă ajuţi să urc. Sau ştii ce? Hai mai încolo! Poate în altă parte are să fie mai uşor la urcat.

Merseră deci de—a lungul gardului, ocoliră pe după colţ şi se pomeniră într—o străduţă unde gardul parcului se dovedi într—adevăr nu prea înalt.
—Acuma să aşteptăm pînă se întunecă, spuse Habarnam. Se sprijiniră amîndoi de gard şi se puseră pe aşteptat. Cerul devenea de un albastru din ce în ce mai întunecat, pînă cînd pe bolta lui sclipiră stelele.

Undeva, departe, deasupra caselor, se ivi luna rotundă, de un galben roşcat, semănînd cu o portocală enormă.
—E timpul să trec dincolo, spuse Habarnam aruncînd priviri în jur. Hai, ajută—mă! Împestriţatu se apucă să—şi salte prietenul. Căţărîndu—se pe gard, Habarnam ajunse
sus, apoi trecu cu un picior dincolo şi rămase călare.
—Acum treci tu! şopti el întinzînd mîna.
—N—ar fi mai bine să rămîn aici, să te aştept? întrebă Împestriţatu.
—Nu, răspunse Habarnam. Acolo o să am nevoie de tine. Ai să stai de strajă în faţa cuştii, ca să nu mă prindă paznicul.

Neavînd încotro, Împestriţatu se căţără şi el pe gard cu ajutorul lui Habarnam, pe urmă săriră amîndoi de partea cealaltă şi nimeriră drept într—un şanţ a cărui apă secase.
—Aoleu! scînci Împestriţatu. Am alunecat într—o groapă!
—Şşş! făcu Habarnam. Stai liniştit!

O vreme şezură amîndoi în şanţ, ţinîndu—şi suflarea şi trăgînd cu urechea. Dar în jur nu se auzi nici un zgomot.
—E în regulă, spuse Habarnam. Nu ne—a simţit nimeni. Să mergem acum uşurel! Ieşiră deci din şanţ şi porniră înainte printre tufele de iarbă şi flori.

Habarnam păşea fără zgomot, Strecurîndu—se ca pisicile; în schimb sub picioarele lui Împestriţatu, tot timpul trosnea cîte ceva.
—Mai încet! şoptea Habarnam.

Deodată se auzi un răcnet puternic. Împestriţatu se opri; ba chiar se aşeză pe jos de frică.
—Ce—o fi asta? întrebă el bîlbîindu—se. Răgetul se repetă mai răsunător.

De spaimă, lui Împestriţatu îi trecu un fior din creştet pînă—n tălpi, ba chiar i se ridică părul măciucă.
—Trebuie să fie leul, ghici Habarnam.

Şi iarăşi se auzi acelaşi răget, dar acum el răsună atît de tare şi atît de sălbatic, încît îţi stîrnea groază în suflet. Îndată după aceea urmă schelălăitul unei fiare, căruia îi răspunse mormăitul alteia; se auzi apoi urletul lupului şi ţipătul ascuţit al unei hiene. Undeva departe măcăia somnoros o răţuşcă, pe cînd sus, pe crengile copacilor, croncăneau nişte ciori. Tărăboiul stîrnitîn tot parcul se potoli cu greu,

după multă vreme.

În cele din urmă, Împestriţatu îşi veni în fire.

—Ce i—o fi venit leului să ragă? întrebă el.

—Ştiu eu, răspunse Habarnam. I—o fi şi lui foame.

—Dar pe noi n—ar putea să ne mănînce cumva?

—Nu—ţi fie teamă. E doar în cuşcă, îl linişti Habarnam.

—Mie nu mi—e teamă, zise Împestriţatu. Am întrebat numai aşa, ca să ştiu. încetul cu încetul se făcu din nou linişte în jur, în schimb luna se ascunse deodată
după un nor şi în grădină se lăsă un întuneric adînc.

Doar cărarea se mai ivea albă înaintea lor. Habarnam porni pe cărare. După el păşea Împestriţatu, Silindu—se să nu rămînă în urmă.

—Încotro mergem? întrebă Împestriţatu neliniştit.

—Trebuie să găsim ţarcul măgarilor, fiindcă tot pe acolo e şi cuşca cu maimuţe, răspunse Habarnam.

Curînd, de o parte şi de alta a cărării începură să apară cuştile. în întunericul care domnea, fiarele nu puteau fi văzute, dincolo de gratii, dar lui Împestriţatu i se părea întruna că iaca, iaca are să se strecoare printre vergele o labă înfricoşătoare şi are să i se înfigă în spate cu ghearele. De aceea arunca priviri speriate în jur, căutînd să se ţină cît mai departe de cuşti.

Pînă la urmă ajunseră într—un loc unde cărarea era barată de un gărduţ de sîrmă, după care se afla un bazin.

—Mi se pare că am nimerit nu tocmai acolo unde trebuia, spuse Habarnam. Dinspre gardul de sîrmă le ajunse la ureche un fel de fosăit leneş, de parcă plescăia, guiţa ori se bălăcea cineva. Poate să fi fost numai plescăitul apei, dacă nu cumva sunetele le scotea vreun hipopotam ori un alt animal asemănător. Cei doi prieteni o luară puţin înapoi şi cotiră pe o cărare laterală.

—Ce—i asta? bolborosi Habarnam,privind îngrijorat prin întuneric. Nu pot de loc să—mi dau seama unde ne aflăm. Noaptea, toate par cu totul altfel decît ziua.

Rătăciră multă vreme prin grădină, pînă cînd se pomeniră lîngă o cuşcă mare, care i se păru lui Habarnam cunoscută.

—Cred că am ajuns la elefant, spuse el. înseamnă că sîntem aproape de ţintă. Cîţiva paşi mai încolo dădură de un gărduleţ nu prea înalt, din plasă de sîrmă, în spatele căruia se afla un grajd.

—Uite şi ţarcul măgarilor, se bucură Habarnam. Totul e în regulă! O luară pe una din cărări şi trecură prin faţa unui şir de cuşti de—a lungul cărora se întindea o barieră de lemn.

Cînd fură lîngă ultima cuşcă, aşezată într—un colţ, Habarnam se opri.

—Asta e! spuse el. Tu, Împestriţatule, rămîi aici şi trage cu ochiul prin jur. Dacă vezi că se apropie careva, fluieră!

—Bine, aprobă Împestriţatu dînd din cap.

Habarnam sări bariera, îşi lipi obrazul de gratii şi prinse a privi în cuşcă, ascultînd cu atenţie.

—Ei, ce vezi acolo? întrebă Împestriţatu.

—Mai taci şi tu! se răsti Habarnam. Nu văd absolut nimic. Aud doar un sforăit. Pesemne că maimuţa sforăie aşa... Fie ce—o fi... intru.

Zis şi făcut: dibui în întuneric uşiţa, dădu la o parte drugul de fier şi începu să tragă zăvorul. De data asta, zăvorul cedă repede.

Odată uşiţa deschisă, Habarnam trase de ea şi o făcu să scîrţîie.

—Uf! Mai şi scîrţîi! şopti el furios, ameninţînd uşiţa cu pumnul.

O vreme stătu pe loc, ascultînd cu luare—aminte, dar după ce se încredinţă că nu vine nimeni, intră încetişor înăuntru şi, lăsîndu—se în patru labe, începu să pipăie pe jos cu palmele. Pătrunse tot mai adînc, pînă ajunse la peretele din fund al cuştii, apoi coti spre cealaltă parte. Deodată auzi un mormăit surd. De groază, Habarnam rămase ca împietrit, aşa cum se afla acolo, jos, în cuşcă. Cîteva clipe privi în jur, silindu—se să desluşească ceva în întuneric. Ca prin ceaţă i se ivi în faţa ochilor o făptură mare şi neagră. Tocmai atunci luna apăru dintre nori şi luminînd cuşca făcu să se vadă limpede că făptura cea uriaşă nu era altceva decît un leu.

Ridicîndu—şi capul lui zbîrlit, leul clipi leneş şi se uită ţintă spre Habarnam, care, înainte de a apuca măcar să se sperie cum trebuie făcu cale—ntoarsă, o luă, mai bine—zis, de—a—ndăratelea în patru labe, cît putu de iute. Fără să—şi ia nicio clipă ochii de la leu, Habarnam se înălţă apoi în picioare, gata să sară. Dar leul se ridică în două labe şi porni spre el gîfîind. Atunci, Habarnam goni prin cuşcă pînă în dreptul uşiţii, care rămăsese deschisă, iar de acolo zbură fulgerător în jos, parcă l—ar fi purtat vîntul. O singură vorbă izbuti să îngîne trecînd pe lîngă Împestriţatu: „leul", şi o luă la goană fără să privească înapoi.

Inima lui Împestriţatu se făcu cît un purice. Buimăcit de spaimă, se azvîrli pe urmele lui Habarnam. Aşa alergară împreună, fără să se uite măcar unde calcă, pînă cînd ajunseră în faţa gardului de la intrare. Cît ai clipi, Habarnam se căţără pe gard. Împestriţatu urcă după el şi—l apucă de pantaloni. Atunci lui Habarnam i se păru că îl trage leul şi se smulse din toate puterile. Pe neaşteptate, scîndura de la gard în care îşi proptise mîinile se rupse. Cu scîndură cu tot, Habarnam alunecă drept în capul lui Împestriţatu şi amîndoi se rostogoliră la pămînt. De prin apropiere le ajunseră la ureche nişte ţipete şi fluieratul paznicilor.

Aruncînd scîndura din mînă, Habarnam se strecură afară prin deschizătura rămasă în gard. Împestriţatu îl urmă îndată. O luară amîndoi la goană pe trotuar. Unul în faţă, celălalt în spate, ca o umbră. Împestriţatu răsufla din greu şi gîfîia într—una, încît Habarnam crezu toată vremea că leul gîfîie atît de groaznic pe urmele lui.

CAPITOLUL XXXI. ÎNTÎLNIREA CU VRĂJITORUL

Ajunsă la hotel, Bumbiţa începu să regrete că n—a rămas cu Habarnam şi cu Împestriţatu.

—Cine ştie ce poznă or să facă acolo fără mine, cine ştie ce—o să se mai întîmple, îşi spuse ea.

De atîta singurătate, Bumbiţei i se făcu urît. Ca să se mai înveselească puţin deschise televizorul. Dar pe ecran apăru figura gravă, cu ochelari, a unui pitic savant, care ţinu o cuvîntare lungă şi plicticoasă despre vînturatici.

„Parcă altceva n—ar mai găsi să transmită", gîndi Bumbiţa cu necaz.

După ce închise televizorul, începu să măsoare camera în lung şi—n lat, uitîndu—se mereu la ceas.

—O pornesc înapoi la grădina zoologică, hotărî ea la capătul răbdării, dar în clipa următoare alungă acest gînd. Cum o să pătrund eu acolo noaptea? se întrebă. Peste gard nu pot să sar în nici un caz! Ei lasă, numai să se întoarcă dumnealor! îi învăţ eu minte să mă pună pe jeratic!

Timpul trecea, dar Habarnam şi Împestriţatu nu se arătau. Bumbiţa nici nu ştiu ce să mai gîndească; tot soiul de grozăvii îi trecură prin minte. îşi închipui la un moment dat că i—a înhăţat paznicul şi i—a dus la miliţie. Cu fiecare minut, spaima ei creştea. Nu—şi mai găsea locul de tulburare. Se făcu miezul nopţii: orologiul bătu ora douăsprezece.

—Acum e limpede, li s—a întîmplat ceva rău, îşi spuse Bumbiţa şi fu gata S—o pornească spre grădina zoologică.

În clipa aceea însă, Habarnam şi Împestriţatu se iviră pe uşă. Aveau amîndoi părul ciufulit şi ochii de o strălucire sălbatică. Împestriţatu îşi zgîriase tot nasul şi se mînjise mai mult ca de obicei.

—Ce năzbîtie ai mai făcut, Habarnam? îl întîmpină Bumbiţa supărată. Unde aţi stat pînă acum?

—Lasă, Bumbiţo, fii liniştită — răspunse Habarnam — totul are să iasă bine, ai să vezi, dar pînă una—alta nu fi supărată pe mine. I—am dat drumul leului!

—Cărui leu? se sperie Bumbiţa.

—Celui din cuşcă, răspunse Habarnam. Am nimerit din greşeală la el.

—Multe mai trebuie să pătimesc din pricina voastră! strigă Bumbiţa îngrozită. Întîi ai făcut vrăjitorii cu măgarii, acuma te—ai apucat de leu. Cum o să se termine toate astea?

—Tu nu te mai frămînta, Bumbiţo, spuse Habarnam. O să se termine totul cu bine. Mă duc eu mîine dis—de—dimineaţă şi repar totul.

Dimineaţa n—am să mă rătăcesc, fiindcă are să fie lumină. îndrept eu lucrurile, n—avea grijă!

—Vezi să nu le îndrepţi, zise Bumbiţa. Mai bine te—ai lăsa păgubaş. Şi dacă vrei să ştii, eu sînt chiar bucuroasă că ai rămas fără bagheta magică. Dacă ai avea din nou bagheta, cine ştie, ai dezlănţuiun cutremur pe aici. Mîine plecăm acasă şi gata. Nu mai rămîn aici nici măcar O clipă!

—Şi cu ce—o să pleci, mă rog? întrebă Habarnam. Vezi că eu nu ţi—am povestit încă totul.

—Ce s—a mai întîmplat? făcu Bumbiţa speriată.

—Ni s—a luat automobilul, zise Habarnam.

—Asta mai lipsea! Cum ajungem acum acasă?

—Parcă eu ce spuneam? Avem bagheta, o să avem şi automobilul, n—o avem, nici automobilul

n—avem de unde—l căpăta.

A doua zi de dimineaţă, Bumbiţa se sculă devreme, ca de obicei, dar cînd se duse să—l deştepte pe Habarnam văzu patul gol. Împestriţatu mai dormea încă.

—Ce—i asta, Împestriţatule? îl trezi Bumbiţa. Unde e Habarnam?

—Cum? se miră Împestriţatu. Nu—i în patul lui?

—Dacă ar fi fost aici n—aş fi întrebat, răspunse Bumbiţa.

—Atunci s—o fi dus la grădina zoologică, zise Împestriţatu.

—Hai, îmbracă—te — spuse Bumbiţa — mergem şi noi.

—Unde mergem?

—La grădina zoologică, bineînţeles!

—Mi—e frică de leu!

—Ei asta—l, leul o fi de mult la el în cuşca! Peste o jumatate de oră, Bumbiţa şi Împestriţatu se aflau la intrarea în gradina zoologica.

Fără să mai stea mult pe gînduri intrară pe poartă şi o porniră înainte pe potecuţă. Împestriţatu se ţinea într—una la spatele Bumbiţei, privind speriat în jur. I se părea la tot pasul că iaca, iaca va apare leul şi se va repezi la el. Amîndoi văzură de departe cuşca cu maimuţe şi pe Habarnam într—un colţ al ei, sprijinit de zăbrele. în cuşcă o zăriră pe îngrijitoare, care mătura podeaua cu mătura.

—Ce faci aici? spuse Bumbiţa apropiindu—se de Habarnam şi bătîndu—l pe umăr.

—Mai încet! zise Habarnam gesticulînd cu amîndouă mîinile. Uite bagheta magică! O vezi? A rămas jos, chiar în locul unde a zvîrlit—o ieri maimuţa. îngrijitoarea o să dea îndată cu mătura peste ea şi cred că o să o arunce afară din cuşcă. Atunci, noi o s—o luăm şi totul are să fie în ordine.

Între timp, îngrijitoarea termină de măturat în cuşcă, pe urmă adună gunoiul într—o căldare şi ridicînd bagheta o zvîrli tot acolo, peste gunoi.

—Nu—i nimic — o linişti Habarnam pe Bumbiţa — o să ne luăm după ea şi o să vedem unde aruncă gunoiul.

Dar îngrijitoarea nu duse căldarea nicăieri, ci se apucă să mătură prin cuştile vecine.

Tot aşa, trecînd dintr—o cuşcă într—alta, strînse pînă la urmă un maldăr de gunoi. De—abia cînd isprăvi toată curăţenia deşertă căldarea într—o ladă din spatele cuştilor, aproape de gard.

Habarnam o pîndi pînă ce văzu că se depărtează, pe urmă se apropie de prietenii lui.

—Voi rămîneţi aci să—mi daţi de ştire dacă vine cineva, le spuse el.

Apoi se apropie în fugă de lada cu gunoi, deschise capacul şi sări înăuntru. Multă vreme, din ladă se auzi un fosăit şi un gîfîit surd, pînă cînd se ivi de sub capac capul lui Habarnam.

—Uite bagheta magică! rosti el zîmbind triumfător. De bucurie, Bumbiţa sări în sus.

—Bravo! spuse ea şi bătu încetişor din palme.

Habarnam sări din ladă şi păşi pe cărare ţinînd bagheta în mînă cu multă grijă.

—Am să o păzesc bine de acum! zise el. N—are să mi—o mai ia nimeni.

În urma lui, păşind unul lîngă altul, Bumbiţa şi Împestriţatu se ţineau strîns de mînă, cu feţele luminate de zîmbet.

—Acum putem să mergem la circ să—l salvăm pe Foicel, spuse Bumbiţa
—Da, într—adevăr! De Foicel am şi uitat, exclamă el. Atunci, la circ cu noi, cît se poate de repede.

Vorbind aşa, Habarnam se întoarse în direcţia porţii şi o apucă spre ieşire atît de iute, încît Bumbiţa şi Împestriţatu de—abia se mai puteau ţine după el. Peste vreo cinci minute se aflau cîteşitrei într—unul din taxiurile acele tărcate şi cu butonase. După ce Habarnam apăsă pe butonul sub care scria „circ", maşina o porni ca fulgerul prin oraş. Nici nu apucară să arunce o privire înapoia lor, că se şi pomeniră în faţa circului. Arena era ocupată de cîţiva acrobaţi care săreau şi făceau tumbe; se pregăteau, pesemne, pentru reprezentaţia din seara aceea. Tare mult ar fi dorit Habarnam şi Împestriţatu să—i privească, dar Bumbiţa nu le dădu voie.
—Doar n—am venit pentru asta aici, îi certă ea. Ne uităm după aceea !
—Fie, încuviinţă Habarnam.

Trecînd printre şirurile de scaune, intrară prin uşa artiştilor şi se pomeniră în clădirea administraţiei, care nu era altceva decît un fel de grajd lunguieţ, cu ciment pe jos. De—a lungul pereţilor se înşirau nişte cuşti cu tot soiul de animale. într—una dintre ele se afla un leu.
—Tot peste leu dăm şi aici, zise Împestriţatu speriat. Să ştiţi că iarăşi are să iasă cine ştie ce comedie din toată povestea.

La capătul clădirii se afla un mic grajd. Apropiindu—se de el, drumeţii noştri zăriră înăuntru cîţiva cai şi un măgar al cărui căpăstru era legat de o vergea bătută în perete. Măgarul întoarse capul şi—i aruncă lui Habarnam o privire tristă.
—El este! şopti Habarnam. Îl recunosc!

Fiindu—i frică să nu—şi capete cumva răsplata de la Foicel pentru răul pe care i l—a făcut, Habarnam se depărtă cît putu de mult, aşa ca să poată fugi la nevoie.
—Doresc ca acest măgar să se prefacă în Foicel, şopti el răsucind bagheta. Dar nici o prefacere nu avu loc. Încercă deci a doua oară.
—Doresc — zise el mai tare — ca acest măgar să se transforme înapoi in Foicel. însă nici de data asta nu se petrecu nici o transformare.
—Asta ce—o mai fi? se nelinişti Habarnam. Şi prinse a învîrti bagheta prin aer cît îl ţinură puterile, bolborosind într—una vrăjitoriile lui. Degeaba însă! Măgarul tot măgar rămase, dovedind că nu are de loc poftă să se prefacă în Foicel. Între timp se ivi paznicul circului.
—Ce faceţi aici? întrebă el.

Habarnam se fîstîci şi nu mai ştiu ce să spună.
—Am venit să vedem reprezentaţia, sări atunci Împestriţatu.
—Dar pentru reprezentaţie se vine seara, observă paznicul şi, poftindu—i afară, închise uşa în urma lor.
—Ce—o fi avînd bagheta, şopti Habarnam nedumerit. De ce nu mai vrea să lucreze? Ia s—o mai încerc o dată! Şi o mai încercă zicînd:
—Doresc două porţii de îngheţată!
—Trei porţii, îl corectă Împestriţatu repede.

—Doresc trei porţii de înghețată, spuse Habarnam. Dar cu toate că ceru cele trei porţii de cîteva ori în şir, nici măcar o porţie de înghețată nu vru să apară.
—Ascultă, Habarnam — spuse Împestriţatu — te pomeneşti că asta nu e bagheta ta.
—Cum adică nu—i a mea? se miră Habarnam.
—Păi, a ta era magică, pe cînd asta numai magică nu pare a fi.
—Şi unde—i atunci bagheta magică, după părerea ta?
—Cred că a rămas acolo, în lada cu gunoi.
—Ah, gură cască mai Sînt! ţipă atunci Habarnam apucîndu—se cu mîinile de cap. Haideţi înapoi la grădina zoologică!

Nu trecură decît cîteva minute şi neîntrecuţii noştri meşteri în peripeţii păşeau din nou pe aleile grădinii zoologice. Cum se văzu în faţa lăzii cu gunoi, Habarnam se repezi la ea ca un tigru, o răsturnă cu susul în jos şi deşertă la pămînt tot ce era înăuntru. Pe urmă se apucară toţi trei să scormonească în grămadă, dar nici unul din ei nu găsi bagheta.

—Vezi, n—a mai rămas nici o altă baghetă. înseamnă că tot asta este cea magică, îi spuse Habarnam lui împestriţatu.

Apoi părăsi mormanul de gunoi, se aşeză pe o bancă şi tot răsucind bagheta prin aer, bodogăni acolo ceva ca pentru sine.
—Ia dă—mi să încerc şi eu ceru Împestriţatu, care, aşezîndu—se alături, luă bagheta din mîna lui Habarnam şi prinse a o răsuci: Vreau o felie de pîine cu dulceaţă !... Vreau înghețată ! Vreau tăiţei cu unt...! Masă, întinde—te!... porunci el. Ei, comedie ca asta!

Fiindcă nici una din dorinţe nu i se împlini, Împestriţatu îi înapoie lui Habarnam bagheta zicînd:
—Pesemne că te—a înşelat vrăjitorul. Ţi—a dat o baghetă cu care numai avea ce face. A ieşit din ea toată vrăjitoria.
—Aşa o fi, bombăni Habarnam. Tare aş vrea să—l mai întîlnesc pe vrăjitorul acela. I—aş arăta eu lui să înşele piticii şi să le dea baghete magice de proastă calitate!

Habarnam se întristă foarte mult, dar Împestriţatu nu fu în stare să se lase pradă amărăciunii. Poate că asta se întîmpla nu din vina lui ci mai curînd din pricina soarelui, care tocmai în acele clipe urca sus, sus de tot şi încălzea de acolo cu razele lui locul de pe băncuţa unde şedeau cîteşitrei călătorii noştri. Cuprins de căldura soarelui, Împestriţatu simţi că nu este chiar atît de rău să trăieşti pe lume. Atunci el zimbi fără voie şi—i spuse lui Habarnam.
—Lasă, Habarnam, de ce să te necăjeşti atît? încă nu—i totul pierdut. La urma urmelor putem mînca şi la restaurant.
—Nu, împestriţatule, răspunse Habarnam. Cu toate astea e nedrept să mi se întîmple aşa ceva. Spune şi tu la ce am mai făcut atunci fapte bune? Fiindcă trei am făcut băgă de seamă! Toate la rînd ! Fără nici un fel de interes!

Cum vorbeau ei aşa, departe, pe cărare, se ivi un drumeţ bătrîn.. Moşul purta o mantie de un albastru închis, presărată cu steluţe aurii strălucind în soare şi cu semilune de argint. în picioare avea imineii roşii cu vîrfurile lungi ridicate mult în sus. Păşea neobişnuit de repede şi de uşor, încît nimeni nu băgă de seamă cînd ajunse lîngă băncuţă şi cînd se aşeză lîngă Habarnam. Un timp stătu aşa tăcut,

Sprijinindu—se cu o mînă în baston şi privind pieziş spre Habarnam, care îşi urma discuţia lui cu Împestriţatu.

Deodată, Habarnam simţi că mai este cineva lîngă el. Întorcînd încet capul văzu că alături şade un bătrînel scund cu mustăţi lungi, cărunte şi cu barba lungă, lungă şi albă ca a lui Moş Gerilă. Chipul lui îi păru cunoscut. Privind în jos zări în picioarele moşneagului imineii roşii cu catarame aurii în formă de semilună şi cu vîrfurile lungi ridicate în sus.

—A! Dar matale eşti vrăjitorul! zise el deodată, recunoscîndu—l pe bătrîn şi sclipind de bucurie. Bună ziua!

—Bună ziua! Bună ziua, prietene! răspunse vrăjitorul cu un zîmbet pe buze. Uite că ne—am întîlnit. Ei, hai, spune, de ce voiai să mă vezi atît de mult?

—Am zis eu asta? întrebă Habarnam.

—Sigur! rosti vrăjitorul. Ai spus aşa: „Tare aş vrea să—l întîlnesc pe vrăjitorul acela. I—aş arăta eu lui..." Ei, ce mi—ai arăta?

Lui Habarnam i se făcu grozav de ruşine; îşi lăsă capul în jos şi nici nu îndrăzni să se uite în ochii vrăjitorului.

—Bagheta magică! Asta am vrut să—ţi arăt, bîigui el în cele din urmă. Nu ştiu din ce pricină s—a stricat şi nu mai vrea să îndeplinească nici o dorinţă.

—Ah! făcu bătrînul luînd bagheta din mîna lui Habarnam. Despre ea este vorba! Da, da, văd că s—a stricat. S—a stricat de tot, prietene!

Pentru totdeauna! Iac—aşa! Ţi—am spus doar că îndată ce faci trei fapte rele, bagheta magică îşi pierde toată puterea.

—Cînd mi—ai zis asta? se miră Habarnam. A, da, acum îmi amintesc! Uitasem cu totul! Dar ce, eu am făcut trei fapte rele?

—N—ai făcut trei, ai făcut treizeci şi trei, spuse Bumbiţa supărată.

—Cum de nu mai ţin minte nici una din ele? întrebă Habarnam.

—Se cuvine atunci să ţi le amintesc eu, rosti vrăjitorul. L—ai prefăcut ori nu pe Foicel în măgar? Sau asta tu crezi că e faptă bună?

—Nu, dar m—am necăjit destul pentru ea, zise Habarnam.

—Te—ai necăjit sau nu, n—are importanţă. Totul este că ai greşit. Pe urmă i—ai prefăcut pe cei trei măgari în pitici.

—De unde să ştiu eu ce are să iasă din asta? spuse Habarnam.

—Dacă n—ai ştiut, nu trebuia s—o faci, spuse vrăjitorul. Nimic nu este bine să facem pe negîndite. Din pricina nechibzuinţei tale au suferit mulţi.

Ei, şi în al treilea rînd ai supărat maimuţa din cuşcă. Nici asta nu—i o faptă bună.

—Adevărat, recunoscu Habarnam cu amărăciune, dînd din mînă a plictiseală. Uite—aşa păţesc eu întotdeauna. E de ajuns să calc o dată greşit, că pe urmă totul îmi merge anapoda.

De necaz, lui Habarnam îi venea să izbucnească în plîns.

—Nu plînge, Habarnam, spuse atunci împestriţatu. Şi fără bagheta magică se poate trăi de minune. Ce nevoie avem de ea? Soarele să lumineze!
—Ah! Ce frumos ai vorbit acum, dragul meu! îi zise vrăjitorul rîzînd din toată inima şi mîngîindu—l pe creştet. Ai dreptate. Soarele ne dă lumină, şi căldură, şi bucurie. Fără razele lui n—ar fi nici flori, nici copaci, nici albastrul cerului, nici iarba înverzită şi nici noi n—am exista. Orice creşte pe pămîntul ăsta îşi trage seva,Se coace ori se usucă la lumina Soarelui. Către soare se îndreaptă fiecare firicel de iarbă. El dă viaţă oricui.

Şi atunci de ce am fi trişti? Soarele să lumineze! Nu—i aşa?
—Sigur că da! rostiră Împestriţatu şi Bumbiţa într—un glas.
—Aşa e! zise şi Habarnam.

CAPITOLUL XXXII. ZIUA MĂNUȘILOR

Ședeau cu toții de multă vreme pe bancă, se încălzeau la soare și se bucurau că le era bine; nici unuia nu—i mai păsa de baghetă, cînd deodată Habarnam tresări.

—Dar nu s—ar putea oare — întrebă el — ca dorința cuiva să se împlinească și fără bagheta magică?

—De ce nu? răspunse vrăjitorul. Ba se poate dacă acea dorință este puternică și frumoasă.

—A mea este foarte puternică, zise Habarnam. Doresc ca în Orașul Soarelui toate să fie așa cum au fost la sosirea noastră. Foicel să devină iarăși pitic, și măgarii măgari, iar miliția nul Fluieraș să iasă din spital.

—Ei, nu văd ce ar fi rău în toate astea, zise vrăjitorul. Dorința ta este într—adevăr frumoasă și ți se va împlini. Dar tu, Bumbițo , ce—ți dorești?

—Eu — răspunse Bumbița — am aceeași dorință ca și Habarnam. Dacă s—ar putea însă să mai am vreo dorință în plus, atunci aș vrea ne întoarcem cît mai repede în Orașul Florilor. N—aș putea să spun de ce, dar mi s—a făcut tare dor de acasă.

—Și dorința ta va fi împlinită! spuse vrăjitorul. Tu, împestrițatule, ce dorești?

—Eu am multe dorințe, zise Împestrițatu. Trei dintr—o dată.

—O! se minună vrăjitorul. Hai spune—le!

—Mai întîi — începu Împestrițatu — aș vrea tare mult să aflu unde este acum leul căruia Habarnam i—a dat drumul din cușcă și dacă n—are să ne mănînce cumva.

—Nu e greu să—ți împlinesc dorința asta, răspunse vrăjitorul. Leul șade mai departe în cușca lui. Ieri seară, după ce ați fugit voi, paznicul l—a încuiat la loc. Nici n—a apucat măcar să pășească afară. Poți fi liniștit. N—are să mănînce pe nimeni.

—Asta—i,bine, spuse Împestrițatu. Pe urmă sînt foarte curios să știu ce—au pățit Doagă și Cubuleț la miliție. Noi am fost de față cînd i—a luat miliția nul.

—Și la asta e ușor să—ți răspund, zise vrăjitorul. Doagă a fost ajutat de miliția n să—și repare mașina și pe urmă i s—a dat drumul și lui, și lui Cubuleț, fiindcă nici unul dintre ei n—a făcut nimic rău.

—Mai am o dorință, rosti Împestrițatu. Aș vrea să nu mă spăl niciodată și totuși să fiu întotdeauna curat.

—Hm! făcu vrăjitorul buimăcit. Așa dorință, dragul meu, e greu de împlinit. Cel puțin, eu n—aș fi în stare. Dar dacă vrei pot să fac altceva! Să te fac să te simți foarte bine cînd ești curat. Ce—ai zice dacă de fiecare dată cînd ai uita să te speli, murdăria de pe față ți—ar pișca fălcile, te—ar înțepa ca niște ace, pînă ai da—o jos, așa încît de la o vreme nu te—ai mai suferi nici o clipă murdar,ai ajunge chiar să te speli din plăcere. Ți—ar conveni?

—De minune! spuse Împestrițatu.

—Atunci, totul e în regulă.

Între timp, departe, pe cărare, se iviră trei măgari, adică mai bine zis doi, fiindcă al treilea nu era măgar, ci catîr. Toți trei păşeau unul după altul, lovind uşor din copite. Cozile lor se mişcau sprintene într—o parte şi—ntr—alta, iar urechile şi le legănau blajin. în urma lor venea îngrijitoarea, cu o nuia în mînă.

—Ah, fugarilor, nesăbuiţilor, vagabonzilor, bombănea ea agitînd nuiaua în toate părţile. Unde mi—aţi fost? Prin ce locuri aţi rătăcit atîta? Unde naiba aţi tot hoinărit? numai Pistrui e vinovat de toate astea! Lasă că te cunosc eu, banditule! Ce te uiţi la mine aşa smerit! Parcă eu nu ştiu cine e capul răutăţilor! Cu siguranţă că tu ai plecat primul, iar Bălţatu şi Zvăpăiatu ţi—au urmat pilda. Fără tine nu le—ar fi trecut prin cap trăsnaia asta, sînt sigură.

Mergînd în urma celorlalţi doi măgari, Pistrui parcă pricepea că despre el este vorba. Poate de aceea lăsase capul în jos şi clipea într—una cu un aer nevinovat.

—Nu mai tot clipi aşa, hoţule, îl certă îngrijitoarea. Te prefaci că n—ai habar de nimic, dar tu le pricepi pe toate, lasă că ştiu eu!... Ei, drăguţilor, v—aţi plimbat de ajuns, acum gata! Ce, credeaţi că o să vi se piardă urma? Degeaba! Prea departe nu puteţi fugi, oricît aţi încerca.

Ajungînd în dreptul ţarcului, îngrijitoarea deschise încetişor portiţa şi duse măgarii dincolo de gard.

—Vezi, Habarnam? Dorinţa ta s—a împlinit. Cei trei măgari s—au întors la locul lor, spuse vrăjitorul. Şi acum să mergem mai departe, poate mai vedem cite ceva.

Cu aceste cuvinte, vrăjitorul se ridică de pe bancă şi păşi spre poarta grădinii zoologice. Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu se ridicară de asemenea şi se grăbiră să—l urmeze. Cum ieşiră din grădină văzură că pe stradă se adunase multă lume. Ai fi zis că în acea zi, toţi prichindeii din oraş s—au încăpăţînat să iasă în stradă şi că nici un pitic nu a mai rămas acasă. Din toate colţurile se auzea muzică, cîntece, peste tot răsunau glasuri vesele şi hohote de rîs.

Cînd ajunseră la răscruce, drumeţii noştri dădură peste o mulţime de pitici strînşi grămadă în faţa unei case din colţul străzii. Sus, pe acoperiş, stăteau cîţiva prichindei şi prichinduţe, fiecare dintre ei ţinînd în mînă un coş destul de măricel, din care scoteau nişte obiecte şi le aruncau pe rînd peste mulţimea adunată. De—abia cînd se apropiară băgară de seamă că prichindeii aceia trimit în jos o ploaie de mănuşi. Ici cădea o mănuşă albastră, dincolo una albă,roşie, verde sau trandafirie. Piticii adunaţi în stradă prindeau mănuşile din zbor ori le ridicau de pe jos, apoi le îmbrăcau pe mînă şi se apucau să le schimbe între ei, încercînd să capete două de aceeaşi culoare.

—Ce—i asta? întrebă Bumbiţa. De ce îşi aruncă unul altuia mănuşile?

—Astăzi e o zi deosebită, spuse vrăjitorul. Sărbătoarea mănușilor sau ziua fraţilor de soare, cum i se mai spune. Astăzi se împart în tot orașul mănuși. Fiecare pitic prinde cîte două. Dar fiindcă de obicei nu i se nimeresc amîndouă de aceeași culoare, caută vreun pitic la care să vadă o mănușă de culoarea uneia din mănușile lui și face schimb. Cei care ajung să schimbe între ei devin fraţi de soare.
—De ce fraţi? întrebă Habarnam mirat.
—Ei, așa—i obiceiul. Ziua mănușilor e sărbătorită în fiecare an si, cu fiecare dată, numărul fraţilor de soare crește. Curînd, toţi piticii din Orașul Soarelui or să fie fraţi de soare între ei.

La următorul colţ de stradă, vrăjitorul se opri pe neașteptate din vorbă.
—Priviţi, șopti el apoi.

Habarnam, Bumbiţa și Împestriţatu rămaseră pe loc. Drept în faţa lor, în mijlocul trotuarului, se aflau un prichindel și o prichinduţă.

Amîndoi se ţineau strîns de mînă și, fără să bage în seamă pe nimeni și nimic din jurul lor, nu—și mai puteau lua ochii unul de la altul.
—Cine sînt? întrebă Bumbiţa.
—Nu cumva ţi—e greu să ghicești? Sînt Foicel și Buchiţa, răspunse vrăjitorul.
—Ah, acesta—i Foicel, strigă Habarnam. Va să zică e din nou pitic! Da, într—adevăr, îmi amintesc chipul lui!
—Foicel, rosti tocmai atunci Buchiţa. Dragul meu! Sînt foarte bucuroasă că te—ai întors. Mi—a fost tare dor de tine, am și plîns.
—Lasă, Buchiţa, o liniști Foicel. Gîndește—te că de acum încolo o să fim mereu împreună și n—o să ne mai despărţim niciodată.
—Dar pe unde ai rătăcit pînă acum? Ce—a fost cu tine? Povestește—mi! ceru Buchiţa.
—Eu, draga mea, am stat la circ, mărturisi Foicel. Nici nu—ţi închipui ce vesel era acolo, ce interesant! Ziua — repetiţii, antrenamente, seara — reprezentaţii. Și asta în fiecare zi, chiar duminica.
—În schimb, eu am fost așa de mîhnită, că numai de circ nu—mi ardea. De ce n—ai dat nici un semn de viaţă? întrebă Buchiţa. Dacă aș fi știut că ești acolo, aș fi alergat numaidecît să te văd.
—Iartă—mă, Buchiţa, dar nu se putea, spuse Foicel. Amf fost măgar, ce să mai lungim vorba.

Între timp, de sus, de pe acoperiș, începură să cadă neîncetat mănuși, iar piticii grămădiţi în stradă fugeau care mai de care să le ridice. Luaţi de mulţime, Habarnam, Bumbiţa și Împestriţatu fură cît pe aci să se răstoarne în înghesuială. Cu mare greutate izbutiră să scape nevătămaţi, ba pe deasupra se și aleseseră cu cîte două mănuși. Atunci se dădură de o parte, ca să se uite bine la prada lor. Habarnam căpătase o mănușă cafenie și una portocalie. Bumbiţa, una galbenă și alta trandafirie, iar împestriţatu, una albastră și alta albă.
—Uite ce prost a ieșit — spuse Bumbiţa — nici măcar între noi nu putem schimba. Toate culorile Sînt diferite. Chiar în clipa aceea veniră spre ei în fugă cîţiva pitici și, rîzînd zgomotos, se apucară să schimbe mănușile. Primul luă de la Habarnam mănușa portocalie și îi dădu alta verde, al doilea i—o smulse pe cea cafenie și îi strecură în loc una albastră, care la rîndul ei fu luată de o prichinduţă în schimbul alteia roșii.

—A! se bucură Habarnam. Mi—am făcut dintr—o dată doi fraţi de soare şi o surioară. Nici Bumbiţa nu rămase mai prejos. Cu ea schimbară doi prichindei, aşa se făcu că în locul mănuşii galbene şi a celei trandafirii rămase cu una verde şi cu alta albastră. Împestriţatu însă era tare mîhnit fiindcă nimeni nu se arăta dornic să schimbe mănuşa cu el.

Pe neaşteptate, Habarnam zări venind spre colţul acela un miliţian cu chipiul nou, strălucitor. Se uită la el cu atenţie şi văzu că miliţianul nu era altul decît preacunoscutul Fluieraş. Atunci deschise gura şi rămase cu ea căscată pînă cînd Fluieraş, care se apropiase de el, prinse a—l măsura din creştet pînă—n tălpi. Deodată i se păru că, mai mult decît la orice, Fluieraş se uită la pantalonii lui galbeni şi, în culmea groazei, fu cît pe—aci s—o ia la goană. Dar în clipa aceea, miliţianul se uită la mîinile sale, în care purta o mănuşă roşie şi alta albă; se apropie apoi de Împestriţatu, îi scoase acestuia mănuşa albă şi îi dădu în schimb pe cea roşie. Fluieraş avea acum ambele mănuşi albe.

Le îmbrăcă încet, fără grabă, le întinse cum trebuie pe fiecare deget, duse mina la cozoroc şi, zîmbind larg spre Împestriţatu, îşi văzu de drum.

—Ei, *veoleţi*, acum v—aţi încredinţat singuri că toate dorinţele voastre s—au împlinit, spuse vrăjitorul mîngîindu—şi barba lungă. Măgarii s—au întors în grădina zoologică, Foicel a revenit la Buchiţa şi Fluieraş a ieşit din spital. Mai trebuie doar s—o porniţi spre casă.

—Dar cu vînturaticii cum rămîne? întrebă Habarnam. Poate că şi împotriva lor ar trebui să se facă ceva, ca să nu mai necăjească atîta piticii din oraş.

—De asta n—avea grijă, răspunse vrăjitorul. Am scris eu o carte fermecată în care am povestit toate păţaniile voastre. Este o poveste cu mult tîlc. Cum or s—o citească vînturaticii, vor afla că au luat pildă de la nişte măgari ca toţi măgarii Şi or să se ruşineze. Pe urmă să vedeţi cum le piere pofta să se mai schimonosească după nişte măgari.

—Dar dacă se găseşte vreunul care nu învaţă nimic din cartea matale? întrebă Împestriţatu.

—Aşa ceva nu se poate, răspunse vrăjitorul. Piticii învaţă întotdeauna din cărţi, numai nişte măgari ca toţi măgarii n—au ce să înveţe.

Cu aceste cuvinte, discuţia luă sfîrşit şi drumeţii noştri se treziră în piaţa unde se afla staţia de automobile anume făcute pentru cursele afară din oraş.

—Începînd de astăzi, în Oraşul Soarelui a început să funcţioneze o staţie de automobile pentru curse lungi, spuse vrăjitorul. Pînă acum, maşinile circulau numai prin oraş: dar astea de aici te duc oriunde ai

poftă.

Vorbind astfel, vrăjitorul se apropie de un taxi, vîri mina în crestătura din spatele radiatorului şi scoase o tăbliţă de carton pe care era desenată harta ţării piticilor. După ce găsi pe ea Oraşul Florilor, însemnă cu creionul calea de la Oraşul Soarelui la cel al Florilor, apoi puse harta la loc.

—Pofţiţi înăuntru! Acum puteţi apăsa pe buton si gata, spuse el. Maşina are să vă ducă la ţintă. Dacă vreţi cumva să vă opriţi în drum, apăsaţi pe acelaşi buton. Dacă doriţi să porniţi din nou iarăşi apăsaţi.

Asta—i tot ce vă rămîne de făcut. Nimic mai simplu.

—E o maşină fermecată, nu—i aşa? întrebă Împestriţatu.

—De loc, răspunse vrăjitorul. Nu—i decît un taxi obişnuit pentru curse lungi. Aţi văzut că am însemnat pe hartă drumul pe care îl aveţi de parcurs. Ei bine, instalaţia electronică care se află în maşină duce exact pe acest drum şi tot ea aduce maşina înapoi după ce vă lasă acasă.

Peste cîteva clipe, Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu intrară în automobil şi se aşezară unul lîngă altul pe banca moale. Luîndu—şi rămas bun de la ei, vrăjitorul închise uşa maşinii. Apoi Habarnam apăsă pe buton şi automobilul porni. Cei trei întoarseră capul spre vrăjitor. Barba cea lungă a moşului se legăna atît de tare în bătaia vîntului, încît Împestriţatu crezu că se mişcă singură.

—Ia uitaţi—vă, ne face semne cu barba, zise el rîzînd.

—Nu ţi—e ruşine să rîzi de vrăjitor? îl certă Bumbiţa cu asprime unde ai mai pomenit să facă cineva semne cu barba?

Pe urmă, maşina ieşi din piaţa rotundă pe o altă stradă şi vrăjitorul nu se mai zări.

CAPITOLUL XXXIII. HABARNAM, BUMBIŢA ŞI ÎMPESTRIŢATU AJUNG FRAŢI DE SOARE

Nici nu se dezmeticiră bine, cînd maşina părăsi oraşul şi prinse a goni printre cîmpuri. Călătorii noştri erau trişti că se despart de Oraşul Soarelui. Întoarseră capul pentru cea din urmă dată. Uriaş şi roşu, soarele se ascunsese pe jumătate înapoia orizontului. Totuşi, oraşul se mai vedea încă. Siluetele întunecate ale clădirilor păreau imprimate pe discul strălucitor al soarelui. Aşa le rămase lor în minte oraşul de care se despărţeau.

Pe urmă, soarele Se stinse dincolo de orizont şi oraşul se topi în ceaţa depărtării. Cei trei drumeţi se instalară pe banca lor cît putură mai bine prinseră a depăna firul întîmplărilor din ziua aceea.

—E de mirare că s—a nimerit să—i întîlnim în aceeaşi zi şi pe cei trei măgari, şi pe Foicel, şi pe miliţianul Fluieraş. Acuma nu mai am nici o grijă cu ei, spuse Habarnam.

—Ai şi găsit de ce să te miri, rîse Împestriţatu. Înţeleg să te fi mirat dacă nu i—am fi întîlnit. Ştii doar bine că la mijloc a fost o vrăjitorie.

—Păcat că nu l—am întîlnit şi pe Cubuleţ, ca să ne arate casele lui Pepenaş, spuse Bumbiţa.

—Tare păcat! încuviinţă Habarnam. Dar mie şi mai rău îmi pare că nu ne—am dus împreună cu inginerul Doagă la Cerceluşa şi la Scrumbiuţa în orăşelul descoperirilor ştiinţifice. Cred că am fi văzut multe lucruri interesante acolo.

—Ce să—i faci, zise Bumbiţa. Păcat că n—am apucat să vedem tot ce am fi dorit, dar şi mai păcat ar fi fost dacă am fi părăsit oraşul ăsta fără nici o părere de rău. Fiindcă de ce ţi—e drag, întotdeauna ţi—e greu să te desparţi. Să fim mulţumiţi că cel puţin avem fraţi de soare printre piticii de acolo.

—Ei, da — spuse Împestriţatu — eu pot să fiu mulţumit fiindcă am un frate miliţian, dar tu şi cu Habarnam nici măcar nu ştiţi cine sînt fraţii voştri de soare.

—Şi ce—i dacă nu—i cunoaştem ? răspunse Bumbiţa. Eu, una, sînt bucuroasă să—i ştiu pe undeva şi—o să—i iubesc întotdeauna. Parcă trebuie să te porţi bine numai cu cei pe care—i cunoşti? Sînt sigură că fraţii mei de soare nu—s pitici răi şi asta mi—e de ajuns.

Cum pomeni Bumbiţa despre fraţii ei de soare, toţi trei se uitară la mănuşile cu care rămăseseră. Văzură atunci că fiecare are cîte o mănuşă la fel cu a celuilalt. Habarnam şi Bumbiţa aveau cîte una verde. Împestriţatu şi Habarnam cîte una roşie, iar Bumbiţa şi Împestriţatu cîte una albastră.

—Priviţi — spuse iute Bumbiţa — putem să schimbăm între noi. Tu, împestriţatule, dă—i mănu.şa roşie lui Habarnam, ca să aibă două roşii: el are să mi—o dea mie pe cea verde, ca să am două verzi, iar eu am să ţi—o dau ţie pe asta albastră şi ai să capeţi două albastre.

Fără să mai stea mult pe gînduri, schimbară mănuşile între ei şi chiar izbucniră în rîs de bucurie că lucrurile s—au potrivit cum nu se poate mai bine. Parcă niciodată pînă în clipele acelea nu le fusese atît de plăcut şi de vesel. Se lipiră strîns unul de celălalt şi rămaseră aşa multă vreme, fără să rostească vreun cuvînt.

—Ştiţi ce? zise în cele din urmă Bumbiţa. După ce ajungem acasă, să facem multe mănuşi şi să le aruncăm prin tot Oraşul Florilor, ca să se răspîndească şi pe la noi obiceiul cu fraţii de soare. E—aşa de bine să fii frate de soare cu cineva!

Între timp, lumina zilei se stinse. Pîcla purpurie scăldată în lumina soarelui care apunea pieri cu desăvîrșire. Una cîte una prinseră a străluci pe bolta cerului stelele. Lui Împestriţatu i se făcu somn. Capul îi alunecă puţin cîte puţin în jos şi corpul într—o parte. Din cînd în cînd, pierzîndu—şi echilibrul, aluneca peste Habarnam, de—ai fi zis că vrea să—l ciupească cu nasul, dar de fiecare dată se trezea şi—şi trăgea capul mult spre spate.

—Ce—i cu tine? întrebă Habarnam. Te lupţi cu somnul?

—Aş — îngînă Împestriţatu cu limba împleticită — mă *zoc*.

—De ce „mă zoc" nu „mă joc", rîse Bumbiţa.

Joaca sfîrşi prin aceea că Împestriţatu se rostogoli pe o parte şi adormi de—a binelea. Bumbiţa şi Habarnam îl întinseră pe canapeaua moale, aşa ca să—i fie cît mai comod.

—N—are decît să doarmă, îşi spuseră. încetul cu încetul, fără să—şi dea scama, adormiră si ei. Cînd se treziră, maşina era oprită în mijlocul unei străzi, iar pe feţele lor juca lumina soarelui, care—i privea de sus, de pe cer, de dincolo de pădure.

—Ei comedie ca asta, zise Habarnam deschizînd portiera şi coboborînd. Ne—am oprit undeva!

—E limpede unde, spuse Bumbiţa coborînd şi ea şi privind în jur. Tocmai în Oraşul Florilor!

—Da, exact! rosti Habarnam. chiar în locul din care am plecat. Hei, împestriţatule! Scoală—te! Sîntem acasă!

Împestriţatu se trezi şi sări din maşină.

—Uiinitor cît de repede am ajuns, zise el, căscînd cu gura pînă la urechi şi frecîndu—şi ochii cu mîinile.

—Repede, n—am ce zice, îi răspunse Habarnam. Află că e dimineaţă. Ai dormit toată nopticica!

—A! făcu Împestriţatu. Atunci, sigur, nu—i nici o minune. Ei, la revedere, am plecat acasă!

Şi punîndu—şi la spate mîinile cu mănuşile albastre, o apucă spre casă. Rămas numai cu Bumbiţa, Habarnam închise pe dinafară portiera automobilului, care se întoarse singur şi porni înapoi tot pe unde venise.

Cei doi îl urmăriră un timp cu privirea, apoi porniră încetişor de—a lungul trotuarului. Erau foarte bucuroşi că s—au întors la ei acasă, în Oraşul Florilor. Ar fi avut poftă să colinde toate străzile, ca să revadă fiecare colţişor. Tot mergînd ei aşa, ajunseră pe malul rîului Castraveţilor. De cînd nu mai fuseseră pe acolo, curpenii de castraveţi crescuseră atît de înalţi, încît printre ei te puteai rătăci întocmai ca într—o pădure.

Habarnam şi Bumbiţa se opriră pe malul abrupt, de unde se vedea minunat şi rîul, şi podul peste rîu, şi pădurea, şi tot Oraşul Florilor. învăluite în aurul soarelui de dimineaţă, acoperişurile caselor păreau toate colorate în portocaliu.

—Ce frumos e orăşelul nostru! rosti Habarnam admirînd întregul peisaj. Ar fi fost însă mai frumos dacă am fi construit şi noi clădiri înalte ca cele din Oraşul Soarelui.

—Ia te uită ce—şi doreşte dumnealui! rîse Bumbiţa.

—Bine ar fi fost — continuă să viseze Habarnam — dacă am fi avut şi noi parcuri, teatre şi locuri de distracţie, dacă străzile noastre ar fi fost străbătute de autobuze, de taxiuri şi de scăunele atomice.

—Dar piticii din Oraşul Soarelui au muncit ca să—şi facă toate astea. Fără muncă, aşa, de la sine, nu se face nimic.

—Ei — zise Habarnam — parcă noi nu putem munci. Dacă ne—am apuca să muncim cu toţii laolaltă, să vezi cîte am fi în stare să facem. Uite, podul peste rîu am izbutit să—l construim dacă ne—am strîns mai mulţi; dar ia să fi încercat un singur pitic să—l facă, ce ieşea? N—ar fi stricat, bineînţeles, să fi avut bagheta magică. Puteam s—o agităm puţin şi gata: răsărea pe dată un oraş ca cel al Soarelui.

—Vezi, Habarnam, degeaba ai tot umblat, că nici un dram de minte n—ai căpătat. Tu ai să visezi întotdeauna bagheta magică, ca să poţi trăi cumva fără să mişti un deget şi să se facă totul ca prin minune.

În schimb mie mi—a trecut pofta de asemenea vise. La urina urmelor, bagheta magică este o putere uriaşă. Dacă puterea asta cade din întîmplare în mîinile unui pitic nu prea înţelept, ca tine de pildă, toată lumea se alege numai cu pagube. în locul tău mi—aş dori mai curînd, în loc de bagheta magică, oleacă de minte. Cine are destulă înţelepciune n—are nevoie de nici o baghetă magică.

—Dar, Bumbiţa — rosti Habarnam — eu nu mă mai gîndesc la bagheta magică. Credeam că ţie îţi pare rău după ea. De ce mă certi?

—Fiindcă vreau să fii bun, răspunse Bumbiţa.
—Cum, şi tu vrei să fiu bun? întrebă Habarnam mirat.
—Sigur, spuse Bumbiţa. Dar cine mai vrea?
—Ei, mai am eu o prietenă, mărturisi Habarnam şi îşi scutură mîna în semn de nepăsare.
—Da? făcu Bumbiţa. Ce prietenă mai ai tu?
—Uite, aşa cam ca tine, explică Habarnam. Şi ea mă ceartă într—una. Zice că ar vrea să mă fac mai bun.
—De mult eşti prieten cu ea?
—De mult.

La acest răspuns, Bumbiţa se bosumflă şi întoarse capul în altă parte.

—Ce rău eşti tu, Habarnam, spuse ea apoi. Ce ascuns! Sîntem prieteni de atîta vreme şi niciodată nu mi—ai vorbit despre o altă prietenă.

N—ai decît să te împrieteneşti cu cine vrei! Am zis eu că sînt împotrivă? Dar de ce nu—mi spui şi mie!
—Ce să—ţi spun? se apără Habarnam. La drept vorbind, mie nu—mi prea convine prietena asta. Ea se ţine de mine.
—Habarnam, nu minţi! îl certă Bumbiţa ameninţîndu—l cu degetul. Spune mai bine cum o cheamă?
—Pe cine?
—Ei, pe prietena ta, se înţelege.
—Aha! Asta vrei să ştii, spuse Habarnam. Află că o cheamă: Conştiinţa.
—Care Conştiinţă? A, conştiinţa ta! Am înţeles, zisei Bumbiţa înveselită şi, punîndu—şi mîinile pe umerii lui Habarnam, îl privi drept în ochi.
—Ce caraghios eşti! rosti ea. Caraghios şi bun în acelaşi timp. Tu nici nu—ţi dai seama cît eşti de bun!
—Te înşeli, răspunse Habarnam. Aşa ţi se pare ţie!
—De ce să mi se pară? întrebă Bumbiţa.
—Ei — zise Habarnam stînjenit — se vede că ai prins drag de mine!
—Cum? Eu am prins drag de tine? izbucni Bumbiţa.
—Sigur, şi ce vezi deosebit în asta? spuse Habarnam desfăcîndu—şi larg mîinile.
—Cum ce văd deosebit? Cred că eşti... Dar de atîta revoltă, Bumbiţa nu—şi mai găsi cuvintele şi se mărgini doar să—l ameninţe cu pumnul.
—Între noi, totul s—a terminat! Absolut totul! Aşa să ştii!

Zicînd asta, ea îi întoarse spatele şi o porni în direcţie opusă. De—abia după cîţiva paşi se opri puţin, ca să—l privească încă o dată sfidător.

—Nici nu pot să mă uit la tine! mai zise, apoi se făcu nevăzută.
—Poftim de vezi ce—a ieşit! mormăi Habarnam stingherit. De ce s—o fi supărat aşa? Şi fiindcă oricum n—ar mai fi putut să dreagă lucrurile, se duse la el acasă.

Aşa s—a terminat călătoria lui Habarnam în Oraşul Soarelui.